

Giới thiệu Love School

Truyện Love School của tác giả Nhật Hạ là một câu truyện teen dễ thương, một câu chuyện tình yêu nhẹ nhàng... Lãng mạn nhưng thú vị... Nhẹ nhàng nhưng cũng hồi hộp..

Truyện xoay quanh 4 nhân vật chính: 1 Trần Thiên Du (nam)*Là người lớn tuổi nhất nhóm nhưng lại đi thích con nhỏ tuổi nhất và thường xuyên bị "con bé" nhỏ tuổi kia kêu là 'hâm' _Tuổi 18. .. Nguyễn Mạnh Hoàng (nam)*Lớn ngang bằng Thiên Du, bạn thân từ thời "cời chuông tắm mưa" của Thiên Du và Tuấn Kiệt. Cũng thích cô bé nhỏ nhất nhóm _Tuổi: 18. 3. Vũ Tuấn Kiệt (nam)*Nhỏ tuổi nhất trong 3 thằng con trai. Cợ mà vẫn xem nhau là bạn, mày tao chấp hết. Thích một người lớn hơn mình 1t, kệ, cao hơn làm anh luôn =]] _Tuổi: 16. 4. Hạ Băng Băng(nữ)* Nhỏ tuổi và nghịch ngợm nhất nhóm. Cái tên không nói lên con người. _Tuổi: 16.

Bạn đang đọc truyện *Love School* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Tên fic: Love School

Rating: 14+

Thể loại: school-life, romance,...

Tình trạng: on-going

Warning: truyện trẻ trâu :)) ATSM :))) viết còn thiếu logic vì là truyện đầu tiên Yi viết full ! Lưu ý trước khi đọc đọc rồi đừng khích nhau :v

Tác giả: Nhật Hạ (YiYuo)

Hi! Đây là tác phẩm thứ hai của tớ. Tớ đã up 3 chap bên Zing từ... năm ngoái. Cợ mà bây giờ rất rất muốn tiếp tục truyện này. Có lẽ sẽ mới lạ hơn 3 chap ở bản cũ. [Tớ cũng đang tìm lại cảm hứng tiếp tục fic Wings Of Love đây, đó là fic đầu của tớ. Có lẽ nó sẽ xuất hiện ở Wattpad vào 1 ngày không xa]

Lúc đầu đây là truyện 12 CHD nhưng do nhiều n.v tớ không sắp xếp được, nên sẽ có thay đổi hơn bản cũ. Truyện này nói về cuộc sống của những bạn trẻ với 4 lứa tuổi khác nhau, học chung một lớp, và rồi tình cảm ngày một lớn hơn... bất chấp cả tuổi tác, tình yêu nảy sinh dần dần trong tâm hồn của các cô cậu học sinh cấp III...

Bên cạnh fic Angel & Vampire ♥ Undying Love [tác phẩm thứ ba], thì fic này thuộc loại tình cảm học đường, không ảo hay quá nhiều máu me như fic kia. Mong các bạn sẽ có những phút giây vui vẻ. Love all ♥

GTNV truyện Love School

1. Trần Thiên Du (nam)

*Là người lớn tuổi nhất nhóm nhưng lại đi thích con nhỏ tuổi nhất và thường xuyên bị “con bé” nhỏ tuổi kia kêu là 'hâm'

_Tuổi 18

_Thân thế: mẹ là một nữ giám đốc tập đoàn nổi tiếng nhất thế giới, ba là mafia khét tiếng trong thế giới ngầm. Một người thích đi xa gia đình, sống tự lập, vì vậy cậu sở hữu riêng một căn biệt thự và sống cùng hai thằng bạn thân.

_Tính cách: ham ăn(nhưng không biết tại sao vẫn giữ được cái chức hot boy nhất nhóm, body vẫn chuẩn -.-), bướng bỉnh một cách đáng yêu, rất quan tâm bạn bè, đôi lúc hâm hâm.

_Ngoại hình: cao 1m8, hot boy zữ zội, tóc nâu, mắt nâu [T/g: sẽ có ngoại truyện phỏng vấn riêng anh Thiên Du nha, tới lúc đó sẽ thấy vẻ đẹp troai của anh í ~.~]

2. Nguyễn Mạnh Hoàng (nam)

*Lớn ngang bằng Thiên Du, bạn thân từ thời “cời chuông tắm mưa” của Thiên Du và Tuấn Kiệt. Cũng thích cô bé nhỏ nhất nhóm [nhưng sau này sẽ khác]

_Tuổi: 18

_ Thân Thế: Không rõ, chỉ biết là mồ côi cha mẹ từ nhỏ, cha, mẹ anh để lại cho anh 1 gia tài kết sù. Vác nguyên cái gia tài gửi nhà bank. Ở chung với 2 thằng bạn trời đánh.

_ Tính cách: sống có kỉ luật. Là một con người ấm áp, tình cảm. Quan tâm bạn bè. Yêu ai là sẽ yêu sâu đậm, một lòng một dạ không rời xa ==))

_ Ngoại hình: very handsome, tóc vàng, mắt xanh, cao 1m8

3. Vũ Tuấn Kiệt (nam)

*Nhỏ tuổi nhất trong 3 thằng con trai. Cơ mà vẫn xem nhau là bạn, mà tao chấp hết. Thích một người lớn hơn mình 1t, kệ, cao hơn làm anh luôn ==]]

_ Tuổi: 16

_ Thân thế: Con của giám đốc tập đoàn khách sạn sang trọng nổi tiếng 5 sao. Hưởng gia tài từ ba mẹ nhưng lại không thích quản lí công ty. Dọn nhà tới biệt thự riêng cùng 2 thằng bạn thân từ nhỏ.

_ Tính cách: Thích tán gái, là một người có tài sát gái khỏi chê. Dù lẳng nhăng nhưng đã yêu ai thì sẽ iu thật lòng.

_ Ngoại hình: handsome, cao 1m7, tóc nhuộm xanh, mắt nâu đen.

4. Hạ Băng Băng(nữ)

* Nhỏ tuổi và nghịch ngợm nhất nhóm. Cái tên không nói lên con người.

_ Tuổi: 16

_ Thân thế: Baba là Mafia, mẹ là nhà bác học nổi tiếng có nhiều phát minh vĩ đại. Là em của Trâm Anh nhưng không giống chị tí nào về tính cách, hehe

_ Tính cách: Trẻ con, tinh nghịch, đôi lúc bí ẩn giống cha và yêu những lọ thí nghiệm giống mẹ, thích nghịch súng và sẵn sàng nhắm tâm với những kẻ làm cô ngứa mắt và đụng tới bạn bè cô, là bạn thân của Diệu Chi và em ruột của Trâm Anh.

_ Ngoại hình: hot girl baby so cùi. Cao 1m55, màu tóc khá ảo, lúc nâu nhạt, lúc trắng bạch kim. Màu mắt: đỏ

5. Hạ Trâm Anh (nữ)

*Là bà bảo mẫu trong nhóm vì lớn tuổi và rất nghiêm túc. Chị gái của Băng Băng

_ Tuổi: 18

_ Thân thế: nhìn bên trên, gia cảnh như Băng Băng. Chạy em mà ==))

_ Tính cách: Được coi như bà bảo mẫu trong nhóm vì lúc nào cũng bla... bla... bla... nhưc đầu. Nhưng lại là một cô gái hiền lành, đôi lúc cũng bướng bỉnh đáng yêu.

_ Ngoại hình: cao 1m7, tóc tím, mắt tím. Đeo kính. Mặt trị thức đáng yêu.

6. Lê Diệu Chi (nữ)

* Bạn thân của Băng Băng.

_ Tuổi: khai sinh 16, tuổi thật 17

_ Thân thế: Mất bố từ nhỏ. Gia đình làm gì cũng không rõ nhưng rất ư giàu có.

_ Tính cách: Trẻ con không kém Băng Băng. Ham chơi, tinh nghịch. Đáng yêu cực độ.

_ Ngoại hình: cute dễ thương, tóc nâu nhạt, mắt xanh. Cao 1m55

P/s: mỗi chương sẽ đính kèm ảnh của từng n.vật nhé. Sẽ có chương riêng phỏng vấn từng người nữa, haha ==]]

Bạn đang đọc truyện *Love School* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Chuyển trường...

Hi! Mong các bạn sẽ ủng hộ fic này của mình, nha =)) mình đặt rất nhiều niềm tin vào truyện này. Love you all ♥

Enjoy

~Loading~

Class 10a1, THPT Sky...

- Hôm nay cô xin thông báo cho tất cả các em một tin. Lớp ta sẽ có 2 bạn được chuyển đến trường Black Star...

- What? Chuyện gì xảy ra vậy hả cô o.o???- cả lớp nhao nhao nháo nháo

- Chính xác là hai em học sinh cá biệt nhất của lớp ta sẽ được chuyển đi NGAY_BÂY_GIỜ.

Đầu đó phía cuối lớp, có 2 gương mặt đang rất rất tự hào vì biết mình chính là 2 người mà cô nhắc đến.

- Băng Băng, cậu nghĩ cậu là người đi chứ? - Diệu Chi quay sang hỏi con nhõ ngồi cạnh mang cái tên Băng Băng.

- Cậu nghĩ một người mang tiền án sử dụng súng trong trường và gây rối loạn hòa bình vì hóa chất thì có vào cái trường đó không? - nó nói với vẻ mặt tự hào kèm theo nụ cười "nhăm nhăm".

Vâng, như các bạn thấy đấy, nó - Hạ Băng Băng, là 1 con nhóc lớp 10 vô cùng nhí nhố, thích quậy phá bằng chất hóa học, và thích đùa với súng =))

- Còn cậu cũng không ngoại lệ nhỉ. Để tớ xem, học kì I hạnh kiểm Tb ha, kèm theo tiền án đánh nhau trong trường ha, đi theo tớ giật súng bắn tùm lum ha, vậy cũng đủ nhỉ! - nó cười cười "nguy hiểm" rồi nói.

Con bé Lê Diệu Chi. Best friend của nó. Hai đứa này có thể nói là ác mộng của ngôi trường Sky, vô cùng nguy hiểm và vô cùng lì lợm.

- Đương nhiên rồi "bà zà" - con bé cười với vẻ tự hào - mà tội lớn nhất của 2 đứa mình là tội gây áp lực cho ông hiệu trưởng bằng súng nhỉ?

- Yes...!

Và thế là không cần bà cô nhắc, 2 con người nổi tiếng của chúng ta đứng dậy, xách cặp, bước ra khỏi lớp với vẻ mặt tự hào và rất chi là sung sướng. Cả 2 thẳng tiến về nhà chuẩn bị cho ngày hôm sau tại ngôi trường Black Stars.

Phòng học của 2 đứa nó ở tầng hai, bây giờ bước lên tầng 3, lớp 12a5...

- Vâng vâng, xin kính thưa em Hạ Trâm Anh, hôm nay tôi thông báo cho em một tin là em đã được nằm trong danh sách chọn để vào trường Black Stars... - bà cô giáo lia con mắt xuống cuối lớp mà nhìn vào cô gái tên Trâm Anh...

Hạ Trâm Anh, chị gái của nó, nghiêm túc trong mọi tình huống, tuy nhiên lại không được sự yêu thích của giáo viên. Vì cô là một cô gái hay chống lại giáo viên vì ý nghĩ lớn hơn so với tuổi, không khuất phục với bất kì thầy cô nào.

~Loading~

Cách ngôi trường của 3 đứa con gái chừng >10km, là THPT Wings... Class 10a5

- E hèm, kính thưa các anh chị học sinh, sau đây, thầy xin báo cho 1 bạn học sinh ĐẶC BIỆT trong lớp biết. Trường Black Star đang yêu cầu lớp ta chuyển em đến ạ.

Class 12a2...

- Nếu như tôi không nói thì có lẽ sẽ có 2 em trong lớp này sẽ tự biết tôi muốn nói gì vì các e đã nghe thông báo lúc sáng.

Sau nhưng giây phút im ắng ấy trong lớp học thì đồng loạt 2 cánh cửa 10a5 và 12a2 đồng loạt mở ra và 3 con người với 3 tính cách mang cặp lần lượt bước ra (đương nhiên là mặt tự hào), thông tin sơ lược như sau:

_Hần - Trần Thiên Du, 12a2: tiền án sử dụng súng ngay trong lớp học và vô vàn trận đánh gây thương tích trong trường. Nghe tên thì có vẻ dịu dàng nhưng thật ra là độ bạo rất chi là bá đạo.

_Nguyễn Mạnh Hoàng, 12a2, có trái tim ấm áp nhưng cũng là siêu quậy có tiếng. Học giỏi nhưng thích phờn ~~ thạo từ võ tới súng.

_Thằng nhóc Vũ Tuấn Kiệt, 10a5, học hành thuộc dạng "gút" danh sách =)) tiền án đánh nhau, mân mê súng trong lớp, tán gái quá dữ dằn, vân vân và mây mây...

~~~~~Loading~~~~~

Tại “hang ổ” của ba thằng hâm... Biệt thự của 3 chàng trai nhà ta là một căn biệt thự rất lớn, sử dụng quỹ cá nhân để đầu tư đầy nhá!

- Thiên Du, Mạnh Hoàng, hôm nay hơi bị vui tụi bây ơi! - giọng nói trẻ con này không ai khác ngoài Tuấn Kiệt.
- Vụ chuyển trường chứ gì? - Thiên Du vừa ôm cái máy tính + nghe nhạc + ăn bánh + nói chuyện.
- Uk! Tao được qua Black Stars rồi. - thằng nhóc lại oang oang [cơ mà cũng ghê gớm, nhỏ hơn 2t mà mày tao luôn nhá ~.~]
- Tao cũng thế... Mà kế hoạch mới nên chuẩn bị ngay mày nhĩ?
- Okê!
- Hai đứa bay ồn quá, im lặng tao ngủ coi... - vâng, cái giọng nói trầm ấm nhưng không kém oai hùng này không ai khác ngoài Mạnh Hoàng.

~~~~~Loading~~~~~

Nhà của nó và chị Trâm Anh... Nhà riêng nhé. Vì ba nó rất bận, thế giới ngầm mà, khó có thời gian rảnh rỗi -.- mẹ thì đi công tác suốt, nhà khoa học nổi tiếng luôn đấy!...

- Chị hai cũng vào trường Black Star phải không? - Băng Băng vừa ngồi cầm cốc trà đào - đã hút sạch chỉ còn lại 1 miếng đào, nó cũng ăn nốt -.- vừa nói với chị.
- Ủ em
- Haha, vậy là vui rồi. Có Diệu Chi nữa chị ạ =))
- Hai em cũng đừng quậy quá đấy. Ở Black Star học sinh không đơn giản như ở Sky đâu...
- Vâng ạ :3

Không khí im lặng vây quanh chị em nhà họ Hạ, Trâm Anh cầm tách trà lên, nhìn vu vơ ra không gian ngoài kia, nuôi cái hi vọng cô ấp ủ bấy lâu nay trong lòng, là được gặp Rain, người mà cô yêu quý [Trâm Anh còn có biệt danh là Sun, do một người-đặc-biệt đặt cho đấy], còn nó thì đang cầm cốc trà đào thứ hai, uống khí thế, hơ hơ.

- Chị đi ngủ đây, em cũng ngủ đi. Mai đến trường.
- Vâng ạ... Cơ mà em nói chuyện với Chi một tí. Chị ngủ ngon!
- Ủ ...

~~~~~Loading~~~~~

11h pm ...

Aquarius: ề Chi, mày chuẩn bị tới đâu rồi, hả?

Chi Ciuu: xong xong, phớn đi mày!

Aquarius: mày có tính của anh nào không thế?

Ck Chi Ciuu: ề ề, hai cô nương.. Chi làm sao mà của ai được, có ta đây rồi mà, haha...

Chi Ciuu: vâng vâng, mà quen bữa giờ không chịu cho vk xem mặt, vk quen đứa khác nhé...

Ck Chi Ciuu: thôi thôi, từ từ, vào một ngày không xa... Iu iu nè

Bạn đang đọc truyện *Love School* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Trường học mới

Tại biệt thự nhà họ Lê...

- Á huhuhuhu! Còn sớm cơ mà, con muốn ngủ!- Tiếng hét toáng lên vang ra từ phòng Diệu Chi

- Tiểu thư à, đi học đi, cô nói là sẽ sang đi cùng cô Băng Băng mà - Người quản gia nài nỉ

Nhờ ko nói ko rằng, nằm úp mặt vào gối mà “khò khò“. Nhờ quên mất hôm nay sang trường mới, vì nhà Diệu Chi rất gần trường Sky, ngày nào cũng dậy trễ... Sau mãi nửa tiếng mà chẳng thấy động tĩnh gì, lại giật tiểu thư ra khỏi giường không được, vị quản gia đáng kính đành kêu vệ sĩ ra tay (hơi tàn nhẫn). Nhờ giấy giữa trong tay 1 ông vệ sĩ mà chẳng tài nào thoát được, cô nàng chỉ còn cách nằm im chờ lên thiên đàn (mô phật). Bỗng sực nhớ ra một điều gì đó, cô vùng khỏi tay ông vệ sĩ và nhanh chóng làm VSCN... Vâng, nhớ nhớ ra rồi đấy ==))

~~~~~Loading~~~~~

Tại biệt thự riêng của 2 tiểu thư họ Hạ...

- Băng Băng... Dậy mau, tới giờ đi học rồi - Trâm Anh đập cửa phòng nó

- U'....., còn sớm mà chị hai... Em-muốn-ngủ...

- Em biết mấy giờ rồi không? Con bé Diệu Chi đang chờ em dưới nhà đấy. Để bạn chờ như vậy em coi được không hả? Hôm nay là buổi học đầu tiên tại Black Star, em muốn m.n ngi em như thế nào? ...blah...blah...

- Được rồi chị ạ, chờ e 5'

Nó nói rồi bước xuống giường, đánh răng nhanh nhất có thể [nàng ở dơ gē], chảy qua loa cái đầu tóc rối màu bạch kim lai nâu nâu của mình, do chưa có đồng phục nên nó mang một cái áo sơ mi trắng, váy đen, mang thêm tất tattoo in hình con mèo [hơ hơ, chân nó đẹp lắm nhưng do trời lạnh thôi, haha], giày bata trắng, vớ thêm chiếc snapback đội kên đầu, trông nó năng động và đáng yêu, xách chiếc balô nhảy thẳng từ trên lầu xuống tầng trệt [o.0 lầu 1] trong ánh mắt thán phục của Diệu Chi và sự chào thua của cô chị Trâm Anh... [Nó nghịch vậy chứ thật ra chẳng biết tý võ để phòng thân, được cái nhảy, leo trèo là giỏi]

- Mày nhanh nhì? - Diệu Chi nhìn nó rồi cười, là bestfriend của nhau mà cách ăn mặc của nó và con bé chẳng giống nhau tý nào. Khác với vẻ năng động của Băng Băng, nhờ mang áo sơ mi, váy kèm theo giày cao gót, tóc xõa dài, đeo chiếc kính tròn trông ngây thơ vô (số) tội, mang chiếc túi hình Tuzki đáng iêu vô cùng~.

~Chị hai Trâm Anh của nó thì khác thì khác, đồng phục nữ sinh (kiểu nhật bản ấy, váy dài hơn xù), tóc dài xõa thẳng, túi quai chéo, mắt kiếng, trông nghiêm túc nhưng lại đẹp một nét riêng. Chính vẻ đẹp này rất lâu rồi đã khiến ột cậu con trai lạnh lùng phải rung động [o.0]...

- Chị này, mày đem đây đủ mọi thứ chứ, nội trú đấy.

- Đủ rồi, đầu tiên là thuốc men, quần áo, điện thoại, súng...v.v. Còn mày? - con bé Diệu Chi nói rồi *chọt chọt* vô cái balô của nó

- Ấy ấy, đừng chọt vào cặp tao chứ - nó nói rồi cười một nụ cười ranh ma

- Sao thế? Báu vật à?- Diệu Chi tò mò hỏi

Nó cười gian xảo rồi ghé tai nhỏ nói điều gì đó làm cô sợ xanh mặt và cũng cảnh giác nhìn chăm chăm vào cái cặp “nguy hiểm” nó đang vác lên vai. Câu nói Băng Băng hù Diệu Chi nhà ta chính là “Nó sẽ nổ đấy“. Mà cái gì nó chắc ai cũng biết rồi phải không? Là thuốc hóa học đấy ...

- Mấy em nhiều chuyện quá. Đi thôi nào... - Trâm Anh lên tiếng.

- Yes madam..

Cả 3 cô gái của chúng ta cùng bước ra xe đến trường. Trâm Anh lái xe, Diệu Chi nghiên cứu súng, nó thì đeo headphone nghe nhạc và nghịch những lọ thí nghiệm của mình. Cứ thế, chiếc xe chạy băng băng đến ngôi trường Black Star.

~~~~~Loading~~~~~

“Hang ổ” của Thiên Du, Mạnh Hoàng và Tuấn Kiệt...

- Hãhã, xem nào: súng, dao bấm, thuốc,...v.v. đủ rồi... - Tuấn Kiệt vừa ngồi soạn đồ vừa nói - Ô mà sao chưa có động tĩnh của thằng Du nhỉ?

- Chắc nó còn ngủ... - Mạnh Hoàng nói rồi mang balô lên vai đi ra xe. Hôm nay anh mang một chiếc áo sơ mi trắng, quần tây đen. Trông thư sinh nhưng vô cùng đẹp trai~~~

Tuấn Kiệt nghe Mạnh Hoàng nói tới đó rồi nhảy phóc qua phòng của hấn mới biết ông anh Thiên Du “iêu quý” hơn thằng nhóc tới 2t còn ôm lấy “giác mơ” của ông. Thật sự là hấn lớn rồi nhưng vẫn lười hơn Tuấn Kiệt nhiều. Ngủ nhiều. Ăn nhiều. Nhưng thằng nhóc Tuấn Kiệt vẫn không thể hiểu nổi làm sao mà hấn có thể giữ cái body cùng cái chức HOTBOY mãi như vậy...

- Thiên Du, mày dậy coi - thằng nhóc vừa kêu vừa lật tung cái chăn mà hần đang cố níu lấy - Niu kéo giấc mơ không hạnh phúc đâu.... [hoho, phát ngôn chuẩn chuẩn dữ vậy nè]

- Được rồi, được rồi, tao dậy rồi đây...

Thế là thằng nhóc về phòng, Tuấn Kiệt thì chuẩn bị đã xong hết, áo thun, thêm cái áo khoác, quần jeans tóc tai theo lối nghịch ngợm, balô cũng đầy đủ vật dụng nguy hiểm, yên tâm lên đường. Còn hần bây giờ mới đánh răng, cũng qua loa xẹt qua xẹt lại [như con Bống Bống mà tác giả đã nói lúc nãy], áo thun, quần jeans, áo hoodie, tóc theo kiểu của 1 hotboy đúng chuẩn, balô thì được xếp đồ từ tối hôm...kia, khoác lên một bên vai, lấy chiếc snapback đội lên đầu và ung dung bước xuống nhà với cái bánh trên tay... Xét cho cùng thì hần theo phong cách Handsome nhưng cũng nghịch ngợm không kém. Hai cậu con trai cùng đi ra xe, Mạnh Hoàng ngồi trong xe cầm vô-lăng chờ sẵn, hần ngồi nge nhạc và... gặm bánh, Tuấn Kiệt thì ngồi ... ngủ [-.-]...

~~~~~Loading~~~~~

Buổi sáng tại sân trường Black Star... Một ngày với nhiều chuyện bất ngờ + dở khóc dở cười sẽ xảy ra...

Một chiếc xe thể thao màu đỏ dừng lại ngay trước cổng trường. Sân trường đã rộn ràng giờ còn náo loạn hơn âm thanh nhốn nháo của tụi con trai trong trường, lí do là vì tụi nó thấy ba bạn nữ rất cute bước xuống xe và bước vào trường, đó chính là Băng Băng, Trâm Anh và Diệu Chi. Nó thì vừa đi vừa ném cho tụi con trai ánh mắt hình viên đạn khá là “thân thiện”, còn Diệu Chi thì nháy mắt rồi cười làm cả tụi con trai rơi lộp bộp, làm tụi đó mừng phát khóc, nước mắt hạnh phúc chảy ra như sông mùa lũ, còn Trâm Anh thì ôm khư khư cuốn sách... Tụi nó đi thẳng lên lớp H [lớp chọn đây ạ], nhìn qua một lượt rồi bỏ luôn buổi sáng, đi về kí túc xá nhận phòng, không thèm lên phòng hiệu trưởng vì đã quá rõ về cái trường này...

~ Sau 1 lúc ngồi xe, ba chàng trai cũng tới trường... Hiện giờ tại đi trễ nên chẳng còn ai ở dưới sân trường trừ những chú bảo vệ đi tuần. Trước cổng đã có sẵn 1 người phụ nữ đứng đón ba đứa nó.

- Xin chào! Có phải là ba thiếu gia Thiên Du, Mạnh Hoàng và Tuấn Kiệt không ạ? Tôi là người sẽ phụ trách dẫn các cậu đến phòng hiệu trưởng. Xin hãy đi theo tôi.- Cô gái đó nói rồi mỉm cười nhẹ nhàng làm Tuấn Kiệt liền sáng mắt lên quyết tâm cưa đổ cho tròn bộ sưu tập 200 em của mình (='). Bọn hần lững thững đi theo cô gái đó vào phòng hiệu trưởng nhận lớp...

#Mewo#

Đã in dấu dếp

P/s: chap đính kèm ảnh Nguyễn Mạnh Hoàng~~ chiêm ngưỡng nhá!

Bạn đang đọc truyện *Love School* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Ồ hơ hơ, mấy chap đầu cho Mèo xin lỗi m.n nhé!

Do bản cũ của Love School là 12 cung hoàng đạo nên trong 5 chap đầu sẽ có một số lỗi nhỏ.

Đôi khi có một số tên Mèo bỏ sót nên còn là Bảo Bình hay Nhân Mã gì gì đó =(

M.n yên tâm, chỉ 5 chap đầu thôi nhé. Tại bản cũ chưa edit chỉ viết được 5 chap thôi =))

Mong m.n thông cảm. Tớ xl nhiều nhé! M.n đọc truyện vui vẻ ~.

~Enjoy~

Bạn đang đọc truyện *Love School* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Gặp mặt, rung động và thích...

Hi! Sau đây mình xin xuất bản chap 3 =)) Mặc dù đã viết rồi nhưng mình còn phải sửa từ Cung Hoàng Đạo sang tên và sửa teencode [vì lúc trước mình viết teencode ghê lắm] nên hơi lâu. Xin lỗi đã để m.n chờ lâu ạ!

Enjoy

~~~~~~Loading~~~~~

Tại phòng hiệu trưởng trường Black Star... Trên chiếc ghế của mình, ông hiệu trưởng nhìn qua ba cậu con trai nhà ta, vâng, toàn con trai của mấy sư phụ, ông cảm xúc khăn quàng lau nhẹ những giọt mồ hôi trên trán, trông ông thật tội nghiệp, lấy lại bình tĩnh, ông cất lời:

- Dạ... Chiều nay trường chúng ta sẽ có một buổi khai mạc năm học. Vì hôm nay là ngày tổ chức lễ khai giảng trong năm, nên hi vọng ba em có mặt sớm. Với lại ba em sẽ ở lại kí túc xá nên hẳn sẽ chẳng khó khăn gì về giờ giấc đâu nhỉ?

Ba thằng trở mặt ngạc nhiên nhìn hiệu trưởng. Hình như họ nghe loáng thoáng ông ta vừa nói cái gì đó là ở lại kí túc xá, hơ hơ, kí túc xá, tức là không được về nhà sao?

- Ông lão, ông đùa với tôi đấy à? Ông nghĩ sao chúng tôi phải ở lại cái trường toàn lũ sâu bọ vậy hả? - Thiên Du chồm dậy, giật cây súng trong cặp ra rồi chĩa thẳng vào đầu hiệu trưởng...

Ông ta sợ phát hoảng, mặt xanh như tàu lá chuối, rồi chuyển sang mặt trắng như không còn máu, mắt nhắm nghiền không đủ can đảm nhìn thằng học trò đầy quyền lực này. Mạnh Hoàng thấy thế liền giải vây giúp ông thầy kéo hẳn đại dột thì mệt...

- Đành chịu, đó là nội qui. Với lại những bậc phụ huynh đáng kính của chúng ta yêu cầu như vậy đấy -.

Hai thằng kia ngạc nhiên nhìn Mạnh Hoàng, rồi lại quay qua đưa bốn con mắt ngây thơ vô (số) tội lên nhìn nhau.

Thầy hiệu trưởng đưa cho tụi hần một tấm chỉ dẫn kí túc xá họ ở và lớp học. Kí túc xá khu A. Lớp H...

~~~~~Black_Star_School~~~~~

Black Star là một trường học vô cùng lớn và vô cùng sang trọng. Trường dành riêng cho những học sinh con-nhà-giàu và quậy-ngút-trời-xanh. Những học sinh ở đây đa số là cá biệt, quậy-quồn-quậy vô địch không ai bằng. Tuy nhiên những học sinh ở đây học cũng rất giỏi...

Trường có 1 khu kí túc xá dành riêng cho những đứa con nhà quyền lực, gọi là kí túc xá khu A. Bất cứ ai cũng không được đặt chân tới đây ngoài những học trò có thẻ V.I.P. Ai mà vào tự tiện mà không có thẻ là bị thầy hiệu trưởng lôi ra “xử trảm” ngay [__]. Kí túc xá này rất đầy đủ tiện nghi và được coi là sang con ngan nhất. Khu A nằm cạnh vườn hoa của trường và lớn hơn các khu khác nhiều. Còn lớp học của 6 người bạn trẻ này là lớp H, lớp “ngon” nhất trường [từ dưới đếm lên đấy ạ]. Thật ra lớp này chính xác là dành cho học sinh cá biệt chuyên quậy phá, bá đạo. Nhưng IQ lớp này thì hình như là nhất trường đấy ạ.

~~~~~Quay_lại_vấn_đề_chính~~~~~

Thay vì lên lớp học, tụi nó và tụi hần lên thẳng kí túc xá để...ngủ. Nó, nhỏ Diệu Chi và Trâm Anh ở phòng số 2. Hần, thằng nhóc Tuấn Kiệt và Mạnh Hoàng ở phòng số 1. Về tới phòng thì cả 6 con người tỏa sáng siêu sao của chúng ta đều lăn ra giường và ngủ, oaaaaaaaaa.... Đang ngủ, bỗng một vài học sinh cúp buồm như tụi nó la toáng lên ngoài hành lang và gõ cửa từng phòng của mọi người mà la lớn:

- Dậy! Dậy đi! Cô giám thị ác quỷ tới!

Vâng, khi còn ở trường cũ, Trâm Anh đã nghiên cứu rất kĩ trường Black Star và biết được cô giám thị trường này rất đáng sợ, ác như con cá thối lác [-.-]. Bên phe tụi hần thì công việc nghiên cứu này Mạnh Hoàng đã làm rồi. Lập tức, bọn nó chồm dậy chạy toán loạn tìm cách đến lớp học mà qua mắt được bà cô. Nghe danh thôi cũng đủ sợ bà cô này rồi. Cả đám cuống cuống xách cái cặp ra khỏi phòng chạy về đến cuối kí túc xá. Tại nơi này, tụi nó và tụi hần gặp nhau... Vâng, cuộc gặp gỡ không gây sốc, nghĩa là không xi-nê gì nhưng có thể nói là rất độc và lạ.

- Này, làm sao đây? - nó khều khều người đứng bên cạnh mình và nói [hơ, quen không vậy má?]

- Tao có sáng kiến này, chúng ta leo xuống dưới nhé! - Tuấn Kiệt nói rồi chỉ tay xuống phía dưới, chỗ vườn hoa...

- Cách leo? - Diệu Chi hỏi, mặc dù chẳng biết đứa nào vừa đưa ra ý kiến, quay đầu lại thấy đám học sinh chuột nhắt kia bị tóm sạch rồi, vẻ mặt của nhõ gặp gặp như người từ tù vượt ngục [còn gì mà không đúng]

- Nhảy!- Thiên Du đáp gọn rồi bảo Hoàng xuống trước

Mạnh Hoàng nhảy xuống trước rồi ra hiệu ọi người xuống. Tiếp đến là hần, anh chàng nhảy xuống một cách gọn nhẹ. Vừa quay đầu lại nhìn lên thì “RẦM”, một cái vật gì đó bay vào xuống đè hẳn tể cái rầm

Hần choáng vài giây, xoa xoa cái mông iêu quý của mình rồi la lên...

- Á á! Cái gì vậy nè?

- Cho mình xin lỗi... - nó, cái vật bay vừa hạ cánh trên mình hần riu rít xin lỗi.

Anh chàng mở mắt, bắt gặp ánh mắt trẻ con vô cùng đáng yêu của nó thì chợt ngớ người ra, đứng hình và s, trái tim khẽ đập lệch nhịp... Vâng, cảnh lúc này vô cùng lãng mạn, nó nằm trên, hân nằm dưới, trên một bãi cỏ xanh, lác đác vài bông hoa nhỏ nhỏ, gió thổi vi vu...

- Nhanh lên, không có thời gian tình tứ đâu hai người kia. Tránh ra tao xuống - Tuấn Kiệt nhìn xuống vừa nói vừa cười khúc khích.

Nó đỡ hân đứng lên rồi từ từ chờ ba người kia xuống. Cả bọn 3 chân 4 cẳng phóng như bay về phía lớp H mà bà giám thị không hề biết!

Nhưng ác hơn là vì trường rộng nên việc chạy tiết như thế này quả không dễ dàng. Cuối cùng, khi vừa đến lớp thì chuông ra chơi reng lên. Cả đám thở phào một mối đứng dựa lưng vào lan can gần lớp để...thờ.

Diệu Chi đứng dựa vào lan can, thờ hồng hộc vì mệt. Chưa yên bình được bao lâu vì chuyện đó, sáu đứa nó còn bị đè bẹp dí vào bức tường và lan can vì đám học sinh từ trong lớp ủa ra như bọn tâm thần trốn trại. Lúc đó, nó đang cầm nhìn nhìn *lắc lắc* cái lọ nước màu xanh xanh vừa lấy từ cái cặp “nguy hiểm” của nó ra. Song, do bị xô xát lẫn giẫm đạp, nó bị ép sát vào lan can. Giật mình, tuột tay, lọ nước ấy xuống dưới lầu, nổ cái bùm.. Cái lọ bị vỡ, nó nhìn thấy mà đơ người, mặt tối sầm lại, đứng im bất không nói lời nào.

Trong đám đông, tiếng nhiều nữ sinh hét lên hạnh phúc:

- Ôi, nhìn họ kìa, đẹp trai quá

- Đó có phải là anh Thiên Du không? Đẹp trai quá đi..

- Cả anh Hoàng và anh Tuấn Kiệt nữa... Ôi..

Những câu cảm thán ấy vừa dứt thì tụi hân liền gặp hàng trăm ánh nhìn chú ý. Rồi đám con gái từ đâu vây quanh tụi hân, hân Trâm Anh ra té cả xuống đất. Tụi nó cũng sáng chói không kém. Ngay khi Trâm Anh vừa bị hất ra là có cả đám con trai vây quanh đỡ dậy. Bọn nam, nữ sinh loi choi lóc chốc cứ ồ ạt xin chữ kí, chụp hình. Còn nó thì vẫn còn đang cúi mặt xuống, Diệu Chi thì *chợt chợt* nó nhưng cũng vô hiệu nghiệm. Bỗng, nó - Hạ Băng Băng - lạnh lùng rút nhanh cây súng đang vắt ngang túi áo chìa vào đám kiến dai như con dĩa.

- Mấy người, tránh ra mau, nếu chưa muốn chết! - Mắt nó nhìn vào cái đám kia đầy sát khí

Nó nói dứt câu, thì bên tụi hân, Mạnh Hoàng, bỗng nhiên thấy nó quen quen, cả cái cách nhí nhảnh trẻ con, cả sự tức giận khi bị chọc tức, quen lắm. Anh nhìn sang Trâm Anh, cả cô gái này cũng rất quen. Hai chị em này làm anh nhớ lại một người, rất thân, người mà anh yêu thương, người đã biến anh từ một người lạnh lùng thành một con người biết quan tâm người khác... Anh nghĩ, có lẽ người ấy là nó - Băng Băng, vì cô bé ngày xưa không quá nghiêm như Trâm Anh. Anh không biết tên thật của cô bé đó, chỉ biết cái nick name của cô bé - Sun.

Còn hân, tự nhiên lúc nào nhìn nó, hân cũng cảm thấy tim mình đập rất nhanh, hân có bị bệnh tim mạch gì đâu -.- chẳng lẽ...

Riêng về phần đám kiến kia, lập tức lùi lại, như cảnh giác phần nào, nhưng từ đằng sau đó vang lên một tiếng vỗ tay chế giễu... Từ đám đông, 1 đứa con gái có mái tóc dài đen nhánh, mắt màu đen trông xinh xắn nhưng khuôn mặt toát lên vẻ gian gian. Đi sau cô ta là 2 đứa đàn em đầu tóc màu mè line xanh line đỏ, quần áo diêm dúa váy xòe đầm ngắn hở trên thiếu dưới -.-

- Khá khen cho kẻ mới vào trường mà đã làm bọn, còn đem cả súng giả để hù. Xin lỗi em, chị đây dù có mù cũng biết cây súng đó là giả...

~~~~~GTNV_mới~~~~~

_Võ Hoàng Linh: tiểu thư nhà họ Võ. Nhà rất có quyền lực nhưng đương nhiên là không bằng đám tụi nó. Xinh đẹp nhưng gian xảo, mưu mô... Chuyên gia hãm hại nó.

Hoàng Ngọc Phuong Đan: đàn em đắc lực của con Linh. Đẹp nhưng káo . . Có máu liều nhưng tính khó gần.

_Phan Thanh Hiền: đàn em của 2 con vừa giới thiệu ở trên :3 nhan sắc trung bình, nhưng điệu, lúc nào cũng cho là mình xinh đẹp - _-

~~~~~Trở lại_truyện~~~~~

Nó nghe thế thì nhoeo miệng cười, đưa súng bắn vào vai một đứa đàn em của nhỏ Linh - Thanh Hiền. Con nhỏ bị bắn hét lên rồi té xuống. Linh và Phuong Đan chạy tới đỡ nhỏ Thanh Hiền và giương đôi mắt căm ghét lên nhìn nó...

“Mấy hầy cẩn thận đấy...” - Linh nghĩ trong đầu, và trên mặt con này xuất hiện nụ cười nửa miệng..

- Kẻ nào dám làm rớt ống thí nghiệm của ta kẻ đó sẽ phải chết - nó nói gần như hét lên rồi cười nguy hiểm

Hân há hốc miệng ngạc nhiên nhìn nó với dấu chấm hỏi to đùng..

- Quái! Con bé này nhìn đâu nguy hiểm đến vậy?

Trâm Anh và Diệu Chi lắc đầu, nói:

- Mỗi khi Băng Băng giận lên là sẽ có khủng bố đó!

Mạnh Hoàng chạy ra ngăn nó lại. Anh giật cây súng của nó quăng cho Thiên Du rồi ra hiệu cho cái đám kia đi đi nếu không muốn bị “lên thiên đường”. Đám đông giãn ra dần...

~~~~~Loading~~~~~

Dưới sân trường...

Diệu Chi kéo nó lại chỗ ghế trống cạnh vườn hoa. Những người còn lại cùng sang đó. Ba đứa con gái ngồi trên ghế, ba thằng con trai ngồi... dưới nền sân. Nó đã không còn nổi nóng nữa, dần lấy lại được tâm trạng vui vẻ của mình...

- Này, bạn tên gì? - Tuấn Kiệt khều khều Diệu Chi ngồi bên cạnh...

- Lê Diệu Chi, cứ gọi là Chi hoặc Diệu Chi - con bé nói rồi cười... Tuấn Kiệt nghe tới đây thì cười cười, đúng là cậu không nhầm...

- Còn cậu?

- Tuấn Kiệt. Hân hạnh được làm quen với cô bạn xinh thế này... - Kiệt nói rồi khuyến mãi thêm nụ cười sát gái...

- Này, đẹp cái kiểu đấy đi, cậu nên nhớ là cậu... - hấn đập lưng Kiệt...

- Im này -.-

Cứ thế tụi nó làm quen nhau... Nói chuyện hợp nhau nên thân rất mau... Trong đầu hần, Trâm Anh và Mạnh Hoàng mỗi người một suy nghĩ...

“Cố về Rain lại nhằm mình và con bé =>) thôi thì để định mệnh sắp đặt vậy...” - Trâm Anh nói rồi cười với chính mình. Cô không ghen ghét hay gì cả. Cô hiểu Rain, cô biết, Rain - Mạnh Hoàng đang ngộ nhận, anh nghĩ nó chính là Sun...

“Sun, chẳng lẽ em không nhớ anh -.- anh sẽ không để em biến mất, một lần nữa...” - Đây là suy nghĩ của Mạnh Hoàng. Nhưng anh vẫn cứ thắc mắc, tại sao anh không có cảm giác như xưa khi bên cạnh nó... Thật sự là anh chỉ có tư tưởng là bảo vệ. Anh chỉ biết là không để Sun - người anh yêu đi một lần nữa thôi... [Có phải nãy ông đầu mà ông có cảm giác ...]

“Con bé này có vẻ dễ thương =>) hình như... Chẳng lẽ mình thích nó rồi, haizzzz... Thiên Du ới là Thiên Du -.-”

+YiYuo+

Đã in dấu dếp

P/s1: kể từ bây giờ chữ kí của tớ sẽ chuyển thành YiYuo nhé =>)

P/s2: à, chap này đính kèm ảnh Võ Hoàng Linh nhé -.-

Bạn đang đọc truyện *Love School* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Lời hứa _ Sự thật

Moahaha ~ Konichiwa! Hì hì, để các bạn chờ lâu rồi. Yi đã tăng tốc sửa teencode rồi đây =>)

À, thật sự là Yi rất cảm ơn Kel, dù mới quen biết nhưng Kel giúp Yi và ủng hộ Yi nhiều lắm! À, do Yi đang onl bằng điện thoại, muốn dành tặng Kel lắm, nhưng onl PC mới có chức năng đó -.- Thôi thì nói bằng lời trước nha ;)

Chap này Yi dành tặng KelsyDinh nhé!

Enjoy ♥

~~~~~Loading~~~~~

Trưa.... Sau khi tan học thì công kí túc xá khu A đông vui hẳn... Cái bọn hám trai tập trung nhau lại đứng trước khu A để ngắm mấy chàng trai nhà ta đi vào. Bọn hám gái thì đứng từ xa nhìn nhìn tụi nó. Trông cái điệu bộ lén lút lo ngại ngoài công kí túc xá như mấy con giun của mấy học sinh hám trai/gái trường này làm cả đám nhìn mà ngứa mắt, sự thật là cây súng nằm trong túi cứ chực muốn lao ra, bằng bằng, cho xong chuyện.

Cứ mỗi lần bà cô giám thị ác quỷ đi ngang thì cái đám nhoi ẩy lại dáo dác trốn vào lùm cây gần vườn hoa.

Ở phòng số 2, phòng tụi nó...

Trâm Anh đang sắp xếp lại một góc trong phòng, hình như cô vác nguyên cái tủ sách nhà cô đi thi phải, toàn sách là sách. May là phòng kí túc rất rộng. Nó xin phép Trâm Anh rồi kéo tay Diệu Chi xuống cái nhà ăn, hay nói đúng hơn là cái nhà hàng 5 sao để ăn. Đang hí ha hí hửng thì...

...RẦM...

Nó ngã sòng soài ra nền... Diệu Chi chạy tới đỡ nó dậy, xoa xoa cái mông xấu số của mình xong, nó nhìn chăm chăm vào người đối diện... Rồi hét lên:

- Này, anh có mắt không vậy hả?

Về phần người kia, đâm đầu vô nó xong thì trên đầu quá trời ngôi sao bay bay... “Quái, đầu đũa nào mà cứng vậy?”

Hắn đứng dậy, nhìn vào người vừa đâm đầu vào mình, là nó... [Cơ mà hôm nay hắn với nó có duyên với việc đâm vào nhau nhì]. Trái tim khẽ đập lệch nhịp...

- Này, cô đâm vào tôi rồi còn la làng nữa hả?

- Cho anh nói lại đây >.> - nó liếc xéo hắn rồi trả lời

- Này này, em nên nhớ lại đi. Đừng quát lên thế, lùn hơn anh đấy nhé! - hắn cười cười rồi lấy tay đo đo chiều cao...

Vâng, như các bạn đã biết. Nó cao gần 1m6 nhưng hắn đến 1m8 lặn cơ đấy...

Nó tức lắm nhưng cũng chẳng nói được gì. Ôi cái chiều cao TvT

- Thôi nào Thiên Du, mày đừng làm khó cô bé nữa... - Mạnh Hoàng nhảy ra bảo vệ cho nó - em là Băng Băng đúng không? - anh quay sang nó. Cười dịu dàng rồi hỏi.

- À vâng. Mà... anh là ai? - nó ngây thơ hỏi

“Sun, em không nhớ anh thật sao?” - tự nhiên Hoàng thấy buồn buồn. Chỉ hơi hụt hẫng thôi. Nhưng anh vẫn không thể hiểu lí do tại sao cảm xúc của anh chẳng có thể này? Anh vẫn chờ Sun rất lâu cơ mà...

- Anh tên Hoàng. Mạnh Hoàng..

Tuấn Kiệt hơi bất ngờ. Hoàng từng nói sẽ không bảo vệ ai ngoài cô bé Sun hay Sún gì đó cơ mà. À mà nó cũng rất giống Sun. Theo linh cảm của một thằng con trai hiểu tâm lí con gái, Tuấn Kiệt biết, nó, hoàn toàn không phải Sun. Cậu nhìn qua cánh cửa phòng 2...

Trâm Anh đứng chỗ cánh cửa, nhìn thấy Tuấn Kiệt, cô đưa tay lên miệng, ra dấu im lặng. “Có lẽ Tuấn Kiệt hiểu nhanh hơn Rain...”. Cô thấy vẻ bối rối thắc mắc của Mạnh Hoàng, khẽ cười nhẹ. Rain của cô vẫn thế... Song, Trâm Anh lại quay vào phòng đọc sách...

Còn 5 con người như siêu sao sàn catwalk, đẹp như siêu mẫu của chúng ta cùng đi xuống nhà hàng của trường..

- Này Thiên Du, ăn gì lắm thế. Bộ cậu bị bỏ đói lâu ngày à? - nó hất mái tóc lên, cười đều, chóng cảm nhìn hắn đang nhồm nhoàm nhai đồ ăn.

Hắn khẽ ngược lên nhìn nó rồi lại cúi xuống mà ăn [ăn gì mà lắm thế kia].

Nó nổi điên lên, chưa ai dám im lặng không trả lời nó cả, đưa ly trà sữa lên miệng hút một hơi, nó nhai mạnh bạo hột trân châu cho đỡ tức. Hắn khẽ cười.

- Này, uống trà sữa nhiều không tốt đâu... - Mạnh Hoàng đi tới đưa nó cái bánh rồi nói

- Ồ... Vâng... Cảm ơn anh - nó lí nhí cảm ơn. Thế quái nào ông này chăm nó như chị hai nó thế nhỉ - _ -

“Ồi thôi, dịu dàng hết sức. Ai như thằng cha này” - nó nghĩ rồi liếc sang hắn - vẫn đang ăn...

Hắn thấy cảnh này thì hơi bức... Hình như là ghen - _ - nhưng điểm yếu của hắn chính là không biết biểu lộ tình cảm..

Từ đằng xa, Trâm Anh bước vào với vẻ buồn ngủ...

- A chị hai, sao không đọc sách tiếp mà lại xuống đây

Nó bỏ ly nước xuống, chạy lại kéo tay Trâm Anh vào ngồi cùng.

- Oa! Đang đọc thì buồn ngủ, rồi bỗng thấy đói quá. Nên xuống đây tìm đồ ăn - Trâm Anh nói mà mắt nhắm mắt mở... Trông Trâm Anh lúc này trẻ con và đáng yêu hết sức... Diệu bộ này làm một người ngơ ngác...

“Cách nói này... Giống Sun... Nhưng khuôn mặt, không giống lắm...”

- Tao ăn xong rồi. Lên phòng trước đây.

Tuấn Kiệt nói rồi đi về kí túc xá. Diệu Chi nổi con quẩy, tự nhiên hứng thú với thằng này. Cảm giác cứ như cô đang ở gần Teddy [các bạn có thể xem lại chap 1 để biết Teddy là ai nhé]. Cô lon ton chạy theo.

Lúc đến phòng Tuấn Kiệt, thấy anh đang khò khò ngon lành. “Ngủ nhanh thế...?”. Diệu Chi ngồi ngắm Tuấn Kiệt ngủ mà thấy yên bình. Bỗng một tia sáng lóe ra trong đầu. Cô mò lại chỗ bàn học, chộp lấy cây bút lông trên bàn, rồi bắc ghế ngồi cạnh giường thẳng nhóc hí hoáy gì đó trong rất say sưa.

Nửa tiếng sau... Diệu Chi rón rén trả đồ về chỗ cũ rồi đẩy cửa đi ra ngoài. Cô không quên nhìn lại Tuấn Kiệt một lần cuối rồi bùm miệng cười đắc chí. Sau đó tung tăng cao về phòng.

~~~~~Loading~~~~~

Trâm Anh thì cũng rời nhà ăn và đi tham quan trường. Cô đi về phía cầu thang, mắt ngắm nghía khung cảnh bên ngoài. Bỗng cô đụng phải một ai đó... Thì ra là Mạnh Hoàng..

Mạnh Hoàng nhận ra bạn-cùng-khu-kí-túc-xá thì cười cười. Trâm Anh cũng cười theo... Thế là hai người cùng ra lan can đứng nói chuyện...

Hoàng cảm nhận được rằng anh thấy thoải mái khi đứng cạnh Trâm Anh, không rõ lí do... Kí ức của anh về Sun vẫn còn mơ hồ lắm..

Anh kể cho Trâm Anh nghe, về Sun, về người con gái anh yêu thương... Kể về lí do hai người phải xa nhau...

~~~~~3_năm_trước~~~~~

Tại một cánh đồng cỏ lau rộng lớn... Gió thổi nhẹ, mang theo nỗi buồn của hai đứa trẻ...

- Sun này, Rain phải đi rồi..

- Nhanh vậy, Rain nói có thể là tuần sau cơ mà...

Cô bé có cái tên Sun nũng nịu, cái vẻ trẻ con của một cô bé 15t làm cậu con trai kia xiêu lòng...

Rain, một cậu nhóc lúc trước vô cùng lạnh lùng lại đồ cái RÀMMMM trước Sun, một cô bé khá là trẻ con và rất đáng yêu... Nhờ Sun, Rain đã thay đổi được bản thân, trở thành một con người rất dịu dàng..

- Không biết, ba mẹ bảo phải đi gấp. Rain xin lỗi...

- Không sao, Sun sẽ chờ...

Cô bé khẽ cười... Rồi hai đứa nhóc nắm tay nhau rào bước ra khỏi cánh đồng, ra đường để về nhà... Lúc băng qua đường..

- Cậu hứa sẽ chờ tớ nhé! Không được quên tớ...

- Tớ hứa mà! Cậu cũng không được quên tớ, nhé. Nhớ, cái hình xăm đôi cánh, ở vai phải =))

Hai đứa khẽ cười. Ngón tay út khẽ móc vào nhau... Nhưng đâu biết rằng, một chiếc xe đang lao tới...

Khi Rain tỉnh dậy trong bệnh viện thì nghe tin Sun đã biến mất. Anh nhớ Sun... Nhưng lại không thể nhớ nổi lời Sun dặn lúc ấy... Đó cũng chính là điểm để phân biệt Sun với đứa em gái - Hạ Băng Băng. Khổ nỗi chi tiết quan trọng nhất thì chính vụ tai nạn đó lại làm anh quên mất...

~~~~~Hiện_tại~~~~~

Trâm Anh lắng nghe. Giờ cô đã hiểu lí do Mạnh Hoàng quên rằng cô có hình xăm đôi cánh ở vai phải. Sau vụ tai nạn đó, Trâm Anh đã thay đổi chút ít về khuôn mặt... Không nhận ra cũng phải, đành trông chờ vào thời gian...

~~~~~Loading~~~~~

Chiều nay, cả đám không thèm đi dự lễ...

Lại kể về chuyện xảy ra với Tuấn Kiệt. Anh đánh một giấc ngon lành tới gần 2 giờ chiều. Khi tỉnh dậy, thằng nhóc vô mái tóc rối bù của mình và lếch cái xác biết đi vào phòng tắm.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!!!! - tiếng Tuấn Kiệt hét lên từ nhà tắm làm kinh động đất trời, cây đổ nhà nghiêng, cháy cây cháy lá, nói chung là bể cửa sổ,...

Diệu Chi lon ton chạy vào, đoán được chuyện gì xảy ra nên kéo theo cả nó, Hấn, Trâm Anh và Mạnh Hoàng vào xem. Từ trong nhà tắm, Tuấn Kiệt chạy ra với khuôn mặt như mặt mèo, lí do sao thì các bạn biết rồi đấy! Cả đám tụ tập nhìn thấy mà bỏ lăn ra mà cười, cười đến đau cả bụng, cả Trâm Anh cũng cười khúc khích. Hấn và nó cười mà té ra cả đất...

- Cười cái gì? Hay lắm sao mà cười? Mà ai đã làm tôi ra thế này hả?- “con mèo” tên Kiệt quát lên, vừa quát vừa cầm cái khăn lau kịch liệt.

Mọi người im bật, nhưng vẫn còn bùm miệng cười. Cả đám lùi xuống còn mình Diệu Chi ngây ngô đứng đó.

- Á à, thì ra là cô! - “con mèo” găm lên vồ đến định chụp lấy nhỏ

Cả đám bỏ chạy tán loạn, nhưng Tuấn Kiệt chỉ đi theo mỗi mình Diệu Chi. Nhỏ cười thích thú quay lại trêu bằng một cái lè lưỡi khiến anh tức ói máu. Đi lòng vòng một hồi, anh phải chịu thua mà dừng lại, anh khẽ cười, người yêu anh là phải vậy chứ =))

- Này, em nghịch quá đấy... - Tuấn Kiệt lên tiếng

Diệu Chi hơi bất ngờ. Tuấn Kiệt gọi cô là em cơ đấy! Nhưng tuổi thật của cô là 17 cơ mà, thằng nhóc đó chỉ mới 16 thôi... Một dấu chấm hỏi to đùng hiện ra trong đầu nhỏ...

- Em không cần thắc mắc. Em nhón hơn anh vài tháng thôi, nhưng anh cao hơn em cơ mà.

- Xi -.-

- Đúng không nè, Chi Ciuu ...

●○○●●★☆☆○○●●●★☆☆

Chap sau hứa hẹn sẽ có bất ngờ. Bạn nào đoán được chi tiết tiếp theo Yi sẽ dành tặng chap sau cho bạn đó nhé >

.☆•.,YiYuo,.•☆.

Đã in dấu dếp

P/s: chap 4 đính kèm ảnh Lê Diệu Chi. Trông con bé ngây thơ vậy chứ nguy hiểm cực. Hiha =D

Bạn đang đọc truyện *Love School* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Hạnh phúc đi kèm nỗi buồn nhẹ... -_-

Như Yi đã hứa, bạn nào đoán được chi tiết tiếp theo chap này Yi sẽ tặng bạn đó.

Yi tặng chap 5 cho @HamDoCouple_ nhé =))

À à, Yi tính viết 1 chap đặc biệt phỏng vấn couple Kiệt - Chi. Bạn nào thắc mắc gì về couple này thì inbox hoặc cmt xuống dưới chap này. Yi sẽ đưa câu hỏi ấy vào chap đặc biệt và trả lời luôn nhé =D

Z//////////Loading//////////Z

Hai chữ ấy như sấm nổ bên tai Diệu Chi, cái nickname này, Chi Ciuu, chỉ có nó, và Teddy biết. Chẳng lẽ...

- Anh... Anh là...

Nhỏ chưa kịp nói hết câu thì Tuấn Kiệt đã nhẹ nhàng đặt lên môi nhỏ một nụ hôn, rất nhẹ, thoáng qua. Nhưng cũng đủ là nhỏ đỏ ửng mặt lên, đáng yêu khủng khiếp. Tuấn Kiệt thì cứ nhìn nhỏ rồi cười... Thôi thì đôi uyên ương ảo đã gặp nhau ngoài đời rồi... Hạnh phúc... Vẹn toàn...

Diệu Chi cười rồi ôm chặt lấy Tuấn Kiệt. Cả anh và nhỏ, hai người đã chờ giây phút này, rất lâu rồi... Buồn là buồn vụn nhỏ mở màn chào sân hơi ác tí. Biến cái mặt Tuấn Kiệt thành cái mặt mèo (_ _ ”)

- Nhưng em không thích anh nhuộm tóc xanh như vậy. Giống cái đọt chuối quá đấy -.-

Diệu Chi nhón chân lên đưa tay xoa rối mái tóc của Tuấn Kiệt rồi nói... Đúng là tóc Kiệt đẹp thật, tiếc cái là màu xanh lè...

- Rồi rồi, thế tối em sẽ thấy màu tóc khác, nhé... - Anh cốc đầu nhỏ.

“Couple này đúng là đáng yêu cực...”

“Nói nhỏ nhỏ thôi, bị phát hiện bây giờ...”

“Hơ hơ, tao không nghĩ Tuấn Kiệt là Teddy của con Chi...”

“Chứ em tưởng anh tin Diệu Chi là bé Chi Ciuu ấy hả?”

Vâng, ở bức tường gần đó... 4 con người còn lại của chúng ta đang lo ngại bàn luận. Hai người kia thì đang bận ngọt ngào, đâu biết được 4 đứa bạn nguy hiểm của tụi nó đã ghi hết tất tần tật khoảnh khắc lãng mạn của hai người này vào camera ~.

~7h pm. Tại vườn hoa cạnh kí túc khu A...

Tối nay tụi nó quyết định trốn khỏi phòng ra đây ăn tối ở khách sạn gần sao. Vâng, đương nhiên là tụi nó vô tư nghĩ giám thị sẽ không đi kiểm tra. Hãy nghĩ theo cách khách quan, không lo lắng...

Bốn đứa tụi nó dọn đồ ăn ra, trên chiếc bàn đá nào là trà sữa, bánh bông lan được phủ lên một lớp kem trắng như tuyết, kẹo ngọt, mì gói,... Hương hoa thoang thoảng lẫn vào không khí sạch tinh. Thế quái nào lại thiếu Tuấn Kiệt nhỉ... Diệu Chi thì về phòng lấy đồ. Đang thắc mắc thì một bóng con trai lon ton chạy từ ngoài công vào. Hai từ để diễn tả: đẹp trai. Há hốc, kinh ngạc, cả đám hét lên:

- Tuấn Kiệt!????

Ngạc nhiên cũng phải. Hôm nay Tuấn Kiệt mang chiếc áo thun có chữ Love My Girl, quần jeans, mái tóc nhuộm xanh đã được trở về nguyên thủy với màu đen nâu, từng sợi tóc mái rủ xuống vàng trán cao. Đứng là màu tóc này hợp với Kiệt hơn cái màu xanh-đọt-chuối.

Diệu Chi cũng vừa xuống. Cô bé cột mái tóc dài của mình, mang váy ngắn, kèm theo áo pull in chữ Love My Boy. Chính xác, áo cặp của Kiệt - Chi: Love My Girl/Boy...

Tụi nó nhìn hai người này mà cười nham hiểm. Nhất là nó... Trâm Anh lấy cái ipad trong giỏ ra đặt lên bàn. Hấn ngoắc ngoắc Tuấn Kiệt và Diệu Chi tới ngồi chỗ hai chiếc ghế đối diện cái ipad. Nó nháy nháy mắt với Mạnh Hoàng rồi kéo ghế ngồi cạnh con Chi. Mạnh Hoàng thì chém chém chọt chọt màn hình ipad một lúc rồi lui ra...

Trên màn hình ipad, từng hình ảnh hiện ra, kèm theo đó là bài hát A Xìu Yêu Xa [trình bày Như Hexi, các bạn có thể nghe bài này. Khá hay đấy!...]... Hình đoạn cmt chém gió đầu tiên của Kiệt và Chi.. Hình đoạn chat mà nick Teddy tình tò với nick Chi Ciuu.. Rồi tới hình ảnh lúc chiều. Nào kiss, nào ôm, nào xoa đầu, nào cốc vào trán...

Từng hình ảnh hiện ra tỉ lệ thuận với nhiệt độ của máu Kiệt - Chi, càng nhiều ảnh nhiệt độ càng cao... End MV, Diệu Chi rượt nó chạy té khói. Hấn ngồi cười té ra khỏi ghế... “Con bé đó đáng yêu thật. Ước gì mình với Băng Băng có ngày được như Chi với Kiệt” - hấn nghĩ rồi liếc sang Tuấn Kiệt. Bắt gặp trái bom đang chuẩn bị phát nổ, hoảng hồn, co giò chạy, Kiệt dí theo, vừa chạy vừa la:

- MÀY LÀ THẲNG CƯỜI TÒ NHẤT ĐÂY THẲNG CHÓ, ĐỨNG LẠI, TRẦN THIÊN DU...

Bốn đứa kia rượt nhau chạy ầm ầm... Trâm Anh và Mạnh Hoàng ngồi nhìn rồi lắc đầu cười... 4 mắt chạm nhau, Trâm Anh quay mặt đi, Mạnh Hoàng thì tự nhiên thấy tim đập nhanh, lạ thật...

Chạy khoảng vài vòng. Cuối cùng tụi nó cũng chịu ngồi lại để ăn. Ngồi chung 1 bàn, vừa ăn vừa nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Diệu Chi đưa muỗng vào miệng ăn một cách ngon lành. Thi thoảng lại ngậm luôn cái muỗng ngồi chăm chú nghe nó huyền diệu. Lâu lâu gật gật làm ra vẻ hiểu lắm mặc dù bản thân...chẳng hiểu gì. Hấn ngồi cạnh không còn ăn đồ ăn nhiều như lúc trưa nữa. Hấn ngồi dựa lưng vào ghế, ánh mắt nhìn nó đang say sưa nói chuyện. “Con bé này xinh thật?”- hấn nghĩ, đưa tay lên dụi dụi mắt.

- Tớ ăn xong rồi, tớ đi trước nhé! - Trâm Anh đứng dậy, lấy tay phui phui chiếc váy...

Nó chỉ “dạ” một tiếng rồi tiếp tục hành hạ cái lỗ tai của Diệu Chi, mặc cho Tuấn Kiệt đang chờ nó nói xong để dẫn Chi đi chơi... Trâm Anh lững thững bước ra khỏi chỗ ăn, đi vào một khu vực thảm cỏ lác đác hoa đồng tiền dại. Cô ngồi xuống, tay nâng niu cánh hoa đồng tiền mọc dại trên đất. “Bao giờ? Bao giờ Rain mới nhận ra?” cô tự hỏi, thờ dãi suot một cách mệt mỏi rồi ngã người ra nằm trên những bông hoa đồng tiền dại. Gương mặt cô nhuốm chút buồn phiền, nhắm mắt, thả lỏng người trên nền hoa ngập ánh trăng đang đung đưa trong gió...

Trong lúc 4 đứa kia nói cười vui vẻ. Mạnh Hoàng chăm chỉ à à ạch làm đồng bài tập cô ở lớp cô giáo đưa. Sau cái phi vụ cười bò lăn bò càng khi nãy thì cũng chẳng còn gì mới để anh tham gia. Cái đồng bài đơn giản này thì là gì với anh? Dễ thôi mà. Dẫu dễ thì cũng mất 1 đến 2 tiếng mới xong vì bài tập nó dài và nhiều ngừ trời xanh. “Bà cô này ăn cái gì mà ác thế nhỉ?” Mạnh Hoàng nghĩ thầm

Đang ồn ào vui vẻ thì Trâm Anh hốt hải chạy đến...

- Mọi người ơi! Cô giám thị đến rồi!- Tiếng Trâm Anh từ xa vọng tới [chất giọng tốt nh]. Nghe tin “trời đánh thiên lôi”, cả đám cuống cuống tìm cách dọn dẹp. Nhưng muộn quá rồi.

Các học sinh khác ở khu A nghe thấy cũng chạy xuống xem phim kinh dị sắp chiếu. Và tất nhiên là cái bọn nhiều chuyện ở khu B, khu C cũng kéo nhau

đến xem, nhưng bị bảo vệ cản lại chỉ cho đứng từ ngoài nhìn vào.

- Các em có biết nội quy trường không? Tại sao ra đây tới tận giờ này? Các em biết mấy giờ rồi không? Các em có biết trường ta có giờ giới nghiêm không...Bla...bla...bla...

Cô giám thị lướt nhìn tụi nó một vòng.. Mạnh Hoàng được tha vì tự giác học bài và làm bài tập. Trâm Anh cũng không bị gì vì cô là một học sinh gương mẫu [danh tiếng ở trường cũ đã lọt tới tai giám thị Black Star -.-]. Ánh mắt bà giám thị dừng lại chỗ Tuấn Kiệt và Diệu Chi đang tay trong tay...

- Chà, tình tứ nhỉ. Tôi quyết định phạt các em cùng ăn, cùng ngủ, cùng làm, cùng học, nói chung là phải làm tất cả mọi việc cùng nhau trong 1 tuần.

Sau đó lia mắt sang chỗ hấn và nó đang gây lộn...

- Em Thiên Du và em Băng Băng. Hai em có vẻ gây nhau kịch liệt nhỉ. Được rồi, để hai em thân thiết hơn, cô đành phải làm thế này - Cô giám thị nói rồi lôi chiếc còng tay bóng loáng ra khỏi túi (==').

- Ý cô là sao ạ? - nó tròn mắt hỏi

- Là tạm thời cô sẽ còng các em với nhau trong một thời gian, khi nào các em yên bình rồi cô sẽ mở khóa cho các em - “Ác quỷ” nói, tay thì thực hiện động tác còng tay của nó và hấn lại với nhau

Hấn phản đối kịch liệt, nhảy cẫng lên. Nhưng làm sao nhanh bằng bà giám thị 30 năm kinh nghiệm ấy. Khi hấn nhảy lên cũng là lúc cái tay dính vào cái vật nổi lên “tình thương mến thương” ấy.

- Mất tự do lắm cô ơi! - nó hét âm lên

- Đó là hình phạt, giờ thì các em có thể về kí túc xá - “Bóng ma học đường” nhún vai rồi lạnh lùng quay đi. Trước khi đi còn ném cho 4 đứa Kiệt - Chi - Băng - Du một câu - Ai không thực hiện sẽ làm bia tập bắn cho cô đấy! [hình phạt éo le]

Ba người còn lại nhìn nó và hấn thì ôi thôi, còn phải nói, cười, cười đến chảy nước mắt... Chỉ riêng Mạnh Hoàng vẫn nghĩ nó là Sun thì hơi hơi bực, một chút thôi, ít cảm xúc...

- Thôi, chúng ta đi, nhanh nào - Trâm Anh lên tiếng, lấy tay quạt đi giọt nước mắt vì khi nãy cười quá sức tưởng tượng

Diệu Chi vẫn còn cười khi nhìn thấy 2 cái khuôn mặt đau khổ của cả hai. Tuấn Kiệt giả vờ vỗ vai hấn chia buồn

- Xin chia buồn cùng cậu, dính với cái con hăm này là khổ rồi, hahaha!

- Cười cái gì chứ? - hấn ném cho thằng nhóc một cái nhìn tóe lửa khiến Kiệt im bất chằng dám cười nữa.

Tuấn Kiệt tung tăng cầm tay Diệu Chi lên kí túc xá, hai người này có thời gian riêng tư rồi ==)) Chi tội hấn với nó, dính chặt nhau. Thiên Du ời là Thiên Du, số anh chưa tới mà sao xui xẻo cứ tìm anh mà bắt tay thế này?

%YiYuo%

Đã in dấu dếp.

P/s: chap kèm ảnh Tuấn Kiệt vs màu tóc nguyên thủy. Oyasuminasai ~ Ngủ ngon ạ!

Bạn đang đọc truyện *Love School* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Hi! Bên cạnh những chap truyện thì Yi sẽ viết một số chap đặc biệt về những nhân vật trong truyện nhá!

Special Chap lần này sẽ là phỏng vấn Tuấn Kiệt và Diệu Chi nha!

Mong rằng qua chap này m.n sẽ hiểu hơn về couple này ==))

////////////////Loading////////////////////////////////Z

Diễn viên tham gia:

_Phóng viên (PV)

_Nhân vật chính:

+ Lê Diệu Chi (DC)

+ Vũ Tuấn Kiệt (TK)

_Làm nền:

+ YiYuo ~.~ (Yi)

+ Hạ Băng Băng (BB)

+ Trần Thiên Du (TD)

Bắt đầu:

PV: _E hèn! Xin chào tất cả các bạn! Mình tên Lá Thị Cải làm việc cho tòa soạn báo đặc biệt của Love School =)) hehe, xin giới thiệu với các bạn nhân vật chính ngày hôm nay! Lê Diệu Chi...

DC: *cười*

PV: và bạn Vũ Tuấn Kiệt...

TK: *nắm tay Chi*

PV: hơi buồn một tí. Tớ FA như vậy lại phỏng vấn couple ngọt ngào như thế này *tủi thân vài giây*.

TK - DC: đâu ai ép -.-

PV: vô vấn đề chính. Tớ xin hỏi 2 bạn vài câu, nhá...!

_Câu 1: Lần đầu tiên hai người gặp nhau có gì đặc biệt không?

DC: vô cùng đặc biệt. Một cái status facebook hàng chục lượt cmt...

PV: rõ hơn được không người đẹp...? *cười đều*

TK: người iêu tui viết “ngày buồn không anh”. Tui cmt “ngày vui không em”. Người iêu tui mắng tui khùng, tui nói tui bình thường, chém qua chém lại rồi làm quen *cười lớn*

_Câu 2: cho hỏi hai bạn, ai là người đổ cái RÀMMMM trước?

DC: hấn *chỉ sang bên cạnh*

TK: Chi đổ trước ~.

~DC: ai nói, hả?

TK: thế ai up status nói iêu trước vậy?

DC: vậy ai kêu tui là vk trước...?

PV: hai người cho tui xin -.-

_Câu 3: Cá nhân nhé! Mỗi khi Chi ghen chi thường làm gì?

DC: ngủ =)) để không nghĩ tới nó nữa...!

TK: như heo *cười*

DC: anh..... *sôi máu*

Yi: là tui cố tình cho Diệu Chi như heooooooooo *nháy mắt*

DC: *cốc đầu Yi* con hâm..

_Câu 4: khi Tuấn Kiệt ghen thì sao nhỉ?

TK: à thì...

TD: *từ đầu nhảy vô* dựa vào màu tóc... Nó ghen là nó đi nhuộm tóc thay đổi hình tượng =D

TK: mày im *đạp ra ngoài* sao cậu cho tớ “bá đạo” vậy Yi

Yi: chi là khác người thôi mà *hất tóc, cười đều*

_Câu 5: hơi riêng tư xù xiu. Diệu Chi có mối tình đầu chưa nhỉ?

BB:*chui vô* có, tình đầu của nó năm lớp 7... *chạy*

DC: *quay sang Tuấn Kiệt* em nói anh có giận em không?

TK:*lắc đầu*

DC: năm lớp 7 có một anh tỏ tình với tớ...

PV: tiếp nào...

DC: tớ đồng ý và hai đứa quen nhau. Vui lắm.. *quay sang bên cạnh* giờ hết rồi... Ủa, Tuấn Kiệt đâu???

BB: *nhào vô* Chi, qua ngăn thẳng Kiệt, nó đòi ra tiệm “biến tấu” mái tóc nữa kia...

=> vâng, chạy hết rồi (_ _ ”)

•★•★•★•★•★•

Đôi lời của Yi...

_Chắc cũng nhiều bạn thắc mắc lí do Yi cho Kiệt với Chi nhận ra nhau nhanh quá nhỉ =))

_Như Yi đã nói, Love School sẽ là câu chuyện tình yêu học đường nhẹ nhàng nhưng không kém phần gay cấn.

_Bên cạnh chuyện tình yêu rắc rối của bốn nhân vật Băng Băng - Thiên Du - Mạnh Hoàng - Trâm Anh thì cặp đôi Kiệt - Chi sẽ có chuyện tình rất nhẹ nhàng và lãng mạn XD

_Hi hi, có thể xem là để m.n “cân bằng tư tưởng” ấy mà. Hồi hộp gay cấn lo lắng thắc mắc vì tình “iêu” của mấy người kia thì cũng cần có thời gian bay bổng với tình iêu của hai người này chứ, nhỉ ~.

~_Mong mọi người sẽ luôn ủng hộ Yi. Love all...! Yêu m.n nhiều ♥

Bạn đang đọc truyện *Love School* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Ngày đầu với chiếc còng tay =))

Không biết chap 6 Yi có để m.n chờ lâu không nhỉ =))

Sau vài ngày im lìm thì hôm nay chap 6 xin được phép ra lò ạ...!

Enjoy

~Z~~~~~Loading~~~~~Z

11h pm, kí túc xá khu A trường Black Star...

Hiện tại, cả đám đang chia phòng, chia giường, khá hỗn loạn.

Nó và hân thì mắc kẹt với nhau vì cái vòng tình thương gắn kết sáng bóng loáng của bà giám thị.

Diệu Chi và Tuấn Kiệt thì tung tăng cầm tay nhau... Nhỏ vui lắm chứ...!

Nó, vừa đi vừa than thân trách phận...

- Tớ chả thích tí nào, sao tớ phải ngủ với thằng Du hâm này chứ?

- Này, cô nói ai hâm đấy hả? - hấn đi bên cạnh nghe thấy thì hét ầm lên

- Tội nói anh đấy! Thiên Du hâm... Thiên Du hâm...

- Cô...

Hai đứa nó cứ gây nhau ầm ầm, không chú ý Mạnh Hoàng đứng đó hơi khó chịu...

Đang sắp có chiến tranh thế giới lần ba xảy ra, thì cả hai nghe tiếng Diệu Chi hú hét trong phòng. Công nhận nhỏ đi nhanh thật.

Chiến tranh tạm thời được dời sang ngày khác...

...

Phòng 1, kí túc xá khu A...

Trâm Anh thở dài. Cô đưa li nước ép táo lên miệng uống 1 ngụm rồi tiếp tục dọn đồ.

Nó và hấn, Diệu Chi và Tuấn Kiệt ở phòng số 1, Trâm Anh thì bị đá qua phòng 2 ở với Mạnh Hoàng... Một tuần...

Hơi bị buồn...!?

/////////////////Loading/////////////////

Sáng sớm, Diệu Chi và Tuấn Kiệt chạy ào qua đập cửa phòng Trâm Anh và Mạnh Hoàng. Nhỏ và Kiệt đã thấy cảnh không nên thấy...

Lúc ấy là 5h30 am

Trâm Anh vừa mở cửa thì nhỏ đã kéo tay cô chạy qua phòng 1. Mạnh Hoàng cũng bị Tuấn Kiệt lôi đi trong khi anh vẫn chưa tỉnh ngủ.

Cánh cửa phòng bật mở. Ló vào trong là bốn cái đầu nhấp nhô nhiều chuyện. Cảnh tượng kinh khủng đập vào mắt họ, hấn nằm dưới đất ôm nó ngủ ngon lành. Trâm Anh sực là lên thì cô bị Diệu Chi lấy ta bịt miệng lại, nhỏ khẽ nói:

- Chị Trâm Anh có máy ảnh không? [chời, đi học đem máy ảnh làm gì?]

- Có... [Whattt...?]

Trâm Anh gật đầu hiểu ý rồi chạy vụt về phòng. Chưa đầy 5 phút, cô quay trở lại mang theo chiếc máy ảnh trên tay. Cả ba người nhìn nhau cười lém lỉnh [trừ ai thì các bạn hiểu rồi đây], Diệu Chi đưa cái máy ảnh lên chụp “tách...tách...” làm tang chứng. Tầm hình lập tức hiện rõ trên tay [máy chụp hình lấy liền mà].

Nhỏ, Kiệt và Trâm Anh cảm tấm hình tổng tiền chạy như bay về phòng chờ dịp đăng tin tìm người. Có Hoàng vẫn đi chậm, anh thấy hơi khó chịu, nhưng hình như không phải ghen...

...

1 tiếng, 2 tiếng trôi qua, cả đám vẫn khò khò ngon lành vì chẳng có em nào to gan vào quấy rối.

7 giờ 30 sáng, học sinh đã tập trung vào lớp cho tiết đầu thì những siêu sao còn choàng tay nhau ngủ. Ông thầy hiệu phó hiệu trưởng cũng chẳng dám lên đánh thức các thiếu gia tiểu thư vì sợ bị đám quý “trăm” tại chỗ. Coi như, tụi nó cúp học buổi sáng.

...

11 giờ trưa, ánh nắng gay gắt của buổi trưa chiếu qua khung cửa sổ. Mạnh Hoàng choàng dậy, vươn vai rồi đi thẳng vào nhà vệ sinh, anh mặc kệ Trâm Anh vẫn đang nằm ngủ [chắc do đêm qua thức khuya, sáng sớm bị phá ngủ]. Kiệt nhà ta cũng vừa thức, đang ngắm nhỏ Chi...

Đang vệ sinh cá nhân thì Hoàng nghe tiếng la long trời lở đất phát ra từ phòng nó. Các ông tám bà tám [bao gồm những người đã dậy+ những người đang ngủ] xách dép chạy qua phòng nó thì thấy hấn và nó đang ngồi nhìn nhau, hét um trời. Chi lòi trong túi áo khoác ra 1 tấm hình rồi đưa cho nó.

Lướt qua tấm hình, nó và hấn lại nhìn nhau. Nó nhớ lại cái chuyện hồi tối

/////////////////The past./////////////////

Đêm hôm qua...

Hắn là con trai nên đương nhiên phải ngủ dưới đất nhường chỗ cho nó ngủ trên giường [bên ỏ kia thì Trâm Anh ngủ giường tầng với Mạnh Hoàng. Đứa giường trên đứa giường dưới. Hai người kia đương nhiên là ngủ chung].

Cả hai nhanh chóng chìm vào giấc ngủ với những cơn ác mộng thú vị [đúng hơn là mơ].

Nhưng vì chiếc còng trên tay, muốn xoay người cũng khó nên nó đành quay mặt về phía hắn mà ngủ. Đang ngủ ngon lành thì hắn dờ chừng xoay người giật luôn nó xuống dưới đất. Nó hoảng hốt vùng ra nhưng bị hắn tưởng lầm là cái gối ôm nên ôm cứng giấc [-.-].

Sau một hồi vật vả trở người, nó cũng đành chịu thua cái vòng ôm của hắn nên nằm im chịu trận. Hạ Băng Băng chưa từng chịu thua ai lại phải chịu thua dưới tay Trần Thiên Du. Một quá, nó ngủ thiếp đi tới sáng hôm sau.

~~~~~The _present.~~~~~

Cả đám lại được một phen cười lăn lóc trước sự éo le của hắn và nó. Nó thì đỏ mặt quay đi chẳng nói tiếng nào còn hắn thì gằm lên ầm ĩ.

Cười đã đòi xong, tụi nó cùng nhau xuống phòng ăn ăn sáng [phải gọi là ăn trưa mới đúng nhĩ]. Chiều nay, tụi nó hứa hẹn sẽ phá banh nhà lâu..

~~~~~Loading~~~~~

Bước vào nhà ăn, hàng ngàn con mắt nhìn tụi nó ngưỡng mộ lẫn ghen tị đều có. Diệu Chi với Tuấn Kiệt giờ đây tay trong tay làm các nam sinh, nữ sinh khác nhìn muốn nổ con mắt.

Diệu Chi và Tuấn Kiệt thì, chời ơi, ngọt ngào dễ sợ. Bữa trưa sẽ thật yên bình nếu không có trận chiến đồ ăn của nó và hắn. Nhưng biết đâu ở một góc trong phòng ăn đó, 1 cô gái khẽ nhủu mắt, nhìn chăm chăm vào nó đang giành giật đồ ăn với hắn. Ánh mắt đó hằn lên tia căm hận và ganh tị.

Trời đang mưa...

Nó là người ăn xong đầu tiên, chạy vụt ra ngoài kéo luôn hắn chạy theo để lại đằng sau ba đứa bạn đang cười nguy hiểm và một người không-cảm-xúc. Nó ra đứng hứng mưa mặc ưa đang rơi, miệng cười thích thú.

- Oa, mưa mát quá! - nó reo lên

- Điên à Băng Băng, vào ngay, cảm lạnh bây giờ - hắn kéo nó vào

- Ô, mưa, tôi đang chơi với mưa cơ mà - nó nhăn mặt nhìn hắn

- Thôi cho tôi xin, cô ra mưa đứng thế tôi cũng phải ra, chẳng nhẽ đứng cho tới bệnh à - hắn cốc vào đầu nó rồi lôi cổ nó về lại chỗ bàn ăn...

~~~~~
YiYuo

Đã in dấu dếp

P/s: nhân vật chính lộ diện ~~ Hạ Băng Băng =D

Bạn đang đọc truyện *Love School* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Đêm

Hé nhô mọi người...! Yi đã trở lại và vác chap 7 đến ọi người đây =))

Enjoy

~~~~~Loading~~~~~

Sau khi ăn uống no nê thì cả đám cùng hành quân lên lớp học.

Lớp của đám tụi nó là lớp H..

Khỏi phải bàn cãi, Tuấn Kiệt nắm tay Diệu Chi ngồi cùng một bàn, làm ấy đưa con gái trong lớp nhìn nhỏ chăm chăm, đặc biệt là Phương Đan [xem chap 3 để biết thêm chi tiết về Phương Đan]...

Nó và hần tất nhiên phải ngồi chung. Vì cái vật cô giám thị sử dụng để “trời” nó và hần không cho phép hai người xa nhau. Hần thì vô tư ngủ ngon lành, mặc cho nó đang lạnh sống lưng vì ánh nhìn của mấy đứa trong lớp, và Hoàng Linh.

Trâm Anh ngồi ngay sau bàn nó, ngồi với Mạnh Hoàng. Một phần vì muốn kiểm soát nó cho nó đỡ quậy, cô cũng muốn bên cạnh Hoàng. Từ xa, có một ánh mắt ghen tị nhìn cô, không ai khác ngoài Thanh Hiền.

Thật sự không biết có phải là tụi nó đi học không. Hần thì ngủ ngon lành, nó thì pha pha chế chế mấy lọ xanh đỏ tím vàng trên bàn. Trâm Anh thì ngồi đọc sách [đương nhiên là không liên quan đến bài học], IQ của cô đã vô địch rồi. Mạnh Hoàng ngồi im, anh vừa nhìn nó, vừa nhìn Trâm Anh, một cô gái rất giống Sun, một cô gái làm tim anh đập nhanh như khi anh ở cạnh Sun, khó hiểu. Còn Diệu Chi và Tuấn Kiệt thì miên bàn. Tình tứ không thềm chú ý đến bài học...

...

Tan học thì trời cũng đã gần tối, ông mặt trời dựa lưng vào đám mây trắng bông bênh ở phía Tây, từng đứa con nằng của ông vẫn mon trốn vui chơi nhuộm đỏ cả một vùng trời.

Mặt đất vẫn còn những vũng nước mưa đọng lại, từng cơn gió mát len lỏi qua những tán cây...

Mặc dù sắp tối, nhưng ở trong trường thì chán nên Tuấn Kiệt cũng lập ra một kế hoạch đi chơi bên ngoài. Có lẽ hơi khó nhưng nói chung cũng dễ...

- Này, tụi mình ra ngoài chơi đi - Tuấn Kiệt hí hửng nói
- Được được - Diệu Chi đồng tình, gì chứ đi với Tuấn Kiệt thì nhỏ ok ngay.
- Làm sao ra được? - Trâm Anh ngạc nhiên hỏi, cô không biết đám nhóc này sẽ làm gì.
- Yên tâm - Kiệt nháy mắt tinh nghịch ra vẻ đã tính sẵn từ trước - Hoàng, có đem súng không?
- Ừ có, làm gì? - Mạnh Hoàng rút cây súng trong túi quần ra
- Cho tao mượn

Kiệt giật lấy cây súng trong tay Mạnh Hoàng, ngoắc tay Diệu Chi theo, rón rén chạy vào phòng hiệu phó. lát sau, cậu và nhỏ chạy ra với 6 cái phiếu ra công có chữ kí chứng nhận của ông thầy trên tay

- Thế nào? - nhỏ hất mặt ra vẻ
- Cậu làm gì ông ấy thế? - nó kéo theo hần lẫn tăn đến bên cạnh nhỏ và Kiệt
- Đơn giản thôi, chữa súng hăm dọa

Cả đám phì cười vì cách trốn trường của cái couple loi nhoi này, kể ra cũng hay. Ai cũng vui vẻ nói chuyện trừ Mạnh Hoàng và cái cặp đôi dính nhau.

////////Loading////////

Nó chỉ điểm cho cả bọn đến khu vui chơi WindSky. Khu vui chơi này có thể nói là nổi tiếng nhất ở thành phố của tụi nó, ngày và đêm đều rất đông người.

Khi chiếc BMW của tụi nó vừa dừng ở cửa khu vui chơi thì gần như tất cả ánh mắt của mọi người đều dừng lại ngay chiếc xe, khi tụi nó bước xuống.

Diệu Chi kéo tay Tuấn Kiệt chạy đến chỗ mua vé tàu lượn siêu tốc. Ồ hôô, nhỏ này thích cảm giác mạnh...

- Này, em đủ can đảm chơi không đấy? Nhưng làm gì kéo anh ghê vậy? - Tuấn Kiệt hỏi

Nhỏ quay đầu lại, nhìn Kiệt “menly” đang phui phui cái áo, chỉ biết gãi đầu cười =))

- Đương nhiên là em thích chơi. Không tin anh hỏi Băng Băng đi :v Không lẽ... anh sợ à?
- Làm gì có...! Anh với Thiên Du là trùm chơi cảm giác mạnh đấy nhá =D

Hai đứa nhóc cứ trêu nhau qua lại làm mọi người phì cười. Ôi cái cặp đôi trẻ con.

Tối đó có thể nói là tụi nó quậy nát cả khu vui chơi. Nơi đâu cũng có dấu chân của tụi nó bước qua. Sau khi chơi khoảng chục trò, Chi và Kiệt xin phép tách ra đi chung [cho riêng tư ấy mà >]

Chỉ còn lại nó, hần, Trâm Anh và Mạnh Hoàng. Trâm Anh thì vừa nhìn thấy cái khu vực xem sách thì đi thẳng vào trong, Black Wings, đối với cô, nơi này là đặc biệt, cả Mạnh Hoàng cũng vào trong đó, đang đi, anh quay lại và bước đến chỗ nó...

- Băng Băng, em vào luôn chứ?

- Dạ...thôi anh ạ. Em...em không thích đọc sách - _ -

- Ủ, vậy anh vào nhé!

“Lạ thật, bình thường Sun thích đọc sách lắm cơ mà?” có thể nói 1000 câu hỏi vì sao đang nhảy tung tung trong đầu Mạnh Hoàng. Anh thấy cô gái này, sao khác khác Sun...

Còn lại nó và hần bơ vơ đang dính nhau đứng ở ngoài. Nó thấy chán kinh khủng. Quay sang *khều khều* rồi *chọt chọt* hần, nói:

- Đây, Thiên Du, đi...đi dạo được không? Bên kia...

Nó nói rồi chỉ sang chỗ cây cầu phía xa. Bên dưới là dòng sông lấp lánh, hòa lẫn vào ánh trăng tan. Huyền ảo. Lấp lánh. Nói chung là, tuyệt. Hần gật đầu.

...

[Tác giả không dám miêu tả chỗ Chi - Kiệt, sến kinh khủng, hơ hơ...]

Khu vực sách Black Wings, khu vui chơi WindSky...

Mạnh Hoàng ngồi đọc sách. Anh đang lựa thời cơ thích hợp để bí mật đi đến tủ sách NightSky, tủ sách bí mật của tổ chức BlackWings. Và khu vui chơi này, đúng, đúng đầu là Ken - bang chủ BlackWings.

//////////Giới_thiệu.//////////

BlackWings là tổ chức mafia đứng đầu trong thế giới ngầm của thành phố X. Có số thành viên cán mốc triệu người.

Quản lý tổ chức gồm 4 người: 3 nam 1 nữ. Bang chủ - Ken. Bang phó - Kai. Bang phó - Yul. Nữ quản lý - Pj.

Hiện tại trong tổ chức chưa ai biết được gương mặt của nữ quản lý. Chỉ có bang chủ và bang phó biết mặt.

//////////Quay_lại_truyện.//////////

Mạnh Hoàng bước đến vị trí cất sách bí mật, thì anh thấy 1 người con gái với mái tóc màu tím, không ai khác, là Trâm Anh.

- Tại sao cô biết chỗ này? - anh hỏi

- Chuyện đó có cần thiết phải biết hay không? - Cô trả lời. Có nỗi buồn vô hình nào đẩy dâng lên trong lòng cô.

Cô lặng lẽ quay đi. Để lại Mạnh Hoàng đứng đó với rất nhiều câu hỏi. “Rốt cuộc, cô gái này là ai?”

Trên tay Trâm Anh, cuốn sách “BlackWings - Sun”

//////////Loading//////////

Cầu S-K-Y...

- Đây, sao tôi thấy anh có vẻ lạnh lùng với người ngoài, nhưng khi đi chung với Kiệt, Hoàng và chúng tôi lại khác...? - nó hỏi hần, rồi ngược mặt lên trời, đón từng cơn gió tấp vào mặt.

- Có lẽ... do tôi là con người như thế. Và bổn phận của tôi, không cho phép tôi đối xử thân thiết quá với mọi người...

- Chúng tôi là ngoại lệ?

- Đúng.

Bỗng dưng nó thấy hần lúc này, thật bí ẩn. Có nhiều thứ nó vẫn chưa hiểu hết về hần.

Tiếp tục đi, sải từng bước chân vô định trên cầu. Nó và hần vô tình đụng phải 1 đám côn đồ. Tên đầu sỏ mặt mày giang hồ, ngẫu như con trâu. Chính xác thì bọn chúng lớn hơn hần 1 tí. Tên nào tên nấy nhuộm đầu xanh đỏ tím vàng, áo quần xộc xệch. Sau cú va chạm ấy, tên đại ca nhìn chằm chằm vào nó, định giờ trò sàm sỡ [chết mất thôi].

Hắn nghĩ ra một điều gì đó.

- Mở khóa còng. Rồi các người muốn làm gì cô ấy *chỉ sang nó* thì thoải mái.

May cho hắn là đám đầu trâu mặt ngựa kia vừa nhặt được chiếc chìa khóa [có vẻ hư cấu >]. Vừa khít với khóa còng.

Sau khi chiếc còng được mở ra. Hắn tung cho thằng đại ca 1 đấm, kéo tay nó chạy đi. Tiếc là bị tụi đàn em của thằng kia chặn lại.

Rõ ràng là muốn gây sự đây mà!

- Nếu mày muốn đi thì quí xuống xin lỗi tao, vì cái đấm - thằng đó bước đến trước mặt hắn rồi nói

- Mày mơ à - hắn cười khẩy - đánh nhau thôi mà, thích thì nhào vô. Solo hay tập thể? Tùy.

Mặc dù đang đứng trước mặt 6 thằng giang hồ đường phố nhưng hắn thân nhiên nói ra cái câu mang đậm tính chất chiến tranh ấy. Gạt nó sang một bên, hắn ung dung bước đến trước mặt tụi kia, dứt ray vào túi quần.

- Thằng này kiao... Tụi bay, nhào vô. Đập cho nó hết chảnh... - thằng đại ca gầm lên như tên điên trốn trại.

Tên đại ca vừa dứt lời thì cả 5 tên đàn em cùng nhào vô chỗ hắn đang đứng. Hắn cũng không phải dạng vừa...

Một tên bị đánh đến ngất xỉu. Một tên bị hắn đá ngã ra đường. Nào đấm nào đá tụi bụi. Thật sự chứ mấy thằng này đối với hắn chỉ là dạng tép riu. Thằng cuối cùng - tên đại ca thì có vẻ khó ăn hơn. Nhưng không phải là không thể thắng.

Thằng đó lao đến chỗ hắn chực con hổ đói [hay tên tâm thần nhỉ?], vung tay lên tính đấm hắn, hắn nghiêng đầu né được. Tên đó lại vung tay trái, hắn dùng tay đỡ. Một đánh một đỡ. Đến lúc này thì tên đại ca đã nổi điên.

- Thằng c.h.ó, bộ mày chỉ biết đỡ thôi à? Thế để tao đập cho con người yêu mày *liếc qua nó* không nhận ra mày luôn.

- Giỡn đủ rồi. Chân.

Hắn vừa cất tiếng, tên kia chưa hiểu gì thì đã cảm thấy chân mình đau điếng, có thể gọi là như xương đang bị nứt không nhỉ?

- Vai.

Chưa kịp định thần lại thì tên đó lại bị hắn giáng một đòn vào vai. Cứ tưởng tượng như vai tạ đá rơi xuống ấy...! Tên đó tỉnh tra đòn thì hắn lại tiếp tục.

- Bụng.

Lên gối. Có thể nói đòn của hắn đẹp-như-mơ. Tên kia không thể đánh trả được. Đang tính ra chiều cuối để tiễn em này về bệnh viện thì hắn nghe tiếng ai đó hét từ phía sau... Thêm tiếng “vút” như một cái gì đó đang lao thẳng xuống...

“Thiên Du, nguy hiểm.....”

x.YiYuo..x

Đã in dấu dếp

P/s1: end chap tại đoạn này có vẻ dễ làm rds nổi khủng nhỉ ~.~ Game show đây=)) thử tài thám tử của mọi người nhá...! Theo mọi người suy luận chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo nè...?

P/s2: chap này anh đẹp trai của chúng ta lộ diện. Mời bà con cô bác chiêm ngưỡng dung nhan của anh Trần Thiên Du ạ ~.~

Bạn đang đọc truyện *Love School* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Em có cần bảo vệ tôi?

À, cho Yi nói nhảm tí nha. Có nhiều bạn hỏi Yi lịch up của Love School ♥. Yi xin đáp là...Yi viết theo cảm hứng =]]

Yi sẽ cố gắng up chừng 2-3 ngày 1 chap hoặc 1 ngày 2-3 chap tùy hứng.

Chap này Yi tặng KelsyDinh nhé ~.~ thám tử đoán chuẩn đây =)

Còn SandyExo hơi chậm chân tí. Yi sẽ tặng một chap khác nha!

Enjoy

~////////////////Loading////////////////~

- Thiên Du, nguy hiểm...

Nó hét lên rồi chạy vội sang chỗ hấn...

Hấn nghe tiếng hét thì quay lại, thấy cái cảnh nó ngã ra mặt đất, thằng đàn em khi này bị hấn cho đo đất đang lăn lóc bên cạnh...

Lời kể của nó

~Trong lúc Thiên Du đánh nhau với tên cầm đầu, thì có một tên đàn em gượng dậy, cầm một cây gậy, lao thẳng đến chỗ Thiên Du...

Lúc đó, thật sự tôi chẳng nghĩ được gì. Khi thấy cái thằng tóc xanh lè kia cầm cây gậy tính giáng xuống đầu Thiên Du, thì y như có một lực vô hình đẩy tôi tới.

Không biết tôi có điên hay không nữa? Hấn ta thì dùng hết sức giáng cây gậy đó xuống đầu Thiên Du, tôi thì...dùng tay đỡ rồi hất hấn ta ra.

Cả tôi cũng ngã. Hơ, có thể nói thế nào nhỉ? Tay tôi lúc đó tê đi, cảm giác đau len lõi trong từng khớp xương. Cú ngã cũng không nhẹ. Đủ để hàng ngàn ngôi sao bay trên đầu tôi.

Tôi choáng...

Yi *giật bàn phím* kể tiếp...

Chưa kịp định thần thì hấn thấy thằng đàn em kia lôi trong túi quần ra cái dao bấm.

Mục tiêu của tên đó là nó. Đúng, là nó. Nếu nó không cầm lại thì tên đó thành công trong việc hạ gục hấn rồi.

Nó cũng lơ mơ thấy được. Nhưng sức đâu mà chạy nữa bây giờ. Choáng. Là cảm giác duy nhất nó cảm thấy. Nó phó mặc cho số phận. Nó thua rồi...

10s trôi qua, nó vẫn an toàn. "Chuyện gì xảy ra vậy?" nó nghĩ. Từ từ mở mắt, cảnh tượng trước mắt làm nó phát hoảng.

Hấn đang đứng trước nó. Tay hấn giữ chặt con dao. Chỗ hấn cầm, là lưỡi dao, chứ không phải tay tên kia hay cán dao. Có lẽ do vội quá.

Nó nhìn trân trân vào bàn tay hấn. Từng vệt máu đỏ chảy xuống. Mỗi lúc một nhiều. Nhưng, nó thấy lạ, khuôn mặt hấn không giống đau đớn tí nào. Nhìn nó cứ bình thản, nhưng lúc này, khuôn mặt ấy không kém phần lạnh lùng.

Hấn dùng tay còn lại, rút cây súng từ trong túi áo ra.

ĐOÀNG...

Tiếng súng vang lên át cả tiếng gió. Tên kia buông dao, ngã xuống. Nó cảm thấy mỗi lúc một rõ mùi tanh của máu.

- Đó là hậu quả của việc đụng tới những người xung quanh tôi. - hấn lạnh lùng nói rồi đi tới chỗ nó, đỡ nó lên lưng để cống.

- Thiên Du, tay anh... *chỉ chỉ*

- Tôi không sao. Lên đi tôi cống. Cô không tự đi nổi nữa phải không?

- Nhưng... - nó ngập ngừng

- Tôi bảo lên thì lên nhanh...! - hấn hét lên. Ai bảo nó thử lòng kiên nhẫn với hấn làm gì.

Nó cuống cuống leo lên. Hấn cõng nó ra khỏi cái chiến trường đầy máu me này. Một tay đút vào túi áo khoác.

Nó gọi điện ọi người. Nó cảm thấy ấm áp lắm, được hấn cõng đúng là thích thật. Dựa vào vai hấn, nó thấy ấm áp làm sao. Chắc do mệt quá, nó thiếp đi. Trước khi mê man, nó còn nghe tiếng hấn thì thầm.

"Em có cần phải bảo vệ tôi không? Băng Băng..."

Không lâu sau, chiếc BMW do Hoàng cầm lái đỗ ngay trước mặt hấn. Mạnh Hoàng vội xuống xe rồi đỡ nó lên, cho nó ngồi cạnh Diệu Chi. Anh cảm

thấy hơi lo. Hấn vẫn đứng bên ngoài, một tay bỏ trong túi áo. Tuấn Kiệt nhảy phóc xuống xe, bảo mọi người về trước. Trâm Anh viện cớ bảo sang hiệu sách ven đường, sẽ về sau. Mạnh Hoàng nhanh chóng lái xe về kí túc xá.

Sau khi chiếc BMW đi xa, Tuấn Kiệt mới quay lại nhìn hấn, mặt đầy sát khí. Giật tay hấn ra khỏi túi áo, Kiệt nhìn chăm chăm vào bàn tay.

Máu vẫn chưa có dấu hiệu ngừng chảy, tuy nhiên nét mặt của hấn vẫn không thể hiện bất kì sự đau đớn nào.

Gì chứ giấu Tuấn Kiệt không có dễ, Kiệt đã quá quen với mùi máu rồi.

- Đến bao giờ cậu mới thôi cái trò mặc áo chảy như vậy hả? - Kiệt hét lên

- Tớ ...

Có thể nói Kiệt và hấn rất thân với nhau. Mạnh Hoàng thân nhưng không bằng. Hoàng ít khi tham gia mấy cuộc chiến đẫm máu. Hấn và Tuấn Kiệt thì vào sinh ra tử với nhau đã 5-6 năm rồi. Nhất là thời gian này, Mạnh Hoàng luôn chú ý đến nó - người mà hấn yêu.

- 5 năm rồi vẫn không khỏi à? - Trâm Anh bước đến, nhẹ nhàng hỏi

- Ừ.

- Thiên Du, cậu không cần lo lắng quá nhiều. Con bé Băng Băng, nó không yêu Hoàng đâu mà lo. Tội biết, chỉ là cảm nắng nhất thời thôi. - Trâm Anh nói tiếp, cô vừa nói vừa vuốt mái tóc dài của mình.

- Cảm ơn cậu, Pj. Ken tin, Yul sẽ nhận ra Pj, nhanh thôi.

Cuộc nói chuyện kết thúc cũng là lúc hấn gục xuống vai Tuấn Kiệt. Máu của hấn nhuộm đỏ cả một vùng mặt đất bên dưới.

- Pj, cậu về trước đi. Tớ sẽ đưa Thiên Du vào bệnh viện. Cậu không nên về cùng bọn tớ, thân phận của cậu không nên để Băng và Chi biết sớm. - Tuấn Kiệt nói.

- Được.

Trâm Anh bắt taxi về lại kí túc xá. Còn Tuấn Kiệt đưa hấn vào bệnh viện. Không nói quá lên chứ có lẽ mấy bệnh viện trong thành phố tốn cả ngàn cc máu cho hấn chứ chẳng chơi (_ _ ”)

Tối nay, hấn và Kiệt không về kí túc xá...

~~~~~Loading~~~~~

Kí túc xá khu A, trường Black Star...

Nó mở mắt, hiện giờ nó đã khỏe hơn rồi. Người nó nhìn thấy đầu tiên là Mạnh Hoàng. Anh ngủ gục bên giường nó.

“Chắc anh ấy ở đây này giờ...” nó nghĩ. Tự nhiên nó thấy vui vui. Ừ thì Mạnh Hoàng vừa đẹp trai, vừa dịu dàng. Chứ không gây nham với nó như hấn. “Ồ mà thằng kia đâu? Không ở đây với mình, chắc ngủ rồi.” vâng, thằng kia không ai khác, chính là thằng có cái tên Trần Thiên Du.

Nó nhìn sang giường bên, thấy Trâm Anh nằm nhắm mắt [nhưng có ngủ đâu]. Nó nhẹ nhàng lấy tay vuốt tóc Mạnh Hoàng.

- Em tỉnh rồi à? - Hoàng thức giấc, nhẹ nhàng hỏi nó.

- Em xin lỗi, đã làm anh thức giấc. - nó rỏ rít xin lỗi

- Không sao. Em tỉnh là tốt rồi. - Mạnh Hoàng cười với nó. Trông nụ cười của anh thật đẹp.

Nó nhìn anh cười mà thấy hơi rung động. Anh dịu dàng là thế. Còn hấn thì..

“Thằng kia không biết bao giờ mới cười dịu dàng như Hoàng nữa? Hơ, sao tự nhiên lại nghĩ tới hấn ta nhỉ > không được.”

Trâm Anh vẫn chưa ngủ. Cô thấy hết. Cô nghe hết. Một giọt nước cay cay, mặn mặn chảy xuống từ khóe mi. Cô không biết, bao giờ Mạnh Hoàng mới nhận ra cô. Khi cả tính cách, khuôn mặt của cô đã thay đổi không ít. Trâm Anh biết, em gái cô không thích Hoàng, nó chỉ xem Hoàng là anh, như xem cô là chị.

- _ _ _ _ _ -

%YiYuo%

Đã in dấu dếp.

_Câu hỏi đợt này hơi khó > mọi người cố gắng nhé...! Đố mọi người cái câu “5 năm rồi vẫn không khỏi” của Trâm Anh là như thế nào nè? Thiên Du nhà ta bị gì nhỉ?

gợi ý: những chi tiết đầu đầu của chap này sẽ giúp ích ọi người đó >

GOOD LUCK

P/s: chap này có vẻ ngắn, mọi người cho Yi xin lỗi nha. Mong mọi người luôn ủng hộ Yi. Yi yêu mọi người ♥

Bạn đang đọc truyện *Love School* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Chap 9: Hiểu lầm

Yayyyy, Yi đã trở lại rồi đây =D mọi người tối ẩm và ngủ ngon nhé...! Oyasuminasai <3Game show chap 8 tỷ #Ru đoán đúng rồi nè ~.~ cơ mà loại nhân vật này có bị trùng lặp chưa à ?Chap 9 này tặng tỷ Ru nha...!Mọi người xem tiếp nhé! Enjoy ~~~~~Loading~~~~~Z7h a.m...Nó thức giấc thấy mọi người đang chuẩn bị đến lớp. Mạnh Hoàng đứng chỗ bàn học dọn cặp sách cho nó. Trâm Anh đi ra cửa với Diệu Chi. Tuấn Kiệt cũng đã về. Riêng hân thì nó chẳng thấy đâu.- Em dậy rồi thì chuẩn bị đi học, ngủ hoài à - Hoàng nheo mắt với nó. Anh đang vui, vì tối hôm qua nó nói chuyện, nó cười với anh.- Em biết rồi...! - nó cười rồi lon ton đi làm VSCN, vừa đi vừa hát bài Night Song.Mạnh Hoàng nhìn nó, lắc đầu cười cười. Anh thấy nó rất rất giống Sun. Trâm Anh đứng ngoài cửa nhìn rồi đi thẳng lên lớp bỏ lại mấy người kia....Hai tiết đầu nó ngồi một mình. Đến tiết thứ ba, cô giáo đang giảng bài, một số thành phần chăm chú học. Trâm Anh ngồi đọc sách, Mạnh Hoàng nghe nhạc và nhìn nó. Chi và Kiệt đang ngủ, nó thì đang luyện cuốn sách Sunrise...RÀMMMMM...Cánh cửa lớp đổ xuống, cả lớp tròn xoe mắt, nó giật mình thẳm nguyên rủa cái người cắt đứt dòng tư tưởng của nó.- Hắt....xi...Hân đi từ ngoài cửa vô lớp thì hắt xi liên tục [ôi chị Băng ác tội]. Đặt chiếc cặp lên bàn, hân quay sang nhìn nó.- Cô khỏe chưa?- R...rồi... - nó nói, rồi nó nhìn xuống tay hân - đã được một lớp băng trắng quần quanh.Nó thắc mắc làm gì tối qua hân không về. Nó cứ nghĩ hân đi chơi đâu đó, không quan tâm gì đến nó. Bất giác, nó quay sang Mạnh Hoàng. Ánh mắt chạm nhau, hai người cùng cười.Nó đâu biết được, tối hôm qua khi nó về, hân đã ngất đi, Tuấn Kiệt phải đưa hân vào viện. Chắc do nắm chặt, nên lưỡi dao cứa vào tay hân, rất sâu... Tỉnh dậy là hân trốn viện về lớp ngay.4 tiết học trôi qua...Thay vì lên kí túc xá để nghỉ trưa. Cả đám tập trung ở khu vực hồ bơi của trường gần khu kí túc xá [đã bảo trường này rất giàu mà]. Hân [bị thương vẫn chịu chơi], Diệu Chi, Tuấn Kiệt thì xuống hồ bơi, số còn lại thì ở trên bờ tắm nắng. - Tớ quay lại phòng ăn mua tí nước nhé, Chi, Kiệt, chị hay, anh Hoàng, mọi người uống gì không?- Có! Hai lon Ken [cho Kiệt và hân], một trà đào [cho Chi], một nước cam [cho Trâm Anh] - Kiệt, Chi và Trâm Anh đáp- Cô mua cho bọn họ thôi à? - hân giả vờ hỏi- Đúng, anh muốn uống thì tự mà mua - nó nói rồi quay mặt đi.- Để tớ đi với Băng Băng. - Mạnh Hoàng nói rồi chạy đi.Trâm Anh thấy vậy, cũng muốn can đảm nhưng không làm được gì. Cô đứng dậy nhảy xuống hồ bơi. Có lẽ làn nước mát lạnh sẽ làm cô thoải mái hơn.Sau khi rời khỏi kí túc xá, nó tung tăng đi đến nhà ăn. Đi được nửa đường, chợt có 1 đám người chặn nó lại. Cầm đầu bọn chúng là một cô gái có mái tóc đen tết thành 2 chùm. Khuôn mặt xinh xắn nhưng toát lên vẻ gian xảo. Phải, chính là Linh. Và còn có hai đứa đàn em của nó là Phương Đan và Thanh Hiền nữa.- Mấy cô muốn gì?- Tao muốn giết mày vì đã cướp Thiên Du của tao, và tự giới thiệu, tao là Võ Hoàng Linh, hân hạnh được biết mày.Nói rồi, Linh quay sang đám đàn em ra lệnh xong lên. Không chuẩn bị từ trước, nó bị lãnh những cú đánh thật đau vào bụng, vào mặt. Máu từ vài chỗ chảy ra. Nó đau, đau lắm. Linh giật lấy con dao của 1 tên đàn em, tính đâm một nhát vào bụng nó.- Này, Băng Băng. Cẩn thận.Mạnh Hoàng vừa đuổi đến chỗ nó, thấy vậy, anh lao ra kéo nó sang một bên. Con dao của Linh xẹt ngang cánh tay anh.Linh thấy vậy thì tức lắm, ra lệnh cho đàn em rút lui. Để lại nó đang nén đau loay hoay lo lắng cho Mạnh Hoàng.Máu từ cánh tay Mạnh Hoàng chảy ra. Thế quái nào hai ngày nay nó cứ thấy máu mủi thế này? Nó vội đỡ anh dậy, đưa vào phòng y tế của trường.~~~~~Loading~~~~~Z- Sao Băng Băng đi lâu về thế kia? - Diệu Chi nhìn đồng hồ trên tay rồi hỏi- Ừ nhỉ, hơi lâu rồi - Kiệt nháy lên, mình mày đắm nước của hồ bơi.Nghe tới đây thì hân vỗ lấy cái áo, chạy vụt đi. Trâm Anh cũng leo lên bờ chuẩn bị đi tìm nó.Kotori to onaji iroNemurenu yoru ni Hitori utau uta Hōitori kaze to issho ni Omoi wo nosete tobu yoYoru no sora ni kagayaku Tooi gin no tsuki Yuube yume de saite 'ta Nobara to onaji iro [Night Song - Tomoyo]Hân vừa chạy đi thì điện thoại của Diệu Chi rung lên. Là nó gọi...- Chi à...! Tao và anh Hoàng về kí túc xá rồi. Mày nói mọi người về luôn nhé.- Sao mày không nói sớm, làm tao lo muốn chết. Ok, tao và mọi người sẽ về liền.Nó cúp máy rồi quay sang lo cho Mạnh Hoàng. Anh đã ngủ. Nó nhẹ nhàng nắm lấy tay anh, rồi cũng ngủ thiếp đi.Về phần mấy người còn lại, chuẩn bị về kí túc xá thì gọi điện cho hân.It starts with one... One thing, I don't know why, It doesn't even matter how hard you try, Keep that in mind, I designed this rhyme, To explain in due time [In the end - Linkin Park]Khò nỗi gọi cho hân thì nhạc chuông reo ầm ầm chỗ bàn. Hân chạy đi mà không mang theo điện thoại.Mọi người quay về kí túc xá và chờ hân về, đây là cách duy nhất có thể làm lúc này.~~~~~Loading~~~~~ZHân cứ chạy, chạy mãi. Tất cả mọi nơi trong trường hân cũng đã tìm hết rồi. Đây là lần đầu tiên hân lo lắng đến thế, lại là lo lắng ột đứa con gái.Trời mỗi lúc một tối. Từng giọt mồ hôi đua nhau chảy trên trán hân."Con bé có thể đi đâu được cơ chứ? Còn Mạnh Hoàng đâu, Hoàng đi cùng với con bé cơ mà..." càng suy nghĩ hân càng lo. Còn một chỗ duy nhất hân chưa tìm - kí túc xá.Hân quyết định đến nơi cuối cùng ấy. Mặc dù cơ hội không cao. Trên đường về, hân chú ý thấy những vệt máu đã khô trên nền sân. Tăng tốc chạy thật nhanh, là điều hân làm được bây giờ.~~~~~Loading~~~~~ZCửa phòng 2, kí túc xá khu A...Diệu Chi, Tuấn Kiệt và Trâm Anh đang đứng chết trân ngoài cửa. Chuyện gì đã xảy ra thế này. Đúng lúc đó hân cùng vừa chạy tới.- Mọi...người, thấy... Băng Băng chưa? Nhưng, có việc gì...mà đứng đây...thế? - hân vừa thở vừa nói. Rồi nhìn vào trong phòng.Cảnh tượng đập vào mắt quả là làm hân nhói lòng. Nó đang nằm trên giường, Mạnh Hoàng ngồi nhìn nó nên không chú ý bên ngoài. Hai người họ, đang nắm tay [@@@]Hân quay đi. Trong lòng khẽ nhói lên, một cái gì đó, đau lắm. Tuấn Kiệt cũng chạy theo. Trâm Anh và Diệu Chi thì bước luôn vào phòng.- Hoàng, anh và con Băng... - Chi chỉ chỉ vào nó. Nhỏ đang rất bức- Lúc anh tỉnh, thấy con bé ngủ gật, nên đỡ lên giường, chứ đâu phải con bé tự leo lên.- Tay cậu... - Trâm Anh lo lắng nhìn Mạnh Hoàng.- Tớ không sao...~~~~~Loading~~~~~ZTrời đã tối. Anh trắng vàng dịu dàng nhẹ buông lên những ánh sao. Trên mái khu kí túc xá có một cậu con trai đang nằm dài ra, mắt nhắm nghiền, có vẻ như không quan tâm đến chuyện xung quanh. Ngồi bên cạnh là một cậu con trai khác, khuôn mặt trẻ con đắm chiêu nhìn xa xăm.- Thiên Du, mày... không sao chứ?- Mày cứ yên tâm đi Tuấn Kiệt, tao không sao.- Lúc chiều...- Tao không sao.Cụm từ “Tao không sao” lặp lại hai lần làm Kiệt nổi điên lên. Hân thì làm sao giấu cậu được chuyện gì, cái vẻ bất cần đời này, khi cái vẻ ấy xuất hiện, là lúc hân không ổn tí nào.- Mày đẹp cái câu không sao đó đi thẳng c.h.ó. Có gì mày cứ nói với tao

- Mày đưa vào đâu để nói hả? Mày có chắc con bé là Sun không? Mày mới chính là người sai lầm Hoàng a. Mày có biết những chuyện mày làm đã làm

~xxYiYuoxx

Đã in dấu dép

P/s: chap này Yi xong lúc 0:08 ngày 2-2-2015. Không tính thời gian chèn bìa, chờ mạng chạy và ngủ tới sáng.

Bạn đang đọc truyện *Love School* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Kế hoạch

Vậy là fic của Yi đã đi được chặng đường dài 10 chap rồi, hì hì *đập bàn cười lớn*

Cảm ơn mọi người đã luôn ủng hộ Yi ạ :v Cơ mà nhầm đủ rồi, vô truyện thôi.

Enjoy

~////////////////Loading////////////////~

Nó quay sang nhìn hai người con trai còn lại. Tuấn Kiệt đang phờn, cầm cái điện thoại *chém chém chọt chọt* không thèm để ý tới nó. Hấn thì ngồi dựa lưng vào ghế, đeo cái tai nghe và phớt lờ mọi chuyện xung quanh. Ly cà phê trên bàn vẫn nghi ngút khói...

It starts with one...

One thing,

I don't know why,

It doesn't even matter how hard you try,

Keep that in mind,

I designed this rhyme,

To explain in due time...

Tiếng chuông điện thoại của hấn vang lên...

- Có chuyện gì - hấn lạnh lùng nói

- ...

- Được rồi, tôi và Kai sẽ đến. Chỗ cũ. Khu X thành phố Y.

Hấn cúp máy rồi nói gì đó với Tuấn Kiệt. Hai người đứng dậy chào nó và Mạnh Hoàng rồi leo lên chiếc BMW màu đỏ phóng nhanh đi.

Nó đang rất thắc mắc không biết hấn đi đâu mà không nói lời nào. Mà thôi kệ, giờ nó đi chơi với anh đã. Mạnh Hoàng thì đương nhiên là biết hai người kia đi đâu, nhưng anh không nói cho nó biết. Anh muốn nó thoải mái đi với anh.

“Anh sẽ làm em nhớ lại, Sun ạ... Hi vọng anh cũng sẽ tìm lại được cảm giác ấy...”

Sau một hồi quyết định, anh dẫn nó đi đến khu vui chơi Angel, trung tâm thành phố Y, đây là một khu vui chơi rất lớn, vô cùng nổi tiếng ở thành phố Y.

////////////////Loading////////////////~

- Oaaaa, vui quá anh Hoàng ạ...! - nó vừa cười vừa kéo tay Mạnh Hoàng chơi hết trò này đến trò khác trong khu vui chơi.

Có thể nói nó đi khu vui chơi vô cùng nhiều nhưng một nơi đẹp như Angel thì nó chưa bao giờ đến. Mạnh Hoàng thấy vui vui, anh nhớ cái vẻ trẻ con này quá.

Sau gần 2 tiếng đồng hồ quây quẩn khắp khu vui chơi. Nó và anh cùng vào nhà ăn nạp năng lượng.

Nó vẫn cái thói thích ăn vặt. Trên bàn toàn bánh toàn kẹo, socola, khoai tây chiên, nước ngọt,...

Anh cốc đầu nó, dẹp gọn mớ fast-food sang một bên. Đưa cho nó ly sữa và cái bánh.

- Em ăn thế này thì làm sao mà được?

- Xi, em thích thế...! - nó bấu môi rồi giương đôi mắt vô cùng *moe* lên nhìn anh

- Này, ăn cho đàng hoàng lát đi chơi nữa chứ - anh nháy mắt rồi nhìn nó cười.

Nó ngồi ăn rất vui vẻ với Mạnh Hoàng. Nhưng đâu biết được, ngay trong thành phố này, đang có một cuộc ẩu đả một mất một còn.

...

Sau khi đã càn quét hết khu vui chơi, Mạnh Hoàng kêu nó lên xe, phóng thẳng đến tháp Angel, ở ngoại ô thành phố Y, bên cạnh một cánh đồng cỏ lau vô cùng lớn.

Ngồi trên xe, nó có thói quen hay nhìn ra cửa sổ. Đi ngang qua một khu đất trống, bất giác, nó thấy chiếc BMW màu đỏ đậu bên ngoài trông quen quen. Chưa kịp định thần lại thì Hoàng đã phóng xe nhanh qua nơi đó.

////////////////////////Loading////////////////////////////////////

Tháp Angel..

Nó và Mạnh Hoàng leo lên đỉnh của tòa tháp. Nó thấy rất thoải mái. Hứng từng cơn gió tấp vào mặt. Mái tóc hơi nâu của nó ngập trong nắng tưởng chừng như sáng lên màu bạc. Tự nhiên Mạnh Hoàng thấy như vậy thì không được quen. Anh nhớ, trước kia, Sun có nói, cô không thích gió quật vào tóc vì sẽ làm nó rất rối, không còn đẹp nữa, nhưng bây giờ... Rốt cuộc, trước mặt anh, có đúng là Sun không?

- Băng Băng, anh...anh muốn nói điều này... - Mạnh Hoàng nắm lấy tay nó, rất nhanh.

- Hơ... Chuyện gì ạ? - nó giật mình, nhưng công nhận, tay anh rất ấm. Không như đêm hôm trước, nắm tay hần để hần kéo ngồi dậy mà tay nó cũng lạnh theo tay của hần.

- Em...em thật sự không nhớ anh sao?

- Nhớ gì cơ ạ?

- Anh là Rain, và anh yêu em, Sun à...!

Mạnh Hoàng nói như hét lên, nắm chặt lấy tay nó. Rốt cuộc là như thế nào...

I know that we all got one thing

That we all share together

We got that one nice dream

We live for

You never know what life could bring

Coz nothing last for ever

Just hold on to the team

You play for

[B What You Wanna B - Darin]

Nó buông tay Mạnh Hoàng, lấy cái điện thoại trong túi ra. “Chuyện 2 is calling“. Là Trâm Anh gọi.

- Em nghe ạ...

- Về nhanh đi Băng Băng, có chuyện rồi

- Vâng.

- Chị cho em 10p, nhanh.

Trâm Anh cúp máy trước, nó quay sang Mạnh Hoàng, bảo anh chở nó về lại kí túc xá...

xx

•÷YiYuo÷•

Đã in dấu dép

P/s1: lễ ra chap này tặng bé Ý @akarichann, cơ mà viết bằng điện thoại không tặng được. Khi nào onl máy tính Yi sẽ đề tặng nhà...!

P/s2: có vẻ ngắn so với tưởng tượng :v mọi người thông cảm cho Yi ạ :“

Bạn đang đọc truyện *Love School* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Thân phận

TvT, Yi thật sự vô cùng xúc động. Xúc động mạnh luôn ạ...!

Fic của Yi đã đi được chặng đường suýt dài rồi :“> Và Yi rất muốn cảm ơn tỷ Mary NguyenKhhhl60

Cảm ơn vì tỷ luôn ủng hộ fic của muội=)) chap này muội tặng tỷ nha...!

Cơ mà mấy ngày nay Yi hơi buồn, mong sẽ không ảnh hưởng đến fic=((

Enjoy

~////////////////Loading////////////////~

Địa điểm khu X thành phố Y, thời gian: 2 tiếng trước...

- Đại ca, hai thằng lãnh đạo Black Wings đến rồi kia. - một tên đầu trọc quay sang nói với người được gọi là đại ca - Lâm Hoàng Phong

////////////////GTNV.////////////////

× Lâm Hoàng Phong (nam)

_ Thủ lĩnh bang A&D, luôn đối đầu với tổ chức Black Wings của hắn.

_ Anh kết nghĩa của Võ Hoàng Linh, đồng thời cũng có tình cảm với nó.

////////////////Back_to_story.////////////////

Đứng trước mặt Phong lúc này là hắn. Còn Tuấn Kiệt đứng đối mặt với tên phó bang A&D. Đứng sau bốn người họ còn có vô cùng nhiều những sát thủ chuyên nghiệp. Có vẻ như lực lượng Black Wings khá áp đảo về số lượng.

- Một mắt một còn. Nhóm đánh team. Bang chủ solo, bang phó solo. - hắn lạnh lùng nói

- Được - tên Phong đáp trả

Tiếp theo sau câu nói của Hoàng Phong và hắn là đám đàn em nhào vào nhau đánh chém nhau túi bụi. Ừ thì một mắt một còn cơ mà. Một đất không thể có tới hai bang lớn.

Theo như giao kèo, Tuấn Kiệt sẽ đánh với phó bang, còn hắn sẽ đánh với tên Phong. Những tiếng súng vang lên xé tan sự yên tĩnh của khu vực này. Nguyên cả một vùng đất nhuộm màu máu đỏ.

Từng cơn gió khe khẽ lướt qua. Tuấn Kiệt đã đánh thắng tên phó bang, riêng hắn và Phong vẫn ngang tài ngang sức. Tuấn Kiệt đang tính lao vào giúp hắn, nhưng hắn lắc đầu, đây là cuộc chiến của hai leader [không biết đúng chính tả không nữa :“>]

Nhưng hắn tính làm sao mà bằng... tác giả tính. Ai sẽ đảm bảo Hoàng Phong không chơi xấu? Thấy mình lâm vào thế bí, cậu ta nháy mắt, với một tên đàn em đứng nép gần đó.

Tên đó lao ra, vật tên đó cầm trên tay lóe sáng, làm cho Tuấn Kiệt giật mình. Tên kia lao thẳng đến chỗ hắn, con dao, xẹt ngang cánh tay... Dòng máu đỏ chảy ra nhuộm một phần cánh tay áo của hắn.

ĐOÀNG...

Một tiếng súng nữa lại vang lên. Một linh hồn lại quay về thế giới bên kia. Một con người chạy trốn. Một con người cắt súng chạy đến bên người kia. Và một người, tính đuổi theo người chạy trốn nhưng bị giữ lại, cánh tay áo bây giờ đã chuyển sang đỏ thẫm...

/////////////////Loading/////////////////

Thực tại, 6h pm tại phòng 1, kí túc xá khu A, trường Black Star...

Nó về tới thì bay thẳng lên phòng. Trâm Anh nói có chuyện, nó không biết chuyện gì đang xảy ra, nó chỉ biết chạy thật nhanh lên phòng. Mạnh Hoàng chạy theo sau nó.

Đập mạnh cửa rồi lao vào phòng. Chị nó vẫn an toàn. Nhìn qua bên cạnh, thấy Diệu Chi đang ôm lấy Tuấn Kiệt, khẽ thút thít. Nó nhìn khắp người cậu, thấy xước nhiều chỗ, vương trên áo còn có vài vết máu.

Mạnh Hoàng lắc đầu. “Đến khi nào bọn nó mới thôi như thế này?” - anh trầm nghĩ.

- Thiên Du đâu?

- Không cần cậu quan tâm. - Tuấn Kiệt lạnh lùng trả lời và nhẹ nhàng lau nước mắt cho Diệu Chi.

Nó tính chạy sang phòng kia xem hán như thế nào, nó đoán hán chỉ có ở bên kia thôi, tự nhiên nó hơi lo.

- Cậu không được qua... Như thế đủ rồi. - Tuấn Kiệt lại buông một câu không-thể-lạnh-lùng hơn

- Thôi được, nhưng cậu cho tớ biết, chuyện gì đã xảy ra? - nó hét lên

Tuấn Kiệt nói Diệu Chi đưa cho nó một cuốn sách nhỏ, bìa màu đen, được thiếp vàng hai chữ: Black Wings

/////////////////Trang_1./////////////////

Black Wings, tổ chức hoạt động thế giới ngầm với hàng sát thủ đứng đầu thế giới. Công việc không phải là tàn sát những người dân vô tội, gài vào thế giới bên ngoài để loại bỏ những thành phần xấu và nguy hiểm.

Tổng số thành viên cán mốc triệu người. Tuy nhiên hoạt động chính chỉ gồm 10 người, 1 leader, 2 bang phó, 1 quản lí chính và 6 thành viên xuất sắc của tổ chức.

Kí hiệu tổ chức: cánh đen.

/////////////////Trang_2./////////////////

Danh sách thành viên hoạt động chính□

1. Trần Thiên Du

_Bí danh: Ken

_Vị trí: Leader

_Gia nhập năm 13t, lên Leader năm 15t.

2. Vũ Tuấn Kiệt

_Bí danh: Kai

_Vị trí: phó bang

_Gia nhập năm 13t, lên phó bang năm 15t

3. Nguyễn Mạnh Hoàng

_Bí danh: Yul, Rain

_Vị trí: phó bang

_Gia nhập năm 13t, lên phó bang năm 15t

4. ?

_Bí danh: Pj, Sun

_Vị trí: quản lí chính

_Gia nhập năm 13t, lên quản lí năm 15t. Thành viên ẩn mặt giấu tên

5. Nguyễn Ngọc Minh

_Bí danh: Kev

_Vị trí: thành viên

_Gia nhập năm 14t

...

Z/////////Loading/////////Z

Giờ thì nó hiểu rồi. Nó hiểu tại sao hôm trước hấn có thể đánh với 6 thằng một lần. Hiểu lúc chiều hấn và Kiệt đi đâu. Nó muốn qua phòng kia chửi hấn một trận vì giấu mọi người nhưng thôi. Nó mặc xác mấy người kia, leo lên giường ngủ.

×•YiYuo•×

Đã in dấu dếp.

P/s1: ôi cái chap 12 này, toàn đánh với đấm, súng với dao

P/s2: cơ mà đạo này Yi đang có chuyện buồn, không biết chất lượng có giảm không=((nếu xuống cấp thì cho Yi xl m.n nhiều ạ...

Bạn đang đọc truyện *Love School* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Đau

Đạo này hình như chap đang ngày càng teo =D Yi bị nói dễ sợ TvT

Yi sẽ cố gắng hơn ạ :“> Arigato =>

Enjoy

~Z/////////Loading/////////Z

ĐOÀNG...

Lại một lần nữa. Tiếng súng lại vang lên trong đêm. Nó không dám nhìn nữa. Có một ai đó, chĩa súng vào nó, và bóp cò. Nhưng, khi tiếng súng vang lên, nó vẫn chưa bị gì.

Từ từ mở mắt, nó thấy Mạnh Hoàng đã che chở cho nó. Anh đã đỡ lấy phát đạn đó giúp nó. Máu, lại máu. Nó ôm chặt anh vào lòng. Nó thấy lo, lo lắm.

- Mạnh Hoàng.....

...

Gió khẽ lướt qua từng kẽ lá tạo ra những tiếng xào xạc lạnh lẽo. Nó giật mình tỉnh giấc, mơ sao? Nhìn sang giường bên cạnh, Hoàng vẫn còn ngủ [do anh Du nhà ta không cho ai vào phòng nên cả đám phải tập trung ở phòng của mấy nàng]. Nó nhớ lại giấc mơ ấy, không lẽ nó sẽ trở thành sự thật. Nó thật sự rất hoang mang, nó không muốn anh vì nó mà gặp nguy hiểm nữa.

“Hay là... Có một người chắc giúp được mình...” nó nghĩ thầm rồi đánh liều sang phòng kia - lúc này chỉ có một mình hấn.

“Cửa không khóa?” nó đánh liều nhẹ nhàng mở cửa phòng hấn. Đập vào mắt nó là cảnh hấn đang “suýt bán nude” phần trên [-_-] và đang tự băng cách

- Con này, dậy... Niu kéo méo có hạnh phúc. - nhỏ lại hét ầm lên [nàng này nhiễm cách nói của anh Kiệt rồi :>]

- Ok ok, tao dậy.

Nó ưỡ ưỡ lết xác bước xuống giường. Quái, hôm nay có chuyện gì vậy nhỉ? Nhìn quanh một lượt, nó nghĩ thầm: “Chị Trâm Anh, Diệu Chi, Tuấn Kiệt, anh Hoàng, còn có tên Thiên Du đó nữa, có vụ gì vậy ta..?”

Vừa làm VSCN xong, chia cái mặt ra ngoài nó đã bị Diệu Chi ném vô mặt một bộ đồ. Trâm Anh đứng cạnh nhỏ, cười khúc khích. Nó ầm ức lượn đi thay đồ.

Lát sau, nó bước ra. Trước mặt mọi người bây giờ là một cô nhóc vô cùng đáng yêu và rất năng động. Áo thun trắng dáng dài có hình thỏ Tuzki, quần sooc ngắn, giày converse màu đen. Cơ mà khoan, phong cách này khá giống hần và Mạnh Hoàng. Anh mang một cái áo thun đen, quần jeans, kèm theo đôi giày trắng. Còn hần thì mang áo thun trắng, áo khoác ngoài màu đen, vẫn phong cách cũ, hần mang áo khoác không bao giờ kéo dây kéo áo lên, quần jeans kèm đôi converse đen luôn.

Nó chưa hiểu gì thì Mạnh Hoàng đi tới nắm tay nó kéo ra xe. Mặc cho Tuấn Kiệt và Diệu Chi đang tức xì khói còn hần thì cố tỏ ra không cảm xúc và bước đi một mình, Trâm Anh thì buồn buồn nhưng cũng không nói gì.

Còn 3 ngày nữa là đến sinh nhật của nó. 3 ngày nữa là nó đã 17 tuổi rồi.

Cả 6 người họ lên xe, đi thẳng ra biển. Ngồi trên xe, Mạnh Hoàng nói chuyện với nó một lúc rồi cũng ngủ. Chi ngồi ghế trước bên cạnh Tuấn Kiệt đang lái xe, Trâm Anh thì nhìn chăm chăm vào cuốn sách. Nó nhìn một vòng thấy hần đang đeo tai nghe nhìn ra cửa, nó cười tươi, giật phăng cái tai nghe của hần ra để mình nghe. Và thế là một cuộc gây nhau nữa lại nổ ra, nó và hần vừa trêu nhau vừa cười.

×Lời kể của Thiên Du×

Mỗi lần trêu con bé này đúng là tôi thấy rất vui. Hôm nay cũng không ngoại lệ.

Có điều tôi vẫn nghĩ mãi về chuyện tối hôm qua, chẳng phải con bé quan tâm Hoàng làm sao, sao không *ôm* Hoàng ngủ đi mà quay sang trêu tôi.

Lạ thật....!

×Lời kể của Băng Băng×

Ha, đúng là cái tên hâm. Tôi cứ tưởng là Du sẽ giết tôi mất, cơ mà hần ta nghe bài Until You cơ đấy, nhẹ nhàng ngọt ngào thế này có tin nổi không trời.

Đúng là trêu Du vui hơn nghe anh Hoàng nói chuyện trên trời. Tự nhiên tôi thấy bình yên và hạnh phúc.

Ồ mà khoan, hạnh phúc, chẳng lẽ *lắc đầu* chẳng lẽ thế thật, hơ...

Nhưng chuyện tối qua thì sao nhỉ, chết thật, tôi không nói rõ tôi xem Hoàng là anh trai nên mới lo. Aizzzza, kiểu này là Du nghĩ tôi thích Hoàng rồi..

giật bàn phím hai người đi cho Yi làm ăn *đá ra ngoài*...

Nó và hần cứ trêu nhau giành cái tai nghe mãi. Cuối cùng, hần quyết định mỗi đứa một bên. Nó cười rồi hí hửng đeo vào.

Và suốt cuộc đời này con tim anh chỉ có em

Lời yêu thương ta trao nhau khi xưa em hãy nhớ xem

Này em xin đừng rời xa anh nha

Giờ con tim này đang yêu em thiết tha

Dù cho bao nhiêu phong ba con tim anh vẫn thế thôi

Em vẫn mãi trong tim anh dù cho thời gian trôi

Này em hãy nói một câu là i love you, i love you forever

Tiếng nhạc vang lên đều đều, nó còn nghe loáng thoáng tiếng hần khẽ hát theo. Giọng hát trầm mà ấm, nhìn sang hần, hần đang nhìn ra cửa, từng tia nắng hắt lên khuôn mặt hoàn mỹ. Nó khẽ nghiêng đầu, đánh liều tựa vào vai hần để nghe giọng hát rõ hơn...

Mây khẽ bay đưa cùng làn gió

Dịu dàng như tình yêu anh trao về em đó

Hỗn loạn. 2 từ để diễn tả. Nó bị Trâm Anh đá qua giường Chi, cơ bản là để cô bày sách ra mà ngủ. Nó xiu mắt:

- Chỉ xem sách quan trọng hơn em..

- Đương nhiên...! Sách bên chị, em mà có người yêu thì suốt ngày cứ lướt bên boyfriend, chị chuẩn bị trước, yêu sách còn hơn yêu em

Cô cười tinh nghịch rồi nằm vật ra giường, lật tung mớ sách để tìm được cuốn sách - truyện đang đọc giữa chừng “Có anh ở đây, hạnh phúc cũng ở đây”.

Diệu Chi đang đọc truyện tranh “Shakugan no Shana”. Nghe Trâm Anh nói, nhỏ làm rơi cuốn truyện, đập gối cười như điên.

Nó nheo mắt nhìn cô chị hai và con nhỏ bạn thân, ức chết mất. Lao thẳng lên giường Trâm Anh, lục tung chồng sách, tiểu thuyết rồi ôm cuốn “Cấp visa cho trái tim” phóng xuống bãi biển vừa đọc vừa ngắm trăng, đỡ ức chế.

Hôm nay trăng tròn, sáng lunh lunh..

~~~~~Loading~~~~~

- Anh không nghĩ em lại thích đọc truyện tình yêu đầy Băng a! - Hoàng ngồi xuống cạnh nó, nở một nụ cười.

- A, anh Hoàng, hi, lâu lâu đọc thôi anh ạ - nó giật mình, bắt gặp nụ cười của anh, nó khẽ cười lại, rồi trả lời anh.

- Ra vậy... - anh đáp. Nằm dài ra bãi cát, anh ngước mặt lên nhìn nó. Rất giống, nhưng cũng rất khác.

Từng cơn gió biển khẽ lướt qua, mang theo vị mặn của biển cả bao la. Nó đặt cuốn sách xuống cát, chuẩn bị lao ra chỗ những con sóng nhẹ đang đuổi bắt nhau... Bất chợt, một bàn tay kéo nó lại, lôi nó vào lòng.

Hoàng đang ôm lấy nó từ phía sau, nó bị kéo giật lại ngồi xuống cát.

- Anh...anh...

- Ngồi yên, em không thấy trăng đẹp lắm à? Ngồi với anh, và ngắm trăng... - anh hỏi nó, rồi chỉ tay lên bầu trời.

Gần đó, một bóng người mang váy xanh, đang nắm chặt bàn tay, và một người mang váy trắng, đang nở một nụ cười, nguy hiểm.

Và cách nó và anh không xa, một bóng người lặng lẽ quay đi, chiếc áo khoác khẽ bay vì cơn gió tấp vào, đi, từ từ, khuất hẳn. Nơi mà người đó cất bước quay đi, là cuốn truyện “5 centimet trên giấy” - cuốn truyện-toàn-chữ duy nhất mà nó thích, và cuốn truyện, đang nằm một mình, trên bãi cát.

~~~~~The_past~~~~~

Cốc...cốc...

Tiếng gõ cửa vang lên đều đều. Diệu Chi lười biếng quăng cuốn truyện lên giường rồi lết ra mở cửa.

- Thiên Du, cậu sang đây làm gì thế?

- Tờ, muốn...đưa cái này cho con bé hâm kia.

- Nó dưới bãi biển, lúc này nó mới vác xác xuống dưới đó. Cậu xuống đó đưa cho “ý nghĩa” - nhỏ nháy mắt tinh nghịch, đủ để hẳn hiểu nhỏ muốn nói gì. Trâm Anh cũng giờ bàn tay ra dấu ok với hẳn.

- Umk...! - hẳn cười rồi quay ra, đi xuống dưới bãi biển

~~~~~The_present~~~~~

Trở đầu, hẳn vừa quay đi được một đoạn, thì nó đẩy nhanh Mạnh Hoàng ra. Nó không thoải mái cho lắm, tự nhiên nó có cảm giác có lỗi.

- Mai đi chơi với anh nhé.

- Vâng... Mai gặp anh.

Nó quay lưng bước lên phòng, cuốn sách “Cấp visa cho trái tim” của nó vẫn yên vị trên cát. Hoàng lật ra trang đầu tiên.

Hạ Trâm Anh. Cuối trang còn có dòng chữ kí nhỏ nhỏ, Rain. Anh ngây ra vài giây, cái quái gì thế. Trâm Anh? Nhưng đây là sách của nó cơ mà. Anh không nghĩ gì nữa, đứng dậy bước đi.

Được vài bước. Lại sách, “5 centimet trên giấy”, có chữ kí của hẳn, Du, Thiên Du. “Tặng cô bé vừa hâm vừa ngốc. Anh muốn nói, anh thích em”. Hoàng cầm cuốn sách rồi lặng lẽ lên phòng, giấu vào ba lô, rất nhanh, rất nhẹ, nhưng vẫn không qua được cơn mắt của Tuấn Kiệt...

=====

ΔYiYuoΔ

Đã in dấu dếp

P/s: nghỉ vắn tập sau lại có hiểu lầm, nghỉ vắn tập sau nữa có đánh nhau, nghỉ vắn tập sau nữa nữa xuất hiện couple mới *hôn gió*. Cho m.n biết sơ sơ trước cho đỡ hồi hộp *cười* =))

Bạn đang đọc truyện *Love School* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Xin lỗi

Lon ton hello ☺ Yi is ing with new chapter of Love School, moazzzz. Love all :<~>

Enjoy

~////////////////Loading////////////////~

CHOANG...

Nó vừa trở về, đang tính mở cửa phòng thì giật thót mình vì tiếng động vừa rồi. Hình như là vỡ cái gì đó. Bất giác, nó quay lại. Vỡ? Ở ngay phòng cả bọn thuê riêng để sinh hoạt chung [T/g: bọn này cũng rảnh =))].

Chậm chậm tiến đến căn phòng. Nó mở cửa bước vào, vừa đặt chân qua khỏi cửa thì nó liền rút chân ra. “Quái, gì thế này? Mảnh gương?” - nghĩ một lúc, nó quay ra mạng vào chân đôi converse, tiến thẳng vào phòng.

Thứ nó nhìn thấy đầu tiên là hấn đang lấy tay dấm thẳng vào chiếc gương trong phòng. Từng mảnh gương vỡ vương vãi dưới sàn nhà. Tay hấn. Máu chảy, rất nhiều.

- Này, anh bị cái quái gì vậy hả? - nó lao đến giật mạnh tay hấn

- Coi chừng mảnh vỡ - hấn trả lời không ăn nhập gì với câu hỏi của nó. Âm vực lạnh lùng đến đáng sợ.

- Anh tự xem lại mình đi đã kia.

- Tôi không sao.

Hấn nói rồi quay mặt đi. Nó đứng đó thì nổi điên lên. Nó ghét nhất những lúc hấn bất cần đời như vậy. Ghét lắm. Và nhìn tay hấn như thế, nó cũng lo nữa...

- Băng tay lại, nếu không máu chảy nhiều, sẽ đau đấy. - nó nói rồi mở tủ, lấy bông băng thuốc đỏ đi đến chỗ hấn

- Tôi không sao.

- Tôi nói băng lại.

- Tôi đã nói là không sao.

- Anh không nghe tôi nói cái gì à? Bớt vung tay đi, đau đấy

- Tôi đã bảo là tôi không sao, không đau không gì hết. Cô đi mà lo cho Hoàng kia kia.

Hấn hét ầm lên rồi hất tay nó ra. Nó thất thần. Đứng nhìn trân trân vào hấn. Hay. Lo cho Hoàng. Nó đã định từ chối ngày mai không đi chơi với anh. Nhưng hấn nói vậy thì ok. Mặc xác.

Nó quay lưng lại, chạy nhanh về phòng. Lúc nó chạy ra còn va phải Tuấn Kiệt. Nó lấy điện thoại, nhắn tin cho Hoàng. “Ngày mai chờ e, ở bãi biển. E sẽ đi chơi với a, hết ngày...”

- Anh xin lỗi, Băng Băng. Anh chưa đủ can đảm, để nói với em... - hấn nhìn theo bóng của nó, nắm chặt bàn tay của mình, làm máu chảy ra mỗi lúc một nhiều.

Trời lại bắt đầu mưa.

...

Tuấn Kiệt thấy nó chạy về phòng thì chẳng hiểu cái méo gì. Cậu bước vào phòng sinh hoạt. Khi nãy vừa thấy Hoàng giấu cuốn sách xong thì lại nghe có tiếng vật gì đó vỡ. Nên cậu mới bước đến đây.

Kiệt vừa bước vào thì thấy hấn đứng đó, dưới sàn thì có nhiều mảnh gương vỡ. Lao tới. Rất nhanh. Cậu lay lay vai hấn.

- Này, Du, mày bị cái gì thế? Chuyện này là sao? Hả? Vết thương trên tay mày...

Chưa kịp để cậu nói hết câu thì hấn đã chạy ra khỏi phòng, ra khỏi khách sạn, lao ra màn mưa ngoài kia. Chạy, chạy mãi. Tuấn Kiệt gọi cho Diệu Chi nói nhỏ lái xe ra đường, rồi đuổi theo sau hấn, nhưng % đuổi kịp là vô-cùng-ít. Cho đến khi hấn bất ngờ dừng lại, giữa trời mưa. Mặc cho nước mưa tạt vào mặt, tạt lên vai. Mặc cho vết thương vẫn còn chảy máu...

- Mày có điên không Du? Muốn chết à? - Kiệt lay vai hấn, hét ầm lên

- Chắc tao điên thật. Tao điên vì yêu con bé mất rồi.

- Mày đừng có yếu đuối như vậy nữa được không? Mày là 1 leader mạnh mẽ lắm cơ mà. Mày yêu con bé, tao ủng hộ, nhưng tao cấm mày yếu đuối. Mạnh mẽ lên, mới theo con bé, bảo vệ con bé được chứ?

Hai thằng con trai, đứng giữa màn mưa. Mặc cho cơn mưa đang rơi không dấu hiệu dừng lại. Dưới mặt đất, từng giọt máu đỏ tươi đang bị nước mưa cuốn đi. Không gian lại rơi vào im lặng khi cả hai không ai nói gì nữa.

- Tao, sẽ cố gắng. Mạnh mẽ. Tao, sẽ không để Băng Băng vào tay bất kì ai. Và tao, không để Hoàng, cứ sai lầm như vậy.

Thông suốt. Quyết tâm. Vậy là tốt rồi. Hấn đã hứa với Kiệt sẽ mạnh mẽ trong tình yêu, như mạnh mẽ khi làm Leader. Chi cũng vừa lái xe đến.

- Kiệt, Du, hai người làm gì vậy hả? Lên xe.

- Hắt...xi... Ok, anh lên ngay đây người yêu. - Kiệt trả lời nhỏ rồi lôi hấn lên xe.

Cả 3 người, thẳng tiến đến bệnh viện trung tâm thành phố.

- Người yêu bệnh rồi đây...! - nhỏ vừa lái xe vừa nói

- Anh không sao. Hắt...xi... Chỉ sợ thằng Du, nó sốt rồi.

Kiệt nói rồi quay sang hấn - lúc này đã dựa đầu vào ghế ngủ. Trán hấn đúng là nóng lắm rồi. Nhưng cũng mừng vì con người mạnh mẽ đã quay lại với hấn, trong tình yêu.

- Hình như Du, không có cảm giác, đúng không. Nói em nghe. - nhỏ hỏi, khuôn mặt nhỏ lộ rõ vẻ thắc mắc.

- Ừ, có vẻ em thông minh hơn Băng. Anh sẽ kể em nghe => bây giờ thì tốt rồi, Du đã quyết tâm sẽ “cưa” nhỏ Băng. Tụi mình xong nhiệm vụ, không cần phải cố tình gắn kết nữa.

- Vâng. Bắt đầu thời gian riêng tư ngọt ngào được rồi.

Ngoài trời mưa đã bắt đầu ngớt. Chỉ còn lại tiếng tí tách nho nhỏ của những hạt mưa cuối trong đêm nay...

°^YiYuo^°

Đã in dấu dếp

P/s: hi hi, các rds yên tâm rồi nhá! Anh Du nhà mình đã quyết tâm cưa bạn Băng rồi, hi hi. Yayyy, phần đê = ̄ ω ̄ =

Bạn đang đọc truyện *Love School* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Mất tích

Dạo này lượt vote và lượt view có vẻ tăng *tung bông* mong mọi người luôn ủng hộ Yi ạ *cười*

Enjoy

~////////////////Loading////////////////~

- Chị, con hâm kia đâu rồi ạ? - nó về phòng, đóng cửa, nắn vật ra giường, nhìn quanh không thấy Chi đâu nên hỏi.

- Chị không biết. Khi nãy ai gọi con bé ấy, nên đi ra ngoài rồi.

- Vâng...

Nó quay mặt về phía cửa sổ, nhìn những hạt mưa đang dần ngớt bên ngoài. “Quái lạ, hôm nay tên Thiên Du làm sao ấy nhỉ? Lo cho Hoàng? Hay thật...”
- nó nghĩ một lúc lâu, rồi cũng ngủ không biết trời trăng mây đất gì cả.

...

Diệu Chi mở cửa khe khẽ vào phòng, nhỏ không muốn ai thức giấc. Len lén nhìn xung quanh, thấy nó đã ngủ, còn Trâm Anh...

- Em làm gì bây giờ mới về?

- Hơ, chị, dạ em... - nhỏ giật mình, quay sang cô, gãi đầu cười trừ. Đúng là Trâm Anh, khó nắm bắt, không hồ danh là thành viên của tổ chức Black Wing.

- Nói chị nghe...

- Vâng... Blah...blah...blah...

Hai chị em cứ ngồi nói chuyện đến sáng, nhỏ kể chuyện lúc nãy, Trâm Anh thì tiết lộ sự thật của cô cho nhỏ nghe, rồi “bổ sung chi tiết” vụ của hấn do Tuấn Kiệt kể thiếu,... Nó thì vẫn ngủ, ngủ, ngủ và ngủ.

////////////////Loading////////////////

- Anh Hoàng..! - nó lon ton chạy tới chỗ anh đang đứng. Coi như hôm nay đi chơi xả stress vậy

- Băng Băng... Hôm nay em muốn đi chơi ở đâu nè. - anh nhẹ nhàng vuốt tóc nó. Thật vui vì nó đã đồng ý. Mai là sinh nhật của nó nên không đi riêng được, nên anh quyết định là hôm nay.

- Ngọn hải đăng...!

...

Chiếc xe mui trần chờ nó và anh lao vun vút trên đường, nó đứng dậy, hứng từng cơn gió mặn mùi biển khơi, hò hét không ngừng. Mái tóc nâu nhạt dưới nắng lại sáng lên màu bạch kim, ảo, mà đẹp.

Dừng xe lại trước ngọn hải đăng, nó và anh quyết định sẽ đi bộ lên trên đỉnh. Để ngắm cảnh...!

- Yaaaa, mát quá - nó dang tay, hét lên rồi lon ton chạy quanh ngắm cảnh

- Anh rất vui vì thấy em vui như thế! - Hoàng nói, anh đứng dựa lưng vào lan tan, tay bỏ vào túi quần, nhìn nó.

Hai người cứ đứng nói chuyện, đùa giỡn với nhau rất lâu. Trong một phút giây nào đó, nó vô tình quên mất hấn - bây giờ vẫn chưa tỉnh dậy, trong bệnh viện...

- Anh, em xuống dưới mua nước tí nhé!

- Ừ, công nhận em khỏe thật đấy Băng.

////////////////Loading////////////////

Bệnh viện trung tâm... Phòng 108

- Trần Thiên Du, đến bao giờ mày mới chịu khỏe lại hả? - Tuấn Kiệt hiện giờ đang rất điên khi vừa nghe tin nó đi chơi với Hoàng.

- Người yêu bình tĩnh - nhỏ lay lay vai cậu

- Bình tĩnh làm sao được, cái thằng bò này đúng là, ngu hết chỗ nói, dầm mưa, mất máu, hazzza, điên.

Không khí căng thẳng dần dần xâm chiếm khắp căn phòng. Kiệt vẫn ôm Chi, để cho nhỏ khóc, trút hết uất ức trong lòng. Cả cậu cũng cảm thấy bức Manh Hoàng, đầu chi riêng nhỏ.

Mạnh Hoàng ngồi dựa lưng vào tường, anh không thể hiểu câu nói lúc nãy của Chi là như thế nào, thật sự lúc này, anh không biết phải làm sao, rốt cuộc, anh có làm điều gì sai không...?

- Uống nước đi, bình tĩnh mà suy nghĩ. - Trâm Anh đưa chai nước khoáng cho anh, rồi tiến về phía cửa sổ.

- Cảm ơn. Trâm Anh, cô cho tôi biết sự thật trong lời nói của Chi đi, được không? - anh khẽ nói.

Cô quay mặt lại, búi mái tóc của mình lên để tránh việc gió thổi tung mái tóc làm nó rối lên, nhìn anh một lúc lâu, rồi nói:

- Từ từ, anh sẽ biết tất cả...

...

- Mọi người, bắt được GPS trong cửa điện thoại Băng Băng rồi. - Chi nhảy cẫng lên sung sướng, sau một thời gian suy nghĩ, nhờ đã nhớ ra cách này, áp dụng, và thành công.

- Ở đâu? - ba người còn lại đồng thanh.

- Khu X, thành phố Y.

Nghe tới đây, Tuấn Kiệt chợt giật mình. “Đó là nơi bí mật của các bang cơ mà, tại sao Băng lại bị bắt đến đó, chẳng lẽ...”

- Đi thôi...! - Hoàng lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của Tuấn Kiệt. Việc cứu Băng Băng lúc này quan trọng hơn.

Chiếc xe màu đỏ lao đi, chở theo 4 con người đang có chung tâm trạng, vô cùng lo lắng. Thời gian dường như trôi nhanh hơn...

////////////////////////Loading////////////////////////////////////

Bệnh viện trung tâm, phòng 108...

Hắn từ từ mở mắt, quái lạ, sao không có ai thế này. Vừa ngồi dậy, cơn đau đầu đã ập đến, nhìn xuống tay, hắn nhận ra là hắn đang truyền nước biển, trong bệnh viện.

Cái điện thoại trên bàn rung lên. Có tin nhắn. Hắn với tay lấy chiếc điện thoại, mở ra xem...

“Khu X, thành phố Y. Tao đang giữ Hạ Băng Băng. Nếu không muốn nó gặp nguy hiểm, thì đến đây, tao ày 30 phút...”

- Băng Băng...

Gượng dậy, cơn đau đầu lại ập đến một lần nữa. Chết thật, lỡ cho hắn mất cảm giác bên ngoài rồi thì cho hắn mất luôn cảm giác đau đầu gì luôn đi. Chán. Hắn giật dây truyền nước ra. Cố gắng chạy thật nhanh xuống nhà xe, chiếc xe hôm qua Kiệt và Chi đưa hắn vào viện vẫn còn ở đây.

Hắn lái xe chạy đi. Thật điên khi Kiệt và Chi không muốn hắn biết chuyện Băng Băng mất tích mà lại để điện thoại của hắn ở lại bệnh viện. Thôi thì thế cũng may...

////////////////////////Loading////////////////////////////////////

Nó tỉnh giấc, thấy tay mình đã bị trói ra sau lưng, nó mang máng nhớ lại chuyện khi trưa. Hình như, lúc nó xuống mua nước, có hai người đàn ông lạ mặt, đánh nó ngất đi thì phải. Đúng là nó vẫn còn cảm giác tê tê sau gáy.

Trời cũng đã chập tối. Quái, bất cớ có nó thì kiểm chỗ nào ẩm một tí, trói nó ngoài trời như thế này, lạnh thật. Hình như trời cũng sắp mưa...

- Tỉnh rồi à? Băng Băng... - một giọng con gái vang lên, giọng nói này, nghe quen lắm...

- Hoàng Linh?

- Linh, em không được đụng đến Băng Băng, rõ chưa. - một người con trai lên tiếng, không ai khác, chính là Phong, Lâm Hoàng Phong.

- Vâng... - Linh xịu mặt, bước đi đến chỗ Phương Đan và Thanh Hiền, bỏ mặc ông anh kết nghĩa ở lại với nó.

- Em yên tâm, anh sẽ không làm gì em đâu. Anh thích em, Băng à - Phòng lấy tay vuốt tóc nó, nó lắc mạnh đầu - mục tiêu của anh không phải em, mà là Trần Thiên Du...

“Thiên Du ư? Cái tên này định làm gì không biết...”

...

Tiếng động cơ xe vang lên mỗi lúc một gần. Chiếc BMW của tụi nó dừng lại trước khu đất trống, Mạnh Hoàng chạy vào đầu tiên, sau đó là Tuấn Kiệt,

rồi mới đến Diệu Chi và Trâm Anh...

Hoàng và Kiệt nhanh chóng giải quyết xong bọn đàn em canh gác, chạy thẳng đến chỗ nó đang bị trói.

Hiện trường lúc này được Trâm Anh chia làm 4 nhóm: nhóm 1 là Hoàng và Kiệt, nhóm 2 là cô và Chi - đang tìm cách lên vào chỗ nó đang bị trói, nhóm 3 là những tên đã chết, nhóm 4 là những tên còn sống. Nhưng cô không biết rằng, bên ngoài còn có 1 nhóm khác đang đánh nhau, với một người.

Thêm một tốp khác lại lao ra, đánh nhau với hai cậu con trai. Nhân lúc không ai chú ý, Diệu Chi và Trâm Anh chạy tới cởi trói cho nó.

- Đến lúc này chị không để yên được rồi. - Trâm Anh nói rồi cởi chiếc áo khoác trên người ra, để lộ ra bộ váy không dây, bờ vai trắng, lộ ra hình xăm đôi cánh đen trên vai.

Cô chạy ra giúp hai người kia một tay. Cơ hội thắng sẽ cao hơn rất nhiều.

Sau khi Tuấn Kiệt giải quyết xong người cuối cùng trong tốp vừa rồi, Diệu Chi chạy đến, hỏi han cậu. Chi còn một mình nó đứng im.

- Tưởng vậy là xong à? Tiếp tục - Hoàng Phong ra hiệu cho đám đàn em nấp sẵn bên ngoài nhào vô. Người Phong muốn thấy mặt vẫn chưa đến. - F*ck, tụi nó đâu hết rồi, sao không đưa nào chạy vào hết vậy?

- Đại ca, kế hoạch 2, thất bại rồi...!

CẠCH...

Có tiếng lên đạn, phát ra từ sau lưng nó. Một người con gái, giờ súng lên, chuẩn bị bắn...

Hoàng nhìn sang chỗ nó, bắt gặp, anh chạy tới, thật nhanh, ôm lấy nó, xoay một vòng...

ĐOÀNG....

'YiYuo.'

Đã in dấu dép

GAME SHOW □

Aizzza ~ Súng nổ rồi kìa *chí chí*. Hờ hờ, thử óc phán đoán của mọi người xem, ai bị bắn vậy ta? Khoan *lên đạn*, cảm nói bắn Yi đang đứng gần đó ghi chép nhé, Yi bắn chết đây *bằng bằng*

Good luck! Yeeeee...! = ω =

P/s: chap này Yi diễn đạt không hay, vì Yi không rành viết đập nhau quá nhau, aizzza ~ Mọi người thông cảm cho Yi nha... Arigato! À, báo ọi người một tin là cuộc sống của cái đám hot boy hot girl này chuẩn bị yên bình, quay lại cuộc sống trường học rồi ấy...!

Bạn đang đọc truyện *Love School* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Yaaaa ~ sau một thời gian để mấy bạn nhảy trên chảo lửa thì Yi đã quay lại rồi đây...!

Bắt đầu từ GAME SHOW trong chap 18 nhé. Câu hỏi chap trước tương-đối-đơn-giản đối với những bạn theo fic của Yi từ lúc Yi tung những chap đầu.

Theo như phân tích thì lúc súng nổ Thiên Du đã đến [lúc Yi nói có một nhóm đánh nhau nên ngoài ấy], và đọc kĩ ở Chap 13, Băng đã nhờ Du bảo vệ Hoàng [nhắc lại muốn quăng bản], thế thì không có lí do gì Du để Hoàng trúng đạn hết ==)

Yeee, trong 40+ cmt thì có 3 bạn đoán đúng nha => do câu hỏi này mang tính phân tích cao, liên kết từ nhiều chap nên Yi tặng 3 bạn 3 chap nhé:

Chap 19:

Đáp lại câu hỏi của nó là sự im lặng đáng sợ. Gần như hắn đã mất đi ý thức rồi. Nó thấy lo, lay lay người hắn. Bất giác, một giọt nước rơi ra từ khóe mắt

nó, không phải là nước mưa. Nó thật sự thấy lo, có phải đây là cảm giác tưởng chừng như sắp mất đi người mình quan tâm?

Tuấn Kiệt buông tay Diệu Chi, chạy nhanh tới chỗ nó.

Cậu vội kéo nhanh dây kéo áo khoác của hắn xuống, để lộ ra vết thương vẫn đang chảy máu. Suy luận của cậu đã đúng, kéo áo lên che vết thương do trúng đạn, ngốc thật. Có điều Tuấn Kiệt không nghĩ cơ thể hắn chịu đựng được lâu như vậy... Không đau, không cảm giác là một chuyện, nhưng ngất vì mất máu lại là chuyện khác.

- Khả năng chịu đựng tăng hơn trước, đáng tiếc khả năng cơ thể chịu đựng được càng tăng thì nhận thức lại càng kém. - Tuấn Kiệt nói

- Cậu nói gì, tớ không hiểu.

- Chuyện đó để sau, đưa thằng này vào viện đã, nếu không sẽ chết vì mất máu đấy. - Tuấn Kiệt nói rồi đỡ hắn dậy - Mọi chuyện ở đây giao cho Hoàng và Trâm Anh.

Nó và Diệu Chi giúp Kiệt đỡ hắn ra xe. Trong đầu nó bây giờ không nghĩ đến việc gì khác ngoài hắn. Biết chuyện sẽ như thế này, biết hắn giữ lời hứa đến thế, đêm đó nó sẽ không nói hắn giúp nó bảo vệ Mạnh Hoàng. Sợ mất một người như anh trai, nhưng lại sắp mất một người gần như là cả thế giới. Ngốc thật.

Trời vẫn đang mưa, nước mắt nó vẫn rơi, nắm chặt tay hắn, nó nhìn vết thương mà khóc nức lên.

- Đồ ngốc... Anh nghĩ người nằm đây là anh mà không phải Hoàng thì tôi yên tâm à...?

////////////////////////Loading////////////////////////////////////

Khu X, thành phố Y...

Tất cả mọi chuyện xảy ra từ này giờ như một cuộn băng quay chậm trước mắt Mạnh Hoàng.

Anh nghe tiếng súng nổ, nghe tiếng mưa, nghe tiếng súng thứ hai. Thấy người nhẹ hẫng vì nó bất chợt đẩy ra. Nghe cuộc nói chuyện chỉ 3 câu của nó và hắn. Chính mắt thấy thằng bạn thân của mình dần dần ngã xuống. Và đây là lần đầu, anh thấy nó khóc nhiều đến thế, lần đầu, anh thấy nó lo lắng đến thế, lần đầu, anh thấy nó ôm chặt một người con trai đến vậy.

Và ngay giây phút này, anh nhận ra, người nó - Hạ Băng Băng - yêu, không ai khác, chính là hắn - Trần Thiên Du.

- Này, điên à? Cậu tỉnh đứng im cho bọn nó nhào tới đập tập thể cậu à? - Trâm Anh chạy tới, đập vai Mạnh Hoàng.

- Không...không có... - anh ngập ngừng, không hiểu lý do tại sao lúc đứng cạnh Trâm Anh, tim anh lại đập nhanh đến thế.

- Thôi nào, Leader đã xử xong, để xem phó bang làm được gì - tên Phong nói [cơ mà ẻm lướt đầu này tới giờ ấy nhỉ?] - Mày *chi Hoàng* và tao, solo?

- Thích thì chiều.

Leader A&D đánh nhau với phó bang Black Wings, Trâm Anh thì xử những tên còn lại, ai nói là con gái thì không thể đánh lại cả một nhóm giang hồ là con trai?

Hiện tại, bây giờ, trời đã rất khuya...

PHẬP...

Tiếng dao đâm vào da thịt vang lên khe khẽ, Trâm Anh nắm chặt cánh tay của mình, đồng thời cô đá nhanh con dao trên tay Hoàng Phong rồi đá hắn ra xa.

- Này, cậu điên à? Đã nói trận này solo, sao cậu nhảy vào đỡ giúp tôi làm gì?

- Không đỡ con dao này thì chắc bây giờ anh nằm luôn rồi. Anh hứa solo với hắn ta chứ đâu phải em hứa, với lại như trước kia em đã nói, em không chắc mình chơi đúng luật.

Trâm Anh nở một nụ cười. Trong một phút giây nào đó, tất cả những điều về người con gái ấy ùa về làm Mạnh Hoàng hơi khó chịu, cách nói này, nụ cười này, cả cái hình xăm đôi cánh, Sun là thành viên của Black Wings, và Trâm Anh...

- Em là...Sun...?

×Lời kể của Mạnh Hoàng×

Từ lúc thấy cái hình xăm đôi cánh trên vai Trâm Anh, tôi đã mơ hồ nhận ra điều gì đó. Ngày chia tay của tôi và Sun, thân phận của Sun, hình như, hình xăm đôi cánh ấy chính là mấu chốt.

Và đến lúc Trâm Anh nhận lấy nhát dao đó giúp tôi, cách Trâm Anh nói, và tôi nhớ, câu nói “không chắc mình chơi đúng luật” là câu cửa miệng của Sun. Và ngay giây phút Trâm Anh cười, tôi đã nhận ra, cô ấy chính là Sun.

Aizza ~ đáng tiếc là tôi nhận ra em muộn quá, có lẽ những điều tôi làm những ngày tháng qua đã làm em rất buồn. Tôi xin lỗi.

Bất giác tôi lại nghĩ đến Thiên Du, nghĩ đến những lời đã nói với cậu ta sáng sớm hôm ấy, quá đáng thật.

Không biết lỗi lầm này, đến bao giờ mới nguôi...

×Yi tiếp tục kể×

Giây phút nhận ra nhau quả là rất hạnh phúc, Mạnh Hoàng ôm chặt lấy Trâm Anh, anh không muốn cô đi lần nữa.

Đáng tiếc, giây phút lãng mạn của hai người lại chính là giây phút Hoàng Phong lợi dụng để trốn đi.

Mạnh Hoàng đưa Trâm Anh ra xe. Anh lái xe đưa cô chạy thẳng đến bệnh viện. Vết thương ở tay cô để lâu không sơ cứu thì không tốt. Và đến bệnh viện thật nhanh, cũng để xem tình trạng của hấn như thế nào rồi.

Con mưa đêm khuya cũng đã ngớt... Chỉ còn sót lại vài hạt nhỏ, tí tách rơi...

#YiYuo#

Đã in dấu dếp

P/s: xong chap này nghỉ vẫn sẽ có specialc chap 2 nhé =D chap này khá dài đấy :v vật vã chết đi được *cười*

Bạn đang đọc truyện *Love School* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Yaaaa, Yi đã trốn trại thành công mỹ mãn và quay lại với mọi người đây *tung bông*

////////////////Loading////////////////

☐ Diễn viên tham gia:

_Phóng viên (PV)

_Nhân vật chính:

+ Nguyễn Mạnh Hoàng (MH)

+ Hạ Trâm Anh (TA)

_Làm nền:

+ Lê Diệu Chi (DC)

+ Vũ Tuấn Kiệt (TK)

+ YiYuo (Yi)

////////////////Loading////////////////

PV:Konbawa ~ Xin tự giới thiệu, tớ là Bắp Cải, phóng viên của Tòa soạn đặc biệt của Love School. E hèm, xin báo một tin buồn là phóng viên Lá Thị Cải đã nhập viện vì bị Chi quánh một trận vì lí do hỏi câu riêng tư làm Kiệt ghen =_ω_ =

DC:*đá đít* im lặng. Đồ lằng xằng.

PV: vâng. Và nhân vật lên sân hôm nay là Hạ Trâm Anh

TA:*cười*

PV:và Nguyễn Mạnh Hoàng...

MH:*ngồi xuống, xoa đầu TA*

PV:xin lỗi, hai bạn đừng ngọt ngào quá, tớ GATO chết mất *gục mặt xuống bàn*

TK:yêu tớ đi nè...!

DC:dám?

PV:nô, vào vấn đề chính, yaaaaa

~_Câu 1: Lần đầu hai bạn quen nhau là như thế nào?

TA:bí mật

MH: đó là bí mật của anh và em, phải không Sunnnnnn *ôm*

TA:vângggg...!

PV: stop please -_-

_Câu 2: Tình yêu của hai bạn có lãng mạn không?

MH: chờ nhau 3 năm, bên nhau nhiều năm, yêu nhau cả đời, lãng mạn khônggggg?

PV:i know i know.

_Câu 3: Đánh giá mức độ lãng mạn của hai bạn theo thang điểm 10.

TA:100 điểm được không? *ngu face*

MH:1000 điểm đi em yêuuuu *nháy mắt*

PV: *đập đầu xuống bàn*

Yi: hãy về đội của Yi. Bọn nó hạnh phúc kệ cha tụi nó *xoa đầu*

_Câu 4: Nếu bạn được trở thành một người, bạn muốn trở thành ai?

TA:xoắn não thế? *chống cằm*

MH: ta muốn trở thành người dễ đẹp mớ câu hỏi làm người yêu ta xoắn não *lườm*

PV:mơ tiếp đi cung...! *tung bông*

_Câu 5: Quào ~ đây là câu cuối cùng=D thử tưởng tượng..

TA: yeeee, câu cuối cùng bạn đã nói rồi đó, tớ đi đây...! *tung tăng*

MH:đi nhè *vẫy tay*

PV:*ngu face*

TK: quá nhẹ !

DC:*xoa đầu* ngoan, kệ tụi nó.

PV: *rưng rưng*

Z//////////Loading//////////Z

PV:e hèm, hình như au có điều muốn nói...

Yi: ừ thì, cảm ơn mọi người đã “ngóng cổ” chờ Mạnh Hoàng và Trâm Anh đến với nhau, giờ tụi nó hạnh phúc rồi đó. Bây giờ thì, Yi đóiiiiiiii ~ Bái bai ~

Bạn đang đọc truyện *Love School* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Tỉnh dậy mà theo đuổi em đi!

Khi Yi viết những dòng này là Yi đang rất vui

~Fic Love School tính vào thời điểm 23h22' ngày 20th2 đứng thứ 8 trong BXH Tiểu thuyết thiếu niên

~Hoy, tiếp tục truyện nào...!

Enjoy

~////////////////Loading////////////////~

Khuya... Bệnh viện về khuya đã vắng bớt người...

Tấm bảng CẤP CỨU vẫn còn sáng đèn, Tuấn Kiệt đi qua đi lại, lâu lâu lại quay sang nhìn cánh cửa phòng cấp cứu. Cậu đang rất lo cho thằng bạn thân của mình, sức khỏe đã không tốt [bị sốt do đứng lâu dưới mưa ấy!], mà lại bị như thế này, không biết ra sao? Diệu Chi thì đang ngồi...dưới sàn, đối diện với nó, cố gắng dỗ nó nín khóc. Nó thì ngồi bó gối, dựa lưng vào tường, nức nở mãi.

- Mày đừng khóc nữa mà Băng Băng

- Tao... Tất cả là do tao, giá như...tao không đến tìm anh ấy vào đêm hôm đó.

Nó lo, lo lắm. Nó không muốn hẳn có chuyện gì hết, không muốn. Nó không ngờ, người nó xem là anh trai thì không sao, còn hẳn thì đang gặp nguy hiểm. Nó cũng không rõ lý do vì sao nó lại lo đến thế? Chẳng lẽ... Nó thích hẳn rồi sao?

- Ngốc, không phải tất cả lỗi là do cậu đâu - Tuấn Kiệt nhìn nó, rồi nói

TING...

Đèn phòng cấp cứu đã tắt, cánh cửa bật mở, ông bác sĩ bước ra, nó là người lao đến đầu tiên.

- Bác sĩ, anh ấy, sao rồi ạ? [Xưng “anh” cơ đấy nhé!]

- À, tình trạng của cậu ấy đã không còn nguy hiểm nữa. Có điều.. tỉnh dậy thì cần có thời gian, có lẽ sẽ hơi lâu. Chúng tôi đã chuyển sang phòng chăm sóc đặc biệt, lát nữa có thể vào thăm.

- Vâng... - Diệu Chi nói rồi gỡ tay nó ra khỏi áo ông bác sĩ. Nghe tin hẳn không còn nguy hiểm nữa thì tốt. Nhỏ khề mỉm cười, qua chuyện này, nhỏ cũng biết được là nó thích hẳn, tốt rồi.

Nó nghe nói vậy thì vui lên hẳn, nhìn nó đã tươi tỉnh hơn rồi. Cả ba người cùng đi đến phòng của hẳn đang nằm.

- Kiệt, giải thích câu cậu nói lúc nãy đi! - nó khề nói

- Thôi thì cho cậu biết sự thật. 5 năm trước, trong một lần tham gia trận chiến với bang khác, Thiên Du, vì bảo vệ tớ, không để tớ bị đánh một mình, nên nhào vô, rồi cuộc bọn tớ đánh thắng được nhưng hai thằng đều toi tã *cười* Nhưng không hiểu sao từ lần bị đánh đó thì thằng đó mất luôn khả năng cảm nhận, không cảm giác được đau đớn gì cả, lạ thật...

- Ra là vậy! - nó gật gù rồi lại tiếp tục đi.

- Băng này! - Diệu Chi *khề khề* *chọt chọt* nó

- Hả?

- Mày lo cho Thiên Du lắm đúng không?

- Ừ

- Mày thích cậu ta rồi hả?

- Không biết nữa
- Hay mày yêu cậu ta rồi?
- Không biết nữa
- Mày muốn biết cậu ta có yêu mày hay không không?
- Không biết nữa
- Ê, hai cộng hai bằng mấy?
- Không biết nữa... Á, bằng 4, mày đừng hỏi tao nữa được không?
- Ừm, không biết nữa...

Nhỏ đi qua sau lưng Tuấn Kiệt, úp mặt vào lưng cậu cười khúc khích. Đến chết với nó mất! Ôi, đúng là trẻ con. Rõ ràng là nó thích hấn, thế mà cứ ngẩn ngơ không rõ tình cảm của mình.

////////////////////////Loading////////////////////////////////////

Tại một nơi khác, có một người con trai và một người con gái đang đứng nói chuyện.

- Em là người kêu Hiền bán lén Băng Băng?
- Nếu đúng vậy thì sao nào?
- Linh ơi là Linh, Băng là người con gái anh thích từ lâu lắm rồi! Và vì em làm thế nên Hiền mới chết đấy!
- Em không quan tâm, nó cũng chỉ là con cò, chết cũng chẳng sao, dù gì vẫn còn con Phương Đan.
- Em..

Phong quay mặt bước đi, Phong không thể hiểu được Linh đang nghĩ cái gì trong đầu. Ngay cả hai người bạn chơi với Linh rất lâu Linh cũng xem là con cò trên bàn cờ của Linh... “Băng Băng ở gần Linh quá là rất nguy hiểm...” - Phong nghĩ. Sau đó, Phong lấy điện thoại gọi cho ai đó rồi về phòng soạn đồ. [Đi đâu từ từ rồi biết =))]

////////////////////////Loading////////////////////////////////////

- Này, Thiên Du, anh có tỉnh dậy mau không hả? Này...! - nó lấy tay lau nước mắt, lay lay người hấn, nhưng vô ích
- Băng Băng, em làm thế cậu ấy chưa chết vì bị thương mà chết vì bị em phá đấy! - Trâm Anh mở cửa đi vào phòng, bên cạnh là Mạnh Hoàng.
- Hai anh chị... - Diệu Chi nhìn chăm chăm vào hai con người vừa bước vào, chỉ vào bàn tay của hai người đang nắm lấy nhau, khẽ mỉm cười...
- Em ngốc quá, người ta đã là người yêu nhau lâu rồi mà - Tuấn Kiệt cốc đầu nhỏ, mắng yêu, nhìn nhỏ phụng phịu rồi cười.

Nãy giờ chỉ riêng nó không chú ý tới bốn người kia, nó vẫn đang nhìn hấn, cứ nắm tay rồi lay lay người hấn, bảo hấn tỉnh dậy.

- Này, sao anh bướng quá vậy hả, em đã chịu xung anh em rồi này, tỉnh dậy đi.
- Băng Băng, anh muốn đưa em cái này - Mạnh Hoàng đưa cho nó cuốn sách “5 centimet trên giấy” rồi nói [mấy bạn nhớ cuốn sách này ở chap trước kia chứ?]

Nó lật cuốn sách ra, đọc những dòng ở trang đầu tiên, rồi quay sang nhìn hấn, khẽ cười, rồi nói nhỏ đủ cho nó và hấn [và mấy người kia nghe lén] nghe thấy:

- Ừ thì em cũng gần thích anh rồi. Tỉnh dậy mà theo đuổi em đi, đồ ngốc!

%YiYuo%

Đã in dấu dếp

P/s: Yi hoàn thành cái chap này lúc 11h10' ngày 21th2, và bây giờ Yi đang đi~~~~~ vật vã dễ sợ, ahihi :> mọi người được nhiều lì xì chưa nè! Yayyyyyy ~

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

15h21' ngày 21th2, Yi bắt đầu viết chap này=))

Enjoy

~Z////////////////Loading////////////////////////////////Z

1 tuần trôi qua...

Một chiếc xe dừng lại trước cổng bệnh viện trung tâm. Bước xuống xe là hai cô gái vô-cùng-đáng-yêu, người thì mang áo thun trắng, váy đen kèm đôi giày converse trắng, người thì mang bộ đồng phục nữ sinh của Nhật Bản và đôi giày màu đen.

- Em và Băng Băng vào trước đi, để anh cất xe rồi vào sau. - Tuấn Kiệt nhìn Diệu Chi qua tấm kính chỗ cửa xe rồi nói.

- Vâng.

Nó rào bước đi trước, vừa tan học là nó lôi Diệu Chi đến bệnh viện với nó, mà nhỏ thì không thể từ chối con bạn thân của mình. Tuấn Kiệt thì “tình nguyện” làm tài xế, sẵn tiện đến thăm thẳng bạn thân luôn =)

Aizzza ~ Còn Trâm Anh và Mạnh Hoàng thì được ban đặc ân, được phép đi “ôn lại kỉ niệm” xưa, khỏi phải nói hai người họ vui đến cỡ nào, lâu lắm rồi mới được tay trong tay nhau cơ mà.

...

CACH...

Cánh cửa phòng bệnh mở ra, nó và Diệu Chi bước vào, đi sau là Tuấn Kiệt.

- Aizzza ~ anh buồn vừa phải thôi, ngủ lâu lắm rồi đấy nhé. - nó ngồi xuống cạnh giường, xoa xoa mái tóc rối của hắn.

- Nó chờ anh tỉnh suốt đấy. - Diêu Chi chỉnh lại cái bình hoa trên bàn rồi nói

- Em để người ta riêng tư đi nào, em yêu. - Tuấn Kiệt ôm lấy nhỏ từ phía sau, nhẹ nhàng nói làm nhỏ sồn cả gai ốc

- XI

Nhỏ hất tay câu ra, làm mất gân lủi ra khỏi phòng. Tuấn Kiệt quay sang bái bai nó rồi lon ton chạy theo. Nó thì nhìn hai người họ rồi cười khúc khích.

- Này, anh mà không tỉnh dây mau là em đi theo người khác đấy! Em không “thích” anh nữa đấy...

Nó cứ lay lay tay hấn, *chọt chọt* vào hai bên má hấn [má oi, nàng này hăm à].

Chot...

Tay hẩn khẽ nhúc nhích

Mi mắt hấn khẽ cử động

Nó thấy thế thì mừng phát điên, lấy tay dụi dụi mắt, cười tươi.

Nhưng... Cử chỉ ấy của hắn, chỉ thoáng qua. Hắn vẫn ngang bướng không chịu tỉnh dậy.

- Này, anh không tỉnh thật à? Thế em không thích anh nữa nhé! - nó ra sức lay lay tay hắn không ngừng

- Aizzza ~ nhoi thể

Hơ, giọng của hấn, là giọng của hấn sao? Hấn tỉnh rồi, tỉnh thật rồi! Nó gỡ nhanh đôi giày, lao lên giường, ôm chầm lấy hấn.

- Yaaa, anh tỉnh rồi! Này sao anh ngủ lâu thế?

- Không biết nữa [nói chuyện giống Băng thế anh Du .v]
- Anh có còn đau lắm không?
- Không biết nữa
- Một cọng một bằng mấy?
- Không biết... Á, bằng hai. Cơ mà em thích anh rồi à? Lo lắng thế!
- Đồ điên.
- Thế khi này ai nói là “thích” anh đấy!
- Nói thích anh bao giờ, điên.

Nó nói rồi nhảy tót xuống giường, xỏ chân nhanh vào đôi converse rồi chạy vội đi, còn ngoái lại nói một câu:

- Để... em đi mua nước!

Hắn ngồi một mình trong phòng, nhìn nó chạy đi rồi cười như thằng hăm vừa trốn trại, yaa ~ cuối cùng nó cũng chịu xưng anh - em với hắn rồi. Hạnh phúc thật!

- Băng Băng, anh quyết tâm làm em phải đứng trước mặt anh và nói câu “Em yêu anh”...

%YiYuo%

Đã in dấu dếp

P/s: hoàn thành chap lúc 0h25' ngày 22th2. Yeeee ~ Klq cơ mà chap này có vẻ ngắn nhĩ :3 Tao sẽ bù ày nhá #Chuột AKaRiChan

Bạn đang đọc truyện *Love School* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Bị phạt

Lúc 23h26' ngày 22th2, fic Love School bay thẳng lên thứ 4 trong BXH Tiểu thuyết thiếu niên ở Wattpad *tung bóng* yayyyy

~M.n đọc truyện vui vẻ =>))

Enjoy

~Z////////////////Loading////////////////Z

Sau sự việc vừa rồi. Cả đám tụi nó quyết định dùng tiền riêng để mua hẳn một căn biệt thự trong thành phố. Chủ yếu là để 4 người trong Black Wings để hoạt động hơn so với ở kí túc xá trong trường.

Buổi sáng lại về, ánh nắng lại lọt qua khung cửa sổ từng phòng của căn biệt thự rộng lớn.

Trâm Anh vượn vai tỉnh dậy, cười tí mắt khi nhớ lại chuyện tình của mình với Mạnh Hoàng. Cô tíu tí tung chăn, chân này đá chân kia nhảy vào phòng tắm, cầm chiếc lược chải tóc, miệng líu lo ca khúc A Little Love [Klq cơ mà sau khi Hoàng nhận ra Trâm Anh thì chị ấy trẻ con quá xá].

Greatness as you

Smallest as me

You show me what is deep as sea

A little love, little kiss

A little hug, little gift

All of little something, these are our memories

You make me cry, make me smile

make me feel that love is true

You always stand by my side

I don't want to say goodbye

Cô lấy bàn chải và đánh răng. Sau đó phóng ra khỏi phòng với vận tốc 200km/1h [Yì lại chém, yeeee ~]. Đến trước cửa phòng của Mạnh Hoàng và Tuấn Kiệt, cô chỉnh lại tóc và trang phục rồi gõ cửa.

Một bóng người ra mở cửa. Mái tóc nâu đen lìa chìa bù xù, khuôn mặt đẹp trai chưa tỉnh ngủ, ngập ngừng ngập dãi cố mở mắt nhìn cô cho rõ.

- Chị Trâm Anh! Chị đến đây sớm vậy? - Tuấn Kiệt hỏi bằng chất giọng lè nhè, cậu lấy tay vò vò mái tóc làm tóc cậu rối hơn n lần.

- Kiệt à, có anh Hoàng ở trong đó không vậy? - cô nói rồi nhướn chân nhìn vào

- Đang ôm gối đấy, chị vào mà lôi đầu dậy đi! - Tuấn Kiệt ngáp 1 cái rồi dãi

- Cảm ơn. Cơ mà nhìn đầu em chị nghĩ đến tô mì gối đấy!

Nói xong, Trâm Anh đi vào trong nắm chiếc chăn của Mạnh Hoàng mà giật ra. Bao gồm cả màn dội nước lạnh, nhéo, cắn, đập,... nhưng vô hiệu, không có kết quả. Tuấn Kiệt ngồi trên chiếc ghế ngán ngẩm nhìn hai người này.

Hết cách, Trâm Anh cúi xuống, thì thầm vào tai Mạnh Hoàng

- Này, anh không dậy thì em sẽ giận anh tới già đấy!

Mạnh Hoàng như nghe được lời tương truyền sấm sét. Anh bật dậy, nhảy xuống giường phóng thẳng vào phòng vệ sinh.

- Như vậy mới ngoan chứ! - Trâm Anh ngồi xuống giường cười đều đặn thẳng.

Khi Mạnh Hoàng đã đầu vào đấy, Trâm Anh lôi anh xuống nhà ăn.

Tuấn Kiệt ngồi trên ghế chứng kiến tình yêu của hai người này mà ngán ngẩm quá nên đã lượn sang phòng Chi lúc nào không hay.

////////////////Loading////////////////

Tuấn Kiệt đập cửa phòng Diệu Chi, cậu áp tai vào cánh cửa, nghe ngóng xem nhỏ đã dậy chưa.

Diệu Chi lồm cồm ngồi dậy, mở to mắt để nhìn đồng hồ.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa! Đã 7 giờ rồi sao?

Tiếng thét chói tai sang bằng cả một khu biệt thự làm Tuấn Kiệt đứng ngoài hốt hoảng che tai lại, mặt nhăn nhó.

- Em làm gì hét ghê thế? - Cậu nói vọng vào phòng

- Muốn học rồi!!!

Nhỏ phóng ra khỏi giường, bay thẳng vào nhà vệ sinh làm vệ sinh cá nhân trong vòng 5 phút. Sau đó nhỏ lại tiếp tục phóng ra ngoài với tốc độ ngang ngựa loài báo khi đã hoàn thành xong công việc làm đẹp để đến lớp. Không quên nắm tay Tuấn Kiệt lôi nhanh đi.

////////////////Loading////////////////

Cả đám gặp nhau tại phòng ăn của khu biệt thự. Trâm Anh lại cầu nhàu [lần thứ n] Diệu Chi:

- Muốn học rồi mà còn tâm trí để ăn sao? Đi nhanh lên nào!

- Ồ, em đã dậy sớm rồi mà - Diệu Chi cãi.

Tuấn Kiệt ra dấu cho nhỏ im lặng và ngoan ngoãn đi lên trường. Cậu và Mạnh Hoàng chẳng muốn nghe bài ca con mèo 1 lần nữa.

Lúc đó, nó cũng vừa về tới, lao nhanh lên phòng, trong đầu còn văng vẳng câu nói của Trâm Anh

“Chị cho em 2 phút. Cảm ơn 1 giây...!”

////////////////Loading////////////////

Đám học sinh trong lớp sáng rỡ con mắt khi 5 siêu sao của chúng ta xuất hiện. Bà cô thì nghiêm mặt lại, ra vẻ không hài lòng, 5 đứa tụi nó mặc xác bà cô và đi vào lớp, thì bỗng, một giọng nói đầy uy lực vang lên:

- Hôm nay các em đi muộn, theo quy định thì các em bị phạt đứng ngoài hành lang đến hết tiết. - cô giám thị đứng ngay cửa lớp, đẩy gọng kính, nhìn chăm chăm vào tụi nó.

- Vâng thưa cô

Mạnh Hoàng quay qua đi thẳng ra ngoài, tay kéo theo Trâm Anh. Mấy người còn lại cũng ra theo, nó vui ra mặt, dù sao thì bị phạt ở đây còn hơn là phải làm cái đồng bài tập liêu xiêu ấy.

Cứ thế, năm người đứng khoanh tay, người vui, kẻ khóc đủ cả. Những học sinh đi ngang dù hâm mộ nhưng cũng phì cười, trông bộ dạng đáng cười lắm chứ bộ...

////////////////Loading////////////////

Ngay lúc này, hấn đang ngồi vắt vẻo trên cửa sổ, suy nghĩ đăm chiêu cái gì đó. Sau đó nhảy phóc xuống, lôi cái laptop ra, hack virus loại nhẹ vào hệ thống mạng lưới camera của bệnh viện, ung dung thay đồ rồi bỏ tay vào túi quần và bước ra ngoài.

Hấn tung tăng đi thẳng, mặc cho y tá bác sĩ đang í ới gọi nhau rằng bệnh nhân Trần Thiên Du mất tích [hay trốn viện].

////////////////Loading////////////////

Tụi nó đang ù xu mặt vì bị phạt thì nghe tiếng chuông điện thoại nó vang lên... Là số của bệnh viện.

Nice to meet you

Where you been?

I could show you incredible things

Magic, madness, heaven, sin

Saw you there and I thought oh my god

Look at that face, you look like my next mistake

Love's a game, wanna play

New money, suit and tie

I can read you like a magazine

Ain't it funny rumors fly

And I know you heard about me

So hey, let's be friends

I'm dying to see how this one ends

Grab your passport and my hand

I could make the bad guys good for a weekend

[Blank Space - Taylor Swift]

- A lô

- Xin chào, cậu Thiên Du, không còn ở bệnh viện nữa...

Nó chưa kịp phản ứng gì thì đã thấy hấn vác cặp từ xa tiến tới. Không nghĩ gì nhiều, nó ngang nhiên cúp máy mặc ấy y tá bác sĩ ngo ngác tập 2 ở đầu dãy bên kia.

- Mày về rồi hả, khỏe hẳn chưa? - Mạnh Hoàng hỏi, lộ rõ vẻ vui mừng
- Tao không sao, ổn mà
- Nhưng sao cậu lại ở đây? Chưa đến ngày xuất viện mà! - Trâm Anh tròn mắt ngạc nhiên
- Anh ấy trốn viện - nó nói rồi quay sang lườm hẳn.
- Mà sao các cậu đứng đây? - hẳn đảo ngược tình thế.
- Bị phạt! - Tuấn Kiệt và Diệu Chi đồng thanh rồi nhìn nhau cười như điên.

Hắn quăng cặp xuống sàn, nhảy vào đứng cạnh nó với lý do “Bị phạt chung cho vui?” Đúng là không thể chịu nổi. Và một cái cột điện nữa mọc lên.

Cô giám thị bỗng dung xuất hiện không báo trước. Tặng cho tụi nó một câu:

- Đã bị phạt mà còn nói chuyện. Cô phạt các em đứng thêm 2 tiết nữa, xách thêm xô nước nữa, nhé. Bây giờ cô chủ nhiệm sẽ giám sát việc thực hiện của các em, cô đi đây!

Thế là sáu cái cột điện hiện ngang đứng tiếp tục. Và trên những cái cột điện đó có treo 2 xô nước =)) hẳn là đáng yêu

---

#YiYuo#

Đã in dấu dếp

P/s: quào ~ 22h36' ngày 24th2 Love School đứng thứ 3 trong BXH Tiểu Thuyết Thiếu Niên, vuôi ~ Yayyyyy ~

Bạn đang đọc truyện *Love School* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Học sinh mới

Vật vã chết đi được ㄖ Mấy hôm nay Yi bệnh nên không ra chap .n được =(

Ai thương Yi không ?

Enjoy

~////////////////Loading////////////////~

Tiếng chuông ra chơi vang lên...

Bọn nó thì vẫn bị phạt đứng một chỗ. Tuấn Kiệt ê ả cả chân, tay, vai, cổ,... Khi sức chịu đựng lên đến đỉnh điểm, cậu hét lên:

- Cô hết chuyện hay sao mà dám phạt bọn thiếu gia thế này chứ?

Bà cô từ trong lớp bước ra, nghe thấy thế, nở một nụ cười, rồi bảo:

- Thế à thiếu gia? Thế thiếu gia không cần phải đứng xách nước nữa đâu ạ!

Tuấn Kiệt nghe thế thì vui ra mặt, hớn hờ quăng luôn xô nước.

- Khoan đã, thiếu gia chạy 10 vòng sân trường cho cô. Cô đã nói là không phạt em nữa đâu - Cô giáo quay qua nói với những người còn lại - Các em được nghỉ, ngồi cạnh chừng Tuấn Kiệt chạy giúp cô nhé!

Tuấn Kiệt há hốc mồm. Cái sân trường thì rộng thế mà chạy đến tận 10 vòng. Chẳng biết bà cô giáo này còn trò nào ác hơn nữa không? Cậu thăm nguyên rùa cô giáo rồi lùi thui bước ra sân.

Diệu Chi cười đến đau bụng, nhỏ lon ton chạy theo sau Tuấn Kiệt. Những người còn lại thì đi đằng sau, một cách chậm rãi...

////////////////Loading////////////////

- Người yêu ơi, cố lên! Còn 6 vòng nữa cơ! - nhỏ reo lên thích thú

- Học...học...gi? Còn tận 6 vòng...học...nữa cơ á? - cậu nói, thở không ra hơi.

- Đúng đấy, chạy tiếp đi! - hấn ngồi trên băng ghế cười, nói, gì chứ chuyện hành hạ người khác thì hấn rành hơn tất cả.

Tuấn Kiệt chạy với tốc độ ánh sáng, cái sân trường quá quý đối với cậu giờ như trận địa tử hình. Bọn hám trai đứng gần đó cổ vũ rất nhiệt tình. Đối với chúng, cậu bây giờ là 1 hình ảnh rất “menly”.

...

- Học...học...đủ...chưa? - Tuấn Kiệt hỏi trong con “quần quai” khi đã hoàn thành đủ 10 vòng sân.

- Đủ! - Mạnh Hoàng đáp 1 cách ngắn gọn.

Tuấn Kiệt ngã ập vào người Diệu Chi đang đứng kế bên, sau đó lăn ra ngủ luôn không biết trời trăng gì cả. Diệu Chi vuốt vuốt mái tóc của Tuấn Kiệt, nhẹ nhàng...

- Chúng ta đi được chưa? - Trâm Anh cầu nhàu

- Ừ, đi thôi! - Mạnh Hoàng nói. Rồi anh nắm tay Trâm Anh kéo đi.

- Thế còn Kiệt? - Diệu Chi ngây thơ hỏi, rồi nhỏ đưa ánh mắt xuống nhìn cậu.

- Mà y quăng đại cậu ấy xuống đó cho rồi! - nó hí hửng, nháy mắt với Diệu Chi

- Thôi đi, tao... - nhỏ ngập ngừng - dù gì, Kiệt vẫn là người yêu tao mà >

- Thích thì em cứ ẵm về, anh không can! - hấn châm chọc, lấy tay khoác qua vai nó - nói trước, thằng Kiệt nặng lắm đấy!

Nó hơi giật mình khi hấn khoác vai nó. Nhưng thật sự là nó thấy rất vui. Vui. Hạnh phúc. Lấy lại tinh thần sau khi ngượng ngùng, nó tiếp tục trêu Diệu Chi:

- Azzzza ~ tao chỉ sợ mấy ả thằng Kiệt đến giữa đường mấy cũng lăn ra xỉu thì chết!

Nói xong, nó và hấn quay mông đi trước, vừa đi vừa cười.

- Đây, đi nhanh lên! - Trâm Anh đứng từ xa, hét ả lên.

Diệu Chi đỏ mặt, đành kéo Tuấn Kiệt xềnh xệch đi vì nhỏ ả đâu có nổi...

Tiếng chuông vào lớp cũng vừa vang lên...

////////////////Loading////////////////

Tại lớp...

Bà cô giáo chủ nhiệm bước vào khi tụi nó và cả lớp đã ổn định chỗ ngồi. Cô giáo bước chậm rãi lên bảng, lấy phấn viết một cái tên, sau đó quay xuống lớp, cất tiếng:

- Hôm nay lớp ta có học sinh mới! Các em cố gắng hòa đồng nhé!

Hấn đang ngồi nghe nhạc, cầm điện thoại trên tay, sau khi nhìn ba chữ trên bảng, thì hấn đánh rơi cả cái điện thoại xuống bàn. Cả Tuấn Kiệt, Mạnh Hoàng, Trâm Anh cũng thế, chưa thấy mặt học sinh mới, nhưng khi nhìn cái tên, cả ba ai cũng đều tròn mắt nhìn nhau...

Ở cuối lớp, con Linh đang vẽ vời, thì Phương Đan lấy tay khều khều Linh, Linh ngược mặt nhìn lên bảng, cây bút trên tay rơi xuống đất không thương tiếc...

CẠCH...

Cánh cửa lớp bật mở, một người con trai bước vào, mái tóc nâu tung bay trong gió, dáng người cao, đặc biệt là khuôn mặt trẻ con [hay giả tạo!?]. Người đó cúi người chào cả lớp, kèm theo một nụ cười...

- Xin chào mọi người...!

°×YiYuo×°

Đã in dấu dếp

GAME SHOW

_Moazhahah~ Yi tiếp tục ấy bạn đau não đây ~ *ngghiêm túc* mấy bạn biết học sinh mới là ai không ạ ~ Đoán mò đề ^^

_Goodluck

~P/s: M.n sáng âm ♥

Bạn đang đọc truyện *Love School* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Rắc rối tái sinh

lượn lờ *vất vưởng* hello :v i'm ing back =)))

Chap 24 tặng tí Mary êu vầu ạ :))) NguyñKnh160

Và những bạn @HeoS2Dino @kiuooliu @SoCiuBaoBinh @bongbongxinh @Winnie_1004 @LittleCat6 @hoaitam99 AKaRiChann đều đúng, tiếc là hơi chậm ạ =D

Enjoy

~////////////////Loading////////////////~

- Xin chào mọi người. Tên tôi là Lâm Hoàng Phong, học sinh mới của lớp H. Mong mọi người giúp đỡ! - Phong nói, sau đó cúi chào cả lớp một lần nữa rồi đi thẳng xuống bàn cuối ngồi. Và bàn cuối, là chỗ ngồi sau lưng nó, và hấn.

Hãy thử nhìn xuống đám bụi tại nó. Viễn cảnh lúc này cực kì hài [đối với độc giả]. Nó và Diệu Chi mắt nhắm mắt mở [mới ngủ gật ạ] nhìn lên, giật thót mình đập tay lên bàn vì thấy Phong, Trâm Anh, Mạnh Hoàng và Tuấn Kiệt thì tròn mắt nhìn cái dáng Phong bước xuống. Hấn thì nhủ mày, tay nắm chặt cái điện thoại [như muốn bóp nát luôn cái máy].

Về phần Linh và Phuong Đan, Đan thì vẫn nhón nhơ vì sự xuất hiện của Phong ở lớp H có thể xem là chuyện chắc chắn xảy ra, vấn đề chỉ là thời gian. Còn Linh thì khó chịu thấy rõ, quay sang lườm nó rồi lại úp mặt xuống bàn, tay thu lại thành nắm đấm, đập đập mặt bàn liên tục...

- Có vẻ như mày mau khô quá nhỉ! Leader Black Wings - Trần Thiên Du! - Phong nói nhỏ khi vừa đi đến chỗ hấn, nói nhỏ, đủ cho hai người nghe và đủ cho những người khác phải ngơ ngác nhìn.

- Không cần phải khen tôi đâu. Anh trai...! - hấn đáp bằng giọng nói lạnh băng, âm vực trầm đến đáng sợ.

Mọi việc lại đi vào quỹ đạo của nó. Mọi người trong lớp vẫn học như ngày thường. Chỉ riêng nó thì không thể ngủ nổi, cứ chú ý vào nét mặt của hấn, còn hấn thì trông có vẻ khá khó chịu, kèm theo sự lạnh lùng hiện lên rõ ràng...

Điện thoại hấn rung nhẹ, màn hình tin nhắn hiện lên:

“Ra chơi, lên sân thượng của trường, có việc !”

Người gửi: Trần Thiên Phong.

////////////////Loading////////////////~

Tiếng chuông ra chơi vang lên... Hoàng Phong đứng nhanh dậy, đi ra khỏi lớp. Cả hấn cũng thế, chuông ra chơi vừa vang lên hấn cũng ra khỏi lớp. Mặc cho nó ngơ ngác nhìn theo.

- Theo thằng Du, rắc rối lại bắt đầu rồi! - Tuấn Kiệt nói rồi chạy đi trước.

- Ồ...

Tuấn Kiệt và Mạnh Hoàng đi trước, ba đứa con gái theo sau. Có vẻ như Tuấn Kiệt khá khó chịu vì sự xuất hiện của Phong. Nhưng... có lẽ nào, Tuấn

Kiệt, Mạnh Hoàng, Trâm Anh, và hấn, đã quen người có cái tên Lâm Hoàng Phong lâu lắm rồi?

- Kiệt, rốt cuộc tên Phong đó là ai? Tại sao lúc trước hấn ta lại bảo có tình cảm với tớ? Tớ gặp hấn rồi à? - nó vừa đi vừa hỏi

- Lâm Hoàng Phong, chính là Trần Thiên Phong. - Tuấn Kiệt đáp, khuôn mặt càng lúc càng lạnh.

- Trần Thiên Phong, quen quen, Thiên, Thiên, a, Trần Thiên Du????

- Phong là anh trai của Thiên Du. Hấn ta đã gặp em trước kia rồi, vì em lúc trước rất hay cùng Trâm Anh đến chỗ bọn anh. - Mạnh Hoàng quay sang nó, giải thích

- Tuy nhiên, khi Du lên leader mà không phải Phong, hấn ta đã rất tức. Và đã tự thay đổi tên họ. Lấy tên Lâm Hoàng Phong, leader của A&D... - Trâm Anh nói.

- Ra là vậy !

~~~~~Loading~~~~~

Gió trên sân thượng mát lạnh..

Một người con trai đứng dựa lưng vào lan can, mái tóc nâu tung bay trong gió...

Một người con trai vừa bước tới, đứng đối diện người kia, cũng mái tóc nâu, cũng tung bay trong gió...

Hai con người, hai tính cách.

Một lạnh lùng nhưng thật lòng, đôi khi vẫn trẻ con.

Một lạnh lùng, tàn ác, ít quan tâm mọi người.

Hai con người đứng đối diện nhau.

Trên sân thượng tràn ngập gió...

×YīYuo×

Đã in dấu dếp

P/s: huwaaa ! Chap này cảm thấy rất nhảm a ~ Gomen minna =(((

Bạn đang đọc truyện *Love School* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Yêu !

Không biết nói gì hơn ~ 00h35p ngày 8th3...

Enjoy

~~~~~~Loading~~~~~

- Vào trường Black Star với một cái tên khác. Lập bang A&D mà không dám lấy tên thật của mình. Oai nhỉ? - hấn bước tới trước mặt Phong, lạnh lùng cất tiếng.

- Đó là quyền của tao. Không liên quan gì đến mày, nhóc ạ! - Phong tựa lưng vào lan can sân thượng, đưa mắt khinh khỉnh nhìn hấn.

Một cơn gió khẽ lướt qua...

- Nói! Lí do. Tại sao anh lại vào đây? - hấn lao đến nắm lấy cổ áo Hoàng Phong, hỏi.

- Giành lại Băng Băng từ tay mày.

- Từ tay tôi?

Hắn buông tay, nhìn Phong. Ánh nhìn băng lãnh, xoáy sâu vào tâm hồn. Hoàng Phong cũng nhìn thẳng vào mắt hắn, không ngại ngần...

- Mày có chắc chắc là mày yêu con bé trước tao? Năm năm trước, khi Hạ Trâm Anh khi gia nhập nhóm đã dẫn theo một con nhóc 10 tuổi, Hạ Băng Băng, và tao, đã có cảm tình với con bé Băng Băng, còn mày, chỉ là tình cảm sau này...

- Thế anh nghĩ con bé có yêu anh không? Không. Chắc chắn không. Tôi có thể chắc chắn, con bé yêu tôi. Ok?

Hắn đây tự tin. Hoàng Phong lạnh lùng. Hai con người vẫn đứng nhìn nhau, lâu, khá lâu. Mái tóc nâu tung bay trong gió.

- Tao sẽ sẽ làm con bé yêu tao. Bằng mọi giá.

Hai anh em. Hai tính cách.

Cùng yêu thương một người con gái.

Yêu, không phải là sai.

Yêu, không phải là cái tội.

Nhưng yêu, không phải là sự chiếm hữu giành giật.

Yêu mà giành giật, thủ đoạn. Là một lỗi sai. Trầm trọng

Một tình yêu có thủ đoạn. Là một tình yêu không đáng có. Không đáng có...

Hắn quay mặt đi. Quay lưng lại với người anh trai của mình. Lâm Hoàng Phong? Hay Trần Thiên Phong? Trần Thiên Phong của ngày xưa.

Mất rồi...!

Hắn đi khỏi sân thượng.

Đi qua những cơn gió.

Đi lướt qua nó, Tuấn Kiệt, Diệu Chi, Trâm Anh và Mạnh Hoàng.

Nó bàng hoàng. Hắn. Đã lâu rồi không còn nét mặt lạnh lùng khi gặp nó. Nhưng...

Diệu Chi ngơ ngác. Chuyện gì đã xảy ra.

Trâm Anh nhìn người đang đứng ở phía đối diện. Người đó là đứng dựa lưng vào lan can. Và hai người con trai kia, cũng nhìn theo hướng cô đang nhìn.

- Trần Thiên Phong?

- Sai. Tên tôi, là Lâm Hoàng Phong. Và Phong này, là thủ lĩnh của A&D, chứ không phải thành viên của Black Wings. Không phải người dưới quyền của Ken, Kai, Yul, Pj hay Kev... Ok? - Phong nói

- Cậu... - Tuấn Kiệt tức điên người vì câu nói của Phong. Cậu không ngờ người anh em trước kia của cậu lại có thể nói ra những lời như thế. Thất vọng. Quá thất vọng. Quá sức thất vọng...

- Đây, mấy người không có chuyện gì làm nên lên hội đồng anh tôi à? - một giọng nói vang lên. Một người lướt qua tụi nó và tiến bước đến chỗ Phong. Mái tóc đen dài với những sợi line đỏ. Nước da trắng ngần. Khuôn mặt đẹp sắc sảo. Vâng, bạn đoán đúng rồi đây. Là Linh, Võ Hoàng Linh.

Nó vừa thấy sự xuất hiện của Linh thì vội quay bước chạy theo hắn. Nãy giờ nghe cái người tên Phong gì đó nói nó đã thấy khó chịu rồi. Giờ mà nghe Linh nói chuyện nữa, e là nó sẽ điên loạn lên mất thôi !

Trâm Anh thở dài chán nản. Với tay lấy dây tai nghe trong túi áo Mạnh Hoàng ra để nghe nhạc. Hát vu vơ kèm theo ánh mắt ta-không-quan-tâm-nhưng-vẫn-trêu-người dành riêng cho Linh.

- Xin lỗi cô. Nhưng có vẻ chúng tôi không siêng như thế ! - Diệu Chi đáp. Nhỏ quay sang lắc lắc cánh tay Tuấn Kiệt. Ra vẻ nhỏ đang “bận” làm những người yêu chứ không chấp cái người tên Phong và tên Linh.

- Cô...

- Thế nào? Thấy chúng tôi đang bận không mà ồn thế? - Tuấn Kiệt nháy mắt đều nhìn Linh rồi quay sang xoa đầu Diệu Chi.

Vâng, và kể tiếp thì đoạn nói chuyện cộc lốc, khinh khỉnh nhau thế này sẽ kéo dài vô tận. Hay chính xác hơn là sẽ kéo dài đến khi chuông vào lớp vang lên. Bọn này đứng rảnh.

Rất rảnh.

Quá là rảnh.

Quá sức rảnh.

Tại sao không học tập hai anh chị kia? Tại sao?

////////////////////////Loading//

Nó vừa chạy vừa ngo ngác nhìn xung quanh. Hắn đi đâu rồi nhỉ? Chợt, nó thấy bóng dáng một người quen quen đi đến sân bóng rổ. Nó vội vàng chạy theo.

Nó ngồi trên băng ghế nhìn hắn. Có vẻ như hắn đang “đùa giỡn” với trái bóng cam hơn là đang chơi bóng. Trái bóng vừa rơi xuống đã được hắn bắt lấy và đập xuống nền sân vài ba cái rồi lại ném vào rổ. Đường bóng không có một qui luật rõ ràng.

Nó chăm chú ngắm nhìn hắn. Dáng người cao. Mái tóc nâu bay trong gió. Khuôn mặt hoàn mỹ phảng phất sự lạnh lùng nhưng cũng ấm áp. Những giọt nắng vàng rực rỡ trải dài trên sân...

- Thiên Du, anh vào nghỉ một tí đi đã! - nó nói vọng ra, phá tan bầu không khí chỉ toàn tiếng gió và tiếng bóng như thế này...

Hắn dừng lại. Quay sang nhìn. Nở một nụ cười rồi ngoan ngoãn đi đến chỗ nó. Nó cũng nở một nụ cười đáp lại. Hồn nhiên.

Trái bóng cam nằm yên tĩnh trên sân. Chìm ngập trong nắng.

Hiện tại, hai người họ [nó ền hắn] đang ngồi “tình tứ” với nhau trên băng ghế cạnh sân bóng rổ. Nó chưa chai nước cho hắn, lấy điện thoại bật một bản nhạc lên để nghe.

Afureru hito de nigiwau hachigatsu matsu no omatsuri

Yukata wo kite geta mo haite

Karan koron oto wo tateru

Fui ni agatta hanabi wo futari de miageta toki

Muchuu de miteru kimi no kao wo

Sotto nusumi mita no

- Hát anh nghe !

- Hơ...

- Thật đấy. Nếu em không muốn anh buồn vì chuyện khi này.

Kimi no koto kirai ni naretara ii no ni

Kyo mitai na hi wa kitto

Mata omoidashite shimau yo

Konna kimochi shiranakya yokatta

Mou nidoto aeru koto mo nai no ni

Aitai... Aitain da

Ima demo omou kimi ga ita ano natsu no hi wo

...

[Utakata Hanabi - Supercell]

Nó khẽ cất tiếng hát theo. Trong trẻo. Nhẹ nhàng. Nhìn sang hắn, bắt gặp nụ cười như tỏa nắng của hắn, nó cũng cười theo. [Bà nội nó oi -_- hai anh

chị cứ nhìn nhau cười mãi :v]

- Sao anh biết em không muốn anh buồn? - nó cất tiếng

- Bí mật !

- Anh...đừng nghĩ nhiều nữa nhé !

- Em lo cho anh. Thích anh rồi đúng không? [anh này trả lời liên quan nhờ -_-]

Nó ngại. Ngại chết đi được. Đường là một con bé với danh hiệu “hot girl” lại bị một thằng con trai nói trúng tim đen. Đến chết mất thôi. Nó đứng dậy toan bước đi, thì một vòng tay ôm lấy nó từ đằng sau. Ấm áp...

- Anh sẽ nghe em. Không buồn đâu. Vì anh yêu em, anh sẽ nghe em. Ngốc ạ!

Nó cảm nhận được rất rõ hơi ấm của hắn. Cảm nhận được sự ấm áp đang len lỏi trong từng mạch máu. Cảm nhận được nhịp đập của trái tim mình. Trái tim nó, đang hướng về người con trai đang ôm lấy nó.

Nó thích hắn? Hay nó yêu hắn? Có lẽ là yêu...

∞YiYuo∞

Đã in dấu dếp

Sản diễn tự kỉ P/s của Yi

~♥ Gomen, kể từ giây phút này, 19h19p, có nghĩa là khi Yi đang bấm bàn phím cho ra những dòng này, Yi thông báo sẽ không rep những cmt hay ibx với nội dung như “viết lẹ đi” hay “sao viết lâu vậy” hay “viết nhanh đi chứ chờ đợi khó chịu lắm” đâu nha !

♥ Mong mọi người hiểu cho Yi, Yi viết là vì đam mê. Viết 1 chap truyện không phải chuyện đùa, phải thống nhất được ý tưởng Yi mới gõ được, còn chỉnh văn phong nữa. Nên mọi người đừng hời hợt Yi như thế ! Cái con điên loạn bệnh hoạn như Yi đây không thích áp lực ả =(

♥ À, cảm ơn những bạn đã luôn ủng hộ và cổ vũ Yi nha ^^ Yi yêu các bạn, arigatou minna =))

♥ Cảm ơn mọi người đã cố gắng đọc đến đây, đọc hết đoạn làm nhảm của cái con bé viết truyện điên khùng này :“3

BRVT_Châu Đức, 08/03/2015

Bạn đang đọc truyện *Love School* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Điều lãng mạn _ Dự định cấm trại

Híc, thật sự bây giờ Yi cần một bạn giúp Yi ~ Yi thật sự đang bị tụt cảm xúc trầm trọng *cúi mặt* Bạn nào có tâm huyết thật sự thì giúp Yi với !

Enjoy

~////////////////////////Loading//~

- Này, có thật sự là em không muốn anh buồn không? - hắn đi từ phòng thay đồ ra [khi chơi bóng mang đồ bóng rổ đấy ả], tay chỉnh chỉnh cái cà vạt, nhìn sang nó, hỏi.

- Thật...thật mà! - nó đỏ mặt, vờ quay sang hướng khác, trả lời hắn.

- Vậy...hôn anh một cái đi =)

- Cái gì? Hôn á? - nó nhảy cẫng lên. Thật sự là bây giờ nó muốn cầm nguyên chiếc giày quăng thẳng vào mặt hắn quá! Hay vợ đại cục đá phang hắn một cái cũng được...

- Anh không đùa. - hắn dừng dừng cười cười nhìn nó. Không hề biết nó đang muốn ám sát hắn ngay và luôn.

Ừ thì nó thích... à không, yêu hấn. Nhưng nó là con gái, tại sao lại bắt nó chủ động cơ chứ. Thật tức chết mất đi mà!

Nhưng sự thật luôn phủ phàng. Lí trí của nó không thể thắng nổi trái tim. Nó bước đến trước mặt hấn, dùng tay kéo cà-vạt của hấn, làm đầu hấn cúi xuống một tí. Nó khẽ nhón chân lên, hôn nhẹ vào má.

Chợt! Hấn dùng tay ôm vòng qua eo nó, đặt lên môi nó một nụ hôn. Chỉ là thoáng qua, nhưng nụ hôn ấy, đã làm tim nó đập rất nhanh, cả hấn cũng thế. Và đối với hai người, đây là nụ hôn đầu.

- Sau này hôn là phải đúng chỗ nhé! Hôn lên má làm gì? - hấn nói rồi nháy mắt với nó.

Ngờ ngàng. Nó vẫn nghĩ chuyện khi này là mơ. Chỉ khi hấn kéo tay nó đi lên lớp, nó mới sực tỉnh, bắt giác, tim nó “biểu tình” dữ dội hơn và mặt thì đỏ như quả gấc chín. Hấn thì vừa kéo tay nó đi vừa cười tủm tỉm [nói thẳng là như hâm ả].

Nhưng cả nó và hấn đều biết rằng, có hai ánh mắt đang nhìn cả hai người từ nãy đến giờ...

////////////////////////Loading////////////////////////////////////

- Băng Băng, mày bị cái gì vậy? - Diệu Chi hươ hươ tay trước mặt nó, ngờ ngác không hiểu con bạn thân của mình đang bị gì. Hiện tại thì Chi đang ngồi cùng bàn với nó, nhỏ đã luôn hấn xuống ngồi với Tuấn Kiệt vì đang muốn thám thính tình hình con bạn của mình.

Nó cười ngu nhìn Diệu Chi, rồi lại cầm bút vẽ những đường vô định lên mặt giấy. Cái cảm giác ấm ấm khi hấn hôn nó vẫn đọng lại trên môi nó, cảm giác vẫn còn lâng lâng.

“Chỉ nghĩ lát nữa em mới nên hỏi. Có vẻ con bé đang hạnh phúc thì phải, nó cười ngộ ngộ!” Trâm Anh ném tờ giấy sang chỗ Diệu Chi và nó, ra hiệu im lặng rồi lại cắm đầu vào cuốn sách đang đọc dở dang. Nhỏ gật đầu hiểu ý, rồi lại chống cằm nhìn nó đang vẽ vẽ, miệng thì cười cười không hiểu lí do. “Rốt cuộc con nhỏ này có thuộc về hành tinh gọi là Trái Đất không vậy hả trời?”...

Còn ở chỗ hấn và Tuấn Kiệt. Sau khi nghe hấn tường thuật đầu đuôi xong thì Tuấn Kiệt hỏi hấn liên tục, cậu hỏi mà không để hấn trả lời câu nào. Không biết có thể nói là cậu soạn câu hỏi trước để chuẩn bị cho tình huống như thế này không nữa? Riêng về Mạnh Hoàng thì anh có vẻ không quan tâm mấy đến những người còn lại mà chỉ dồn hết ánh nhìn về phía Trâm Anh đang ngồi bên cạnh mình.

- Các em trật tự, cô có một thông báo ! Do thầy tổng phụ trách có việc, chỉ còn lớp này nên cô lên giúp thầy. - cô giám thị bước vào lớp nó, tiếng giày cao gót vang lên đều đều. Có vẻ như tất cả mọi người [kể cả đám tụi nó] đều cảm thấy sợ sợ khi cô giám thị xuất hiện.

Im lặng. Một giây, hai giây,... và n giây trôi qua. Cô nhìn một vòng quanh lớp, điểm danh lại số học sinh rồi lên tiếng:

- Ngày kia, trường chúng ta sẽ tổ chức cắm trại cho những em khóa thứ nhất (từ lớp A đến lớp H), để các em thư giãn trước khi bước vào kì thi khóa hai. Em nào đi thi đăng kí ở lớp trường nhé!

Cô giám thị nói rồi bước ra ngoài. Lớp H chúng nó thì nháo nhào cả lên. Kê cười kê khóc, cười vì được đi chơi, khóc vì sắp phải thi chuyển khóa. Viễn cảnh lớp H lúc này quá hài.

Thật hài...

Hài thật.....

////////////////////////Loading////////////////////////////////////

Tại nhà ăn của trường..

Trên chiếc bàn lớn kê cạnh cửa sổ phòng ăn, là la liệt thức ăn đủ loại, bánh ngọt, cookie, sữa tươi, khoai tây chiên,... Có thể nói bàn này là bàn thu hút gần hết ánh nhìn của các học sinh có mặt trong nhà ăn của trường.

Bên cạnh chiếc bàn đấy, là một chiếc bàn khác, trên bàn chỉ đơn giản là bánh ngọt và cà phê, nhưng những con người ngồi ở chiếc bàn ấy lại khiến mọi người chú ý.

...

- Đây, mày có đi chơi không Thiên Du? - Tuấn Kiệt hỏi hấn

- Làm ơn nhai cho xong rồi nói chuyện với tao! - hấn tỉnh queo trả lời mặc cho Tuấn Kiệt thì muốn độn thổ.

Diệu Chi ngồi nhìn rồi cười khúc khích, sau khi uống một ngụm sữa tươi, nhỏ quay sang nó - hiện đang tập trung chuyên môn với cái bánh ngọt - hỏi:

- Mày có đi không đấy Băng Băng?

- Đương nhiên là đi! - nó trả lời - tao nghĩ mày cũng đi chứ nhỉ?

- Yup !

Trâm Anh nãy giờ ngồi im lặng ngậm ống hút, bất ngờ lên tiếng:

- Tất cả đều phải đi! Cẩm ai ở nhà!

...

- Anh cấm em làm gì Băng Băng khi đi chơi đấy! - Hoàng Phong [hay Thiên Phong] bung li cà phê nhấp một ngụm, ngả người ra ghế và quay sang nói với Linh.

- Cái đó còn tùy, anh trai ạ...

Phuong Đan nãy giờ vẫn ngồi im lặng nhìn hai người kia, Đan vẫn đang ngỡ ngàng vì điều Hoàng Phong nói khi nãy...

~~~~~1.tiếng.trước~~~~~

Tại vườn hoa bên cạnh kí túc xá khu A, có một người con trai và một người con gái đang đứng nói chuyện.

- Phuong Đan, anh khuyên em đừng nên tin Linh quá nhiều. - Phong đứng quay lưng lại với Phuong Đan, nhẹ nhàng nói.

- Lí do? Tại sao em lại không được tin Linh cơ chứ? - Phuong Đan bất ngờ, hỏi ngược lại.

- Em không hiểu hết về con người Linh đâu. Chính anh còn không ngờ được nữa. Chúng ta, chỉ là quân cờ trong tay con bé...

×YiYuo×

Đã in dấu dếp

Sàn diễn tự kí P/s

~♥ Lại một lần nữa phải đồng dài =.= Đạo này Yi bị tụt cảm xúc trầm trọng, cho nên cần một người trao đổi nội dung truyện với Yi.

♥ Cũng vô cùng cảm ơn ti _Mary_Nguyen_ đã giúp Yi tìm lại một phần cảm xúc với Love School ạ ^^~ I luv u, ti ti

~♥ À, mong admin của truyen teen mỗi lần đăng truyện nên ghi thêm nguồn. Có nhiều bạn nhào nhào nói Yi không có hình đính kèm từng chap mà “nổ” =.= Theo như Yi biết bên truyen teen không kèm hình được nên m.n không tin >.> nên admin kèm giúp Yi cái nguồn ạ :“3

♥ Xin hết !

16/03/2015

Bạn đang đọc truyện *Love School* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Cẩm trại (1)

Giờ đây Yi mới nhận ra Love School bị tụt hạng trầm trọng *vật vả* Có lên nào !!!!!

Chap này khá ngắn :“3 gomen minna

~Enjoy

~~~~~~Loading~~~~~

Bầu trời lúc này trong veo. Hôm nay là ngày trường nó tổ chức đi cắm trại cho học sinh khóa nhất. Khung cảnh sân trường Black Stars lúc này thật náo nhiệt. Thật may, hôm nay nắng đẹp.

Nó lon ton vác ba lô kéo tay Diệu Chi chạy trước, miệng ngân nga ca khúc Blank Space, những người còn lại thì thông thả lết bộ theo sau, khẽ lắc đầu vì sự nhí nhảnh hồn nhiên [như con diên] của nó.

- Băng Băng, đi từ từ thôi em! - Trâm Anh gọi, nhắc nó

- Em biết rồi, chị hai... Ui da... - nó quay mặt lại trả lời Trâm Anh, bỗng chân vấp phải một hòn đá, mất đà.

Nhưng...

Có một người đã đỡ lấy nó, không để nó bị ngã xuống sân. Nó ngo ngắc nhìn khuôn mặt của người đó, giật mình. Các bạn đoán đúng rồi đấy, người đỡ lấy nó là Hoàng Phong. Hắn đứng nhìn Phong vòng tay ôm lấy eo nó để giữ nó lại thì khó chịu lắm, gỡ cái headphone đang nghe choàng qua cổ rồi bước nhanh đến chỗ nó, nắm tay nó lôi đi.

Phong đứng đó nhìn bóng hấn, nó và 4 người kia khuất dần, nở một nụ cười nửa miệng, trọng tâm ánh nhìn dồn vào nó, rồi lại lờm sang hấn, nhếch môi. Bỗng, một bàn tay ai đó đặt lên vai làm Phong giật mình, quay lưng lại.

- Anh có đi không? Đứng nhìn con nhò đó mãi thế? - Linh - vẫn cái giọng cao trong vắt nhưng khá đều - lên tiếng.

- Đi.

Phương Đan bước chậm chậm tới, khẽ nói:

- Anh Phong, mình đi thôi, trễ đấy!

Thật sự là không thể hiểu lí do tại sao, trong những ngày gần đây, mỗi khi gặp mặt Hoàng Phong, Phương Đan lại cảm thấy rụt rè, ngại ngần đến lạ. “Mình không thể hiểu mình đang bị gì nữa... Đan ơi là Đan, mày bị cái gì vậy nè?” ~T_~

- Các em nhanh tập trung ra xe, 5 phút nữa sẽ bắt đầu khởi hành...! - tiếng thầy tổng phụ trách vang lên đều đều trên loa, vang vọng cả một khoảng sân ngập nắng.

...

Trên chiếc xe du lịch được trang trí bằng ngôi sao màu đen tuyền nổi bật và dòng chữ Black Stars, là những học sinh đang mang tâm trạng phấn khích, hồi hộp chờ đợi giây phút được tận hưởng bầu không khí trong lành, mát mẻ, xem được góc view đẹp nhất của núi rừng.

Trâm Anh ngồi trên xe với Mạnh Hoàng, dù nói là đi chơi nhưng cô vẫn không thể ngừng việc đọc sách. Thế là Mạnh Hoàng mặc nhiên bị ra rìa trong uất ức. ٩ (ノ ▽ ノ) ٩

Còn Diệu Chi thì đương nhiên sẽ ngồi với cái thằng mà nhỏ gọi là người yêu - Tuấn Kiệt. Hai người này vừa ngồi vừa nói chuyện, trêu nhau, gần như chỗ này thu hút gần hết ánh nhìn của cả xe [vì quá ồn chứ không tốt đẹp gì đâu =.=]

Nó với hấn thì vẫn như ngày nào, vẫn mỗi đứa một bên tai nghe để nghe cùng 1 bài hát. Lẽ ra là hấn nghe headphone chứ đâu có cái vụ nghe bằng dây tai nghe thế này. Tất cả chỉ tại cái vẻ ngây thơ và đôi mắt long lanh của nó. Hấn. _ _

Chiếc xe bon bon lao đi trên con đường ngập nắng. Liệu ở đích đến của chuyến đi, có nguy hiểm gì đang chờ đợi nó hay không?

+YiYio+

Đã in dấu dép

Kì này sản khẩu sập :“3 không có tuki words như kì trước ☺_☺ Mọi người chờ chap sau nhie ~ love all ! ♥

BRVT, 18/03/2001

Wattpad ~^O^~

Bạn đang đọc truyện *Love School* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Cắm trại (2)

Ui chao, dạo này thật sự Yi rất lười ạ =.= với lại thứ tư tuần sau Yi thi HSG mất rồi - _ -

Nhưng Yi cố gắng viết chap 28 ọi người đây :v để còn tập trung thi nữa :“3

Enjoy

~////////////////////////Loading//~

Nơi cắm trại của trường Black Star là một khu đất trống cạnh một khu rừng. Khung cảnh ở đây trông rất đẹp và mang một vẻ bí ẩn không từ nào có thể miêu tả được.

Diệu Chi và Tuấn Kiệt, Trâm Anh và Mạnh Hoàng rất may mắn vì bóc thăm được ở chung lều. Nhưng đáng tiếc, là nó, và hẳn lại được [hay “bị”] xếp chung với Phương Đan, và Hoàng Phong. Hoàng Phong đấy ?!

...

- Này, anh ra dựng trại đi. - nó nhìn hẳn đang ngồi nghe nhạc, nói.

Hắn đang tính đứng dậy thì thấy Phong chạy đến giúp nó, tay chạm tay. Tay chạm tay ?! Nó còn cười rất tươi nữa. Sau khi nhìn thấy cảnh tượng đó, hẳn có chút khó chịu, và có chút lo. Cái nụ cười ấy, đâu dễ được ban phát lung tung đến thế. Thờ dài. Tiếp tục đeo headphone lên nghe nhạc, rồi hẳn lạnh lùng trả lời:

- Anh không thích. Dù gì cũng có người giúp em rồi.

Nó ngo ngác nhìn hẳn, chẳng hiểu lí do tại sao. Dù gì Phong cũng là anh hẳn cơ mà. Nhưng rồi nó cũng tập trung làm lều cùng Phong và Phương Đan. Bỗng dưng hôm nay nó thấy Phong tốt tốt, cũng...đáng yêu.

Cuối cùng, sức chịu đựng lên đến đỉnh điểm, hẳn quăng luôn cái headphone qua một bên rồi đứng dậy bỏ vào rừng [hết chỗ đi hả đại ca =.=]. Cái quái gì mà “Em cảm ơn anh !”, rồi “Anh tốt thật đấy !”, rồi “Anh thấy thích em rồi đấy nhóc ạ...”, vân vân mây mây... Thật khó chịu quá đi mất.

Về phần nó, sau khi diễn xong màn tình cảm sến súa anh anh em em với Phong xong mới quay sang nhìn hẳn, ngo ngác, chẳng thấy hẳn đâu cả !? Nó loay hoay tìm, rồi chạy sang bên lều Diệu Chi để hỏi, mọi người ai cũng lắc đầu, còn Chi thì giận nó ra mặt. Ai đời tình cảm của nó với hẳn đã tiến triển tốt, công sức cả bọn gán ghép. Hôm nay nó vô tư đập đổ cái RÀMMM không thương tiếc công sức của cả đám bao ngày qua. Đã vậy, người phụ nó đập đổ lại là Trần Thiên Phong [hay Lâm Hoàng Phong]- người anh trai có quan hệ không được tốt với hẳn.

Lật bàn !!!!

- Mày biến về bên đó với anh Phong yêu dấu của mày đi. - Diệu Chi làm mặt giận, nói với nó rồi quay lưng đi. Thật sự là nhỏ đang bức lắm đây này !

Nó chạy tới lay vai nhỏ, xin lỗi riu rít. Giờ nó mới bắt giác nhận ra cái lỗi sai trầm trọng của nó. Ừ thì Phong đẹp trai [nhưng không bằng hẳn], tốt bụng [nhưng không bằng hẳn], chắc được cái ít chọc phá nó hơn hẳn. Nhưng nó, nó thích hẳn cơ mà. Hẳn cũng vậy. Thế mà nó lại vô tâm bỏ hẳn ngồi một mình mà tình tứ với Phong.

Thật điên quá đi mà !!!

Nó tạm biệt mấy người kia rồi chạy vào rừng tìm hẳn. Linh tính mách bảo nó như thế. Một bóng người, đuổi theo nó sau khi nó đi. Ai nhi ?

~////////////////////////Loading//~

Tối...

Hắn đi từ trong rừng về lại bãi đất trống cắm trại. Bỏ luôn sang bên lều của Tuấn Kiệt và ba người kia. Hẳn là không thích nhìn thấy cảnh nó với Phong abcdefg đấy mà.

Có điều, hình như, có một chút vấn đề nhỏ ở đây...

Ngay khi hẳn vừa xuất hiện, thì đã nhận được sự ngạc nhiên và vô vàn câu hỏi từ những người còn lại.

- Băng đâu ? - Mạnh Hoàng nhìn chăm chăm vào chỗ hẳn đứng, lên tiếng.

- Không phải con bé đi tìm cậu à ? - Trâm Anh cũng lên tiếng hỏi.

- Băng không về cùng mày hả Du ? - Tuấn Kiệt cũng dừng việc ăn uống của mình lại, hỏi hẳn.

- Con Băng đâu ? - Diệu Chi thì mặt bình tĩnh thực sự.

Sau một loạt câu hỏi của bọn bạn. Hẳn mới chợt nhận ra điều nguy hiểm ở đây. Nó mất tích rồi ?!

- Từ lúc đi đến lúc về, tớ hoàn toàn không thấy Băng Băng...

Thời gian như được đóng băng ngay giây phút này. Sau đó bị phá vỡ bởi tiếng dáo dác của những học sinh khác.

- KHÔNG THẤY VỖ HOÀNG LINH ĐẦU CẢ ?

Hắn vội vàng chạy vào rừng để tìm kiếm nó, tất cả mọi người cũng chạy theo. Hắn thật sự rất lo. Hắn không muốn nó lại bị bắt như lần trước nữa đâu.

Một nét lo sợ phảng phất trên mặt Phương Đan. Rốt cuộc có nên nói sự thật hay không. Sau một thời gian đắn đo tiếp xúc khi làm trại, Đan cảm thấy nó là một người tốt chứ không xấu như Đan đã nghĩ. Nói ra, có lẽ là một quyết định đúng. Câu nói của Linh cứ mãi lẩn quẩn trong đầu Phương Đan.

“Ngày mai, tao sẽ giết chết con Bàng Bàng, tự tay tao giết. Tại căn nhà gỗ ở bìa rừng. Mày hết giá trị lợi dụng rồi Phương Đan ạ. Tốt nhất là mày không nên nói ra, mày nên nhớ, nếu mày phản lại tao, mày sẽ là một đứa con gái như 3 năm trước. Mờ nhạt, tự kỉ, và không ai chú ý.”

Phương Đan vội vã chạy theo, kéo tay hắn lại, thật nhanh. Nói địa điểm Linh đang giữ nó. Phương Đan không muốn nó chết. Cũng không muốn tiếp tay cho cái ác một lần nữa, không bao giờ.

YiYuo

Đã in dấu dép

A chapter written by YiYuo in wattpad “3

P/s:

_ Từ nay Yi sẽ cố ra chap đều hơn. Love School ♥ đã đi đến chặng đường gần cuối rồi =))) mong mọi người luôn ủng hộ Yi *che mặt*

_ Cơ mà Yi sắp thi HSG rồi, ai giả vờ chúc Yi thi tốt đi ! Hi ^^

~BRVT, 22/03/2015

Bạn đang đọc truyện *Love School* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Nguy hiểm

Bello minna “3 hia hia trước khi đọc truyện mọi người dành chút time đọc những dòng nhằm này của Yi nhé ^^~Muaahahahah... Yi đoán sẽ có một số bạn nghĩ có chuyện gì “nguy hiểm” nhể :v thật ra thì... chỉ là Yi mong mọi người dành chút thời gian đọc một one-shot Yi mới hoàn :v hiha =)))[One-shot] Yêu thương... không chỉ là lời hứa...! <~ nó đây :v Tình hình là Yi đang tham gia vào một vụ cá cược nhỏ về one-shot này :v À, mà Yi sẽ chọn khoảng 5-6 bạn may mắn vote + cmt one-shot để tặng những chap kế cuối của Love School nheh ~~~Cảm thấy mình câu view thật trắng trợn trắng sáng “3 ảo tưởng-ingEnjoy ~~~~~Loading~~~~~Z- Có nói thật ? - hắn quay mặt lại nhìn Phương Đan, hơi nghi ngờ.- Chẳng có lí do gì tôi phải nói dối. Thật sự, tôi không muốn tiếp tục sai lầm như Linh nữa, không muốn... - Phương Đan lắc đầu nguây nguây. Giương mặt Đan phảng phất vài nét buồn.- Cảm ơn cô ! - hắn trả lời rồi chạy đến địa điểm mà Phương Đan đã nói. Phong cũng chạy theo sau. Phương Đan ngồi phịch xuống. Gục mặt mà khóc. Người bạn Đan tin tưởng nhất, không ngờ chỉ xem Đan như một thứ đồ chơi, một quân cờ trên bàn cờ số phận chính tay Linh vẽ ra. Thật không ngờ... “Linh, Đan xin lỗi...”- Phương Đan, đi tiếp được chứ ? - Diệu Chi dừng lại, quay mặt về phía Đan, chìa tay ra - nắm tay tôi này, đứng dậy ! Phương Đan ngơ ngác đưa ánh mắt đắm nước lên nhìn Diệu Chi. Khẽ cất tiếng :- Cô không giận tôi, vì tất cả ?- Không. Aizza, tất cả chỉ vì con điên kia thôi mà ! - Chi so vai. Phương Đan gạt nước mắt, nở một cười hạnh phúc rồi nắm tay Chi làm điểm tựa để đứng lên. Bỗng dưng, sao Đan thấy những con người này quá đối tốt bụng, thân thiện. Thế mà lúc trước Đan cứ giúp Linh hại họ. Có lỗi thật...- Cảm ơn cậu, Chi...!~~~~~Loading~~~~~ZNó lắc lắc đầu, xua tan đi cơn buồn ngủ rồi từ từ mở mắt. Khá tối. Một bóng người đang ngồi đối diện nó, nở một nụ cười ranh mãnh. Nó mơ hồ nhận ra được người đó là ai...- Võ Hoàng Linh ? Linh đứng dậy, bước từ từ đến chỗ nó, nâng mặt nó lên, nói :- Tỉnh rồi à bạn cùng lớp ? Ai da, sao ngủ lâu thế bạn, cái căn nhà gỗ cũ kĩ này muốn bùng cháy lắm rồi đấy !- Cô muốn gì ? Nói !- À, chỉ là tôi đây muốn giết bạn thôi bạn à ! Quào, căn nhà này sẽ bùng cháy, và chỉ một mình bạn trong căn nhà này. Và tôi ước Thiên Du tận mắt chứng kiến cảnh ấy mà không hề biết thủ phạm là tôi, thủ vị ra phết đấy chứ ! - Linh nói rồi lấy từ túi áo ra cái bật lửa có hình mèo Kitty màu hồng và nân mê.- Tâm thần. Thích thì chiều. Tôi không sợ ! - nó khinh khỉnh trả lời. Nó tin chắc hẳn sẽ đến cứu nó, hẳn sẽ không bỏ rơi nó đâu, không đâu...Chát !!! Trên mặt nó in hằn năm ngón tay của Linh. Đổ ừng ực lên.- Để tao xem. Mày ngon lắm. Chịu nóng tí nhá ! - Linh trả lời. Sau đó, cô ả bật chiếc hộp quẹt ném vào một góc. Ngọn lửa bùng lên. Linh từ từ bước ra ngoài. Bỏ mặc nó với tay chân đang bị trói, không thoát ra được. Nó loay hoay cố gắng gỡ những sợi dây trói ra nhưng vô ích. Quá chặt. Bây giờ nó sợ hãi thật sự. Tại sao hắn vẫn chưa đến, tại sao ? Nó khó chịu lắm rồi. Lừa, khời. Nóng, khó thở. Nó cố gắng hét lên.- Làm ơn, ai đó cứu với !...Hắn vừa đến nơi, thấy Linh đang cười đắc chí thì khó chịu lắm. Đang tính kết liễu mạng sống của cô ả thì nghe tiếng nó hét lên bên trong ngôi nhà đang bốc cháy dữ dội. Không suy nghĩ gì thêm, hắn lao vào trong, với tốc độ nhanh nhất có thể.- Du, đợi anh... - Phong gọi với theo hắn, chạy vào trong Linh đứng nhìn hai người chạy vào trong, rồi quay ngoắt lại sau lưng nhìn Phương Đan. Bất ngờ. Chính Phương Đan là người chủ động bước tới, trên tay Đan, một khẩu súng, chìa thẳng vào Linh.- Đan... Cô...ĐOÀNG...Một viên đạn được bắn ra, ngay vai Linh...- Đây là phát súng trả thù cho những người cô đã từng làm hại...ĐOÀNG... Viên đạn thứ hai, ngay vai còn lại của Linh...- Đây là vì cô đã lừa dối tất cả những người yêu thương cô...ĐOÀNG... ĐOÀNG... Hai phát súng được bắn liên tiếp vào ngực trái của Linh.- Còn hai phát này. Là vì cô đã chà đạp sự tin tưởng của tôi. Và vì mạng sống của Thanh Hiền...Linh từ từ gục xuống nền đất lạnh. Tất cả những gì Linh làm

bao thời gian qua, cái giá của nó, chính là cái chết. Phương Đan đánh rơi cây súng trên tay mình, đứng chôn chân tại chỗ mà khóc. Khóc. Có thể voi đi nổi buồn được không? Trâm Anh nhẹ nhàng vỗ vai Phương Đan, rồi đưa ánh mắt sang bên ngôi nhà gỗ đang cháy ngùn ngụt. Lo lắng không yên.~~~~~Loading~~~~~Z- Bắg Bắg, em tỉnh lại đi, Bắg Bắg. - hấn lay lay người nó, miệng kêu tên nó không ngừng. Nó ho sặc sụa rồi mở mắt, ôm chầm lấy hấn. Sợ hãi là cảm giác của nó lúc này. - Phong, giúp tôi một tay. Đưa Bắg Bắg ra ngoài trước. - hấn quay sang, hồi thúc Phong đang đứng bên cạnh. - Ừ. Hấn và Phong dìu Bắg Bắg đi gần đến cửa, sau đó bảo nó cố gắng chạy ra ngoài trước, vì nếu cùng ra một lần thì rất nguy hiểm. Nó có chút lưỡng lự, sau cũng gạt đầu, gắng gượng chạy thật nhanh ra ngoài. Lúc này chỉ còn hấn và Phong. BỐP... Âm thanh va đập khô khốc vang lên. Phong ngã xuống, ôm lấy chân của mình. Nét mặt chuyển dần sang đau đớn tột độ. Như một bản năng của một người em trai, hấn vội vàng chạy tới giúp Phong, nhưng lại bị Phong gạt ra không thương tiếc. Phong cố gắng đứng dậy, nói :- Tôi không cần sự giúp đỡ của c...- Anh, cẩn thận..~~~~~

~~~~~YiYuo~~~~~Đã in dấu dépP/s: mọi người ngày mới vui vẻ :“3 bây giờ là 00h00p :v à mà nhớ ủng hộ one-shot của Yi nhé :“3 đang cá cược 1 vụ cực kì quan trọng =...= BRVT, 26/03/2015

Bạn đang đọc truyện *Love School* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Anh - em ?

Hự hự hự... Fắccccc, cái thời tiết này làm Yi cảm + ho rồi =. = *bếp*

Mọi người đọc truyện vui vẻ :“3

Enjoy

~~~~~Loading~~~~~Z

- Bắg, em không sao chứ ? - Trâm Anh vừa chạy ra thì nhào tới hỏi, cô lo cho nó lắm.
- Em không sao... Không sao mà ! - Nó lắc đầu nguầy nguậy trong khi lời nói lẫn hơi thở thì gấp gáp.
- Hai người kia...? - Mạnh Hoàng lên tiếng.
- Bên trong... Chưa...ra được...

Nó vừa dứt lời thì Phương Đan la điên cuồng đòi chạy vào trong. Nó cùng Diệu Chi cố gắng giữ tay Đan lại, không cho tiến vào bên trong một bước. Căn nhà lúc này đã chìm trong biển lửa, cô vào lúc này thì chỉ có mang lại thêm tổn thất mà thôi.

- Phong, anh không được có chuyện gì, không được... - Đan vừa khóc vừa hét lên đầy bất lực.

Nhưng cũng ngay lúc đó, tiếng của Tuấn Kiệt làm mọi người dừng lại, đồng loạt ngược mắt về phía cửa ra vào của căn nhà. Từ trong biển lửa, hai bóng người lao nhanh ra. Ngay sau đó, cả bọn lập tức chạy về phía bọn họ.

- Thiên Du, mây sao vậy ? Há ? Còn anh Phong, sao thế ?
- Mây đừng có hỏi nhiều thế, tao đau đầu đủ rồi... Anh Phong bị cây kèo trên trần nhà rơi trúng chân. Đỡ phụ cái coi! – Đoạn hấn ngây ngô hỏi Tuấn Kiệt. - Mà sao đầu tao nó nhức thế nhỉ?
- Tuấn Kiệt ngoắc Mạnh Hoàng tới đỡ lấy Phong đang mê man bất tỉnh, sau đó nghiêng răng ken két, xóa hết tất cả những ức chế kìm nén nãy giờ vào hấn:
- Thằng c.h.ó, mày ngu hay giả ngu, coi cái đầu mày kia...

Hấn ngo ngác, đưa tay lên xoa xoa đầu, khẽ nhăn mặt, mới bắt giác phát hiện ra.

Máu...

~~~~~The.past~~~~~Z

- Anh, cẩn thận!

Hấn hét lên rồi đẩy Phong qua một bên, một vật gì đó rơi xuống và phải đầu hấn. Cơ mà hình như không to lắm, chỉ có cảm giác hơi nhói nên hấn nghĩ cũng không nghiêm trọng lắm.

Một lúc sau, hấn từ từ đứng dậy, lắc lắc đầu vài cái, bỗng dưng cảm giác nhói nhói kia biến mất và nhường cho cảm giác đau nhức ủa đến.

Quái ! Cái cảm giác này, lâu lắm rồi hần không cảm nhận được.

Nhưng không bận tâm với chuyện đó nữa, hần đưa tay ra trước mặt Phong, nói:

- Đứng dậy, tôi đỡ anh ra ngoài!

- Không cần. - Phong nói với giọng dứt khoát. Tay hất phăng bàn tay của hần đi. Nhưng hần thì vẫn cứng đầu, tiếp tục chìa tay ra.

- Nhanh. Nếu không là chết hết cả lũ bây giờ!

- Đã bảo là không cần r...

BÓP !

- Li lợm. - Hần nói rồi kéo cánh tay lỏng lẻo không còn chút sức lực của Phong lên rồi diu nhanh ra bên ngoài

~ Yi tuki: Vâng, và như các bạn suy đoán. Anh Du đã đánh Phong một cái sau gáy làm anh Phong ngất ngay và luôn

//Loading//

- Mọi người đi trước đi. Bọn này sẽ ra sau. Chi, trong túi em có băng bông đầy, lấy ra cho anh đi!

Tuấn Kiệt ra hiệu mọi người đỡ Phong ra khỏi khu rừng và đến bệnh viện trước. Còn mình thì lo sơ cứu vết thương cho hần.

- Tớ, ở lại nhé ! Được không ? - Nó rụt rè lên tiếng.

- Sao cũng được. Ở lại phụ tớ một tay càng tốt.

Nó gật gật đầu lia lịa. Rồi cầm luôn cái túi của Chi chạy tới chỗ Tuấn Kiệt và hần, mặc cho con bạn đang đưa cái mặt ngơ lên nhìn nó. Hần thì nhìn nó rồi lắc đầu cười ngu, nhưng vừa lắc một cái thì cái cảm giác đau lại ủa đến khiến hần cau mày lại.

- Thiên Du, mày biết đau là cái gì rồi à? - Tuấn Kiệt lên tiếng hỏi hần. Giọng nói vẫn tung tung và đầy tính mỉa mai như mọi ngày. Nhưng có vẻ như cậu đang vui.

- Hờ hờ, chắc dây thần kinh hoạt động lại rồi quá. Cảm ơn khúc gỗ.

- Thằng điên. Giờ mà còn đùa được nữa đó à?

Nó đứng nhìn hai người kia rồi che miệng cười khúc khích. Hài thật. Nhưng nó vẫn không thể hiểu tại sao hần bị như thế mà vẫn tỉnh như vậy, Tuấn Kiệt cũng không lo lắng cuống cuống? Ồi, nó đang lạc vào hành tinh nào thế này?!

Ba từ thôi: “Quái quái thật!”

Hai từ: “Quái quái!”

Một từ: “Quái!”

//Loading//

Phong khẽ cựa mình tỉnh giấc. Con đau ở chân làm Phong khẽ nhăn mặt. Khi đã mở mắt, nhận thức được mọi chuyện một cách rõ ràng thì Phong mới chột nhận ra vài bóng người quen thuộc. Nó đang ngồi bắt chéo chân trên chiếc ghế cạnh giường, nhìn chăm chăm vào Phong. Hần thì ngồi ngay bên cạnh, gật gù gật gù ngủ gật, trên đầu quấn một dải băng trắng với vết máu đỏ loang lổ. Còn ở một bên góc của phòng, Đan, Kiệt, Chi, Hoàng và Trâm Anh đang ngồi “luyện” cờ tỉ phú. [Lạy mấy má, lớn hết rồi!]

- Anh tỉnh rồi à ? – Nó lên tiếng hỏi khi thấy Phong đã tỉnh.

- Lâu đấy ! Tôi không ngờ tôi đánh anh quá tay như thế ! - Hần cũng tỉnh giấc, so vai, nói.

- Ai bảo cậu cứu tôi? – Phong lên tiếng, mặt vẫn tỏ ra dửng dưng đến phát bực. - Hừ, tôi không cần. Và tôi cũng sẽ không mang ơn cậu đâu.

CHÁT...

Nó giờ tay tát Phong một cái thật mạnh. Khi nghe Phong nói thế, nó thực sự rất bực. Bực thay cho Thiên Du. Hần đã ra tay cứu sống Phong, vậy mà giờ anh ta đền ơn bằng cách tuôn ra những lời lạnh nhạt như thế.

Một câu cảm ơn...khó nói đến vậy sao?

- Đây, tốt nhất là anh dẹp cái giọng điệu đó đi nhé. – Nó tức tối, cao giọng quát. - Nhìn đi, nhìn cho kĩ đi. Do anh mà anh Du với bị thế này này. Sao?

Hờ, thử xem nếu anh Du không cứu anh thì chắc giờ anh gặp Diễm Vương rồi.

- Thì tôi đã nói là tôi không..

Phong còn chưa kịp nói hết câu thì lại bị nó cắt ngang.

- Im! Anh tưởng ai cũng như anh à? Hận thù? Vớ vẩn! Anh không thử nghĩ lại xem, tại sao tất cả mọi người không ai khinh thường anh. Ngu ngốc! Anh có biết tất cả mọi người, ai cũng xem anh là một người anh trai không hả?

- Băng Băng, anh... - Phong ngập ngừng, sau đó quay sang nhìn hấn - Lí do tại sao cậu cứu tôi.

- Vì anh là anh của em... - Hấn ngập ngừng, một biểu hiện chưa bao giờ gặp ở hấn. - Ờ thì, anh em thì đâu bỏ nhau được, thế thôi!

- Anh em? - Phong lòi lại một câu hết sức ngớ ngẩn.

- Chẳng lẽ vợ chồng. - Hấn so vai lần hai.

- Ừm... - Phong khẽ gật đầu. Không hiểu sao, khi ấy, một tia ảm áp le lói trong tâm hồn Phong.

Có lẽ, từ trước tới giờ anh đã nghĩ sai về hấn. Có lẽ...

Anh đã quá ích kỉ rồi.

+YiYuo+

Đã in dấu dép

Chapter 30 witten by YiYuo in Wattpad

P/s: Xúc động TvT I love you _Mary_Nguyen_

Bạn đang đọc truyện *Love School* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Tháng ngày tươi đẹp !

Aiizoooo ~ I'm ing back =...=

Chap này được viết ra với sự giúp sức của tí _Mary_Nguyen_ đẹp gái :“3

Enjoy

~//////////////////////// Loading //~

Trời hôm nay, trong hơn mọi ngày, xanh hơn, cao hơn... Có lẽ là vì những niềm vui, những cảm xúc của một - số - người đang lâng lâng. Phải nói là đã lâu lắm rồi họ mới lại có được khoảng thời gian yên bình như lúc này.

- Haizzz... Anh, anh đi với anh Phong là bỏ em luôn rồi... - Nó thờ dãi nhìn hấn, vờ úp mặt vào vai Diệu Chi, ra vẻ bất mãn...

- Băng ơi, mày đánh chịu kiếp bơ vơ này đi ! - Chi giả vờ vỗ tay lên vai nó như thể đang an ủi trong khi mắt thì lườm hấn.

Nhưng hấn và Phong cũng không phải dạng vừa. Hai người giả vờ khoác vai nhau, hú hí nhỏ đủ cho... cả trường nghe.

- Anh Phong... Có người ghen tị với anh kia... - Hấn khều khều Phong

- Xời ơi, chú mày cứ nói mãi. Anh chú là nhất rồi. Không ghen tị sao được. - Phong vỗ ngực xưng tên.

Té ngửa !!!

- Vớ vẩn! - Phương Đan che miệng cười khúc khích, giờ giọng trên Phong.

- Đan, em nói gì thế hả? - Phong tối mặt, nhìn chăm chăm vào Đan.

- Thế đấy anh! - Phương Đan hí hửng lêu lêu Phong, rồi ném phăng cái cặp cho Diệu Chi, xách dép chạy thẳng.

- Em đứng lại...! - Thiên Phong [gọi là Thiên Phong nhé, không gọi Hoàng Phong nữa~] đuổi theo Đan.

Từng hạt bụi âm thanh lóng lánh như nổ ra, hòa lẫn vào một vùng trời xanh rộng lớn. Không gian như được chấp thêm đôi cánh, nâng những cảm xúc của những người bạn trẻ bay cao, thật cao...

Nó mỉm cười nhìn Phong, Đan rượt nhau, đoạn ôm cặp đi đến chỗ hắt.

- Ô mà, Thiên Du này...

- Sao em? - Hắt quay sang nhìn nó. Nụ cười trên dương mặt khiến nó cảm thấy vui hơn bao giờ hết.

- Anh, có cần đi khám thử không? Lỡ có chuyện gì thì... - Nó chỉ vào cái băng trắng trên đầu hắt, hỏi.

Ngớ người ra vài giây. Hắt lại khẽ cười, lấy tay xoa xoa đầu nó rồi nói với giọng tung tung như mọi ngày:

- Ngớ ngẩn. Ngoài da thôi mà. Nhưng...em đang quan tâm anh đấy hả?

- Không...

Nó đỏ mặt, ném luôn cái cặp cho hắt rồi chạy lại kéo tay Chi phóng nhanh lên lớp. Ngay lúc này, hắt lại đứng nhìn nó, ôm cặp, cười ngu.

//Loading//

Hôm nay, là ngày làm bài test tốt nghiệp khóa học thứ nhất của bọn nó. Trong khi cả trường ai cũng tỏ ra căng thẳng thì bọn nó lại nhòn nhơ như ngày học bình thường.

~Tua nhanh~

Tại hồ bơi của trường...

Cả bọn đang tập trung ở đó vui chơi với nhau. Bốn thằng con trai thì nhảy ùm xuống làn nước mát, còn bốn đứa con gái thì ngồi trên bờ vừa tắm nắng vừa nói chuyện cùng nhau.

- Băng, bao giờ mày mới chịu thú nhận tình cảm hả? - Diệu Chi nâng niu cốc trà sữa, nhỏ nghiêng đầu hỏi nó bằng giọng trêu chọc.

- Mày ồn quá. =...=

Nó lấy tay đẩy nhỏ ra, tay vợ lấy chai nước uống một mạch hết một nửa. Chợt, ánh nhìn của nó dừng lại ở chỗ hắt đang đứng. Rồi mặt nó bỗng đỏ ửng lên ngay lúc hắt quay sang, nhìn nó, và nở một nụ cười tỏa nắng. Khi hắt đưa tay vẫy vẫy nó, thì nó thấy tim nó đập nhanh hơn.

Nghĩ lại, nói lại thấy bản thân chưa lần nào nói thích hắt một lần cho... đang hoảng.

Giờ nó đã biết, nó yêu hắt thật rồi...!

Nhưng cái vấn đề ở đây là làm sao để nói điều đó đây...?

//Loading//

Thời gian cứ chậm chậm trôi qua. Ngày nắng, ngày mưa, ngày quang, ngày u ám,... cả bọn vẫn luôn bên cạnh nhau, đi chơi cùng nhau, ở chung một nhà.

Tiếng nói cười, đùa vui, tất cả vẫn vang lên từng ngày, từng giờ. Như một bản nhạc, réo rắt, dường như không hồi kết...

Từng kỉ niệm như những hạt bụi lóng lánh, ngày một đầy thêm, nhiều thêm, bám vào kí ức của mỗi người...

Tháng ngày tươi đẹp...

#YiYuo#

Đã in dấu dép

♥GameShow♥

_ Liệu mọi chuyện đã kết thúc? Hãy nêu suy nghĩ của bạn :3

Goodluck !

♥Chuyên mục quảng cáo♥

Bí mật tình yêu Thiên Sứ

~A new story was written by YiYuo ^^

~~Mọi người ủng hộ Yi nhie *mắt long lanh* ai đã ủng hộ cmt xuống đây Yi sẽ chọn 1 bạn may mắn nhất tặng Chương 1 :“3

Babe~ I love you

Bạn đang đọc truyện *Love School* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Có thật đã kết thúc ?

Oáp, bello...minna... Yi đã trở lại rồi nè :3

I want to sleep =...= but I can't

Enjoy

~////////////////////////Loading//~

1 năm sau...

Trời trở lạnh, rất nhanh... Tựa hồ như một chiếc lọ thủy tinh trong suốt chứa hơi lạnh rơi từ một ô tù xuống đất, rất nhanh, và vỡ tan, tỏa hơi lạnh ra khắp nơi...

Hắn đang loay hoay lăn qua lăn lại trên giường, nhắm mắt vì có một thứ âm thanh nào đó vang lên vô cùng chói tai. Mất hơn một phút hắn mới nhận ra âm thanh đấy chính từ chiếc mobile đang rung nhiệt tình ở...cuối giường. Với tay lấy chiếc điện thoại, hắn trả lời với giọng lè nhè của một thằng con trai chưa tỉnh ngủ:

- A lô, ai thế ạ?

Đầu dây bên kia im lặng. Cảm tưởng cứ như là một kẻ dờ hơi nào đó đang chơi trò ú tim với một thằng đang ngáp như chưa từng được ngáp. Thế nào nhỉ? Chắc hẳn không ngáp liên tục thế thì bao nhiêu loại tận thế sẽ nắm tay nhau tiến đến giường hắn vậy... Hơn một phút, không có tiếng trả lời, hắn gất lên:

- Này này, báo cho biết này. Nếu cung không có việc gì làm, rảnh rỗi quá vào giờ này thì bấm 1080 gặp mấy em tư vấn tình cảm nhé!

Năm giây trôi qua, một giọng nói quen thuộc vang lên nhẹ nhàng, kèm theo tiếng cười khúc khích:

- Trước khi gọi cho anh, em cũng tính bấm dãy số anh vừa nhắc!

- Ô, Băng đấy hả. Anh xin lỗi, anh bắt máy không nhìn tên! - hắn cuống cuống xin lỗi nó.

- Hơ hơ. À à, không sao không sao. Này, anh nường ghê lắm rồi đấy, ra đây đi nào...

- Cửa anh không khóa mà...

- Vậy em sang phòng anh nhé, được không?... Ở này, anh...anh... Đi đâu rồi...anh... - nó ngo ngoác, kêu hắn liên tục.

Lạ thật! Đang nói chuyện mà sao lại im thế. Linh cảm có chuyện chẳng lành, nó vội đứng dậy chạy nhanh qua phòng hắn, mở cửa xông vào trong.

Cảnh tượng trước mắt làm nó quá đỗi ngỡ ngàng, chiếc điện thoại của hắn nằm trên sàn, còn hắn thì ngồi trên giường, cứ lắc lắc đầu liên tục. Cứ như là đang xua đi một cơn đau nào đó vậy...

- Anh...anh... Sao thế anh? - nó lay lay vai hắn, lo lắng hỏi.

- Anh không...sao. Chắc do hôm qua thức khuya, hơi nhức đầu thôi...
- Thật không? Hay hôm nay nghỉ học em đưa anh vào bệnh viện khám thử cho chắc nhé!
- Anh không sao mà. Em xuống nhà trước đi, anh không sao đâu. - hấn vội gạt ngay ý định của nó.
- Vâng...

Nó ịu xiu bước ra khỏi phòng và xuống nhà ăn trước, nén con thờ dài, nó cố gắng cười tươi với những người còn lại.

- Babe sao thế? Cười con kinh hơn mếu nữa? - Diệu Chi nhìn nó, hỏi rồi cười sặc sụa
- Có gì đâu. Mấy điên à? - nó bước đến cốc mạnh vào đầu nhỏ rồi ngồi phịch xuống ghế, vợ luôn lát bánh sandwich cho vào miệng.

Hấn cũng nhanh chóng bước xuống, khoác cái balô một bên vai. Và vẫn mở màn bằng một nụ cười tươi rói như mọi ngày. Nó thấy hấn như thế cũng an tâm đôi chút.

Lần lượt từng người bước ra khỏi nhà, hấn - hôm nay lại là người đi sau cùng. Tuấn Kiệt và Thiên Phong đang đi thì bất chợt quay đầu lại nhìn hấn đi đằng sau. Hình ảnh hai người họ nhìn thấy lúc này cũng gần như giống nó lúc sớm. Mặc dù hấn vẫn đi bình thường, nhưng lâu lâu lại lắc nhẹ đầu vài cái, trông có vẻ khó chịu lắm.

Hấn đưa mắt nhìn hai người đang đi trước mặt, rồi lại cười. Nhưng nụ cười đó, dường như báo cho Kiệt và Phong biết rằng: hấn, thật sự không ổn!

//Loading//

- Mày lòi tao đi đâu vậy Kiệt? - hấn hét ầm lên khi vừa quăng cặp xuống sàn đã bị Tuấn Kiệt lòi xềnh xệch ra cửa.
- Đi đi rồi biết. - Tuấn Kiệt lạnh lùng đáp lời hấn, rồi lòi hấn ra xe.

Phong cũng không kém, mặt đầy sát khí nhìn hấn. Khi cửa xe vừa đóng lại, Thiên Phong đã tăng ga thật nhanh và chạy thẳng ra trung tâm thành phố.

Bệnh viện trung tâm...

Hấn ngơ ngác nhìn anh trai và thằng bạn chí cốt của mình lòi cổ mình vào thẳng phòng của một ông bác sĩ nào đó. Ném hấn lên chiếc ghế đối diện ông bác sĩ, hai người họ thì thầm vài câu với người bác sĩ kia rồi đi thẳng ra ngoài...

1 tiếng sau...

- Bác sĩ, tình trạng của nó thế nào? - Thiên Phong chỉ tay sang hấn vẫn còn đang ngơ ngác, hỏi người ngồi trước mặt mình.
- Tôi cũng không cần phải giấu các cậu làm gì đâu nhỉ? Bệnh nhân Trần Thiên Du, sau khi kiểm tra kỹ càng, chúng tôi đã đi đến kết luận rằng: trong não của cậu ấy, có tụ một khối máu bầm... Do không được phát hiện sớm, nên...
- Nên sao? - Tuấn Kiệt nhào tới trước, hỏi gấp.
- Tỷ lệ thành công khi phẫu thuật sẽ khá thấp, tình dấy hay không, còn chưa biết được...

Không gian như lắng lại, sự im lặng, lạnh lẽo tỏa ra khắp căn phòng. Ông bác sĩ nén tiếng thở dài nhìn ba chàng trai trẻ đang ngồi thẫn thờ trước mặt ông. Vai Tuấn Kiệt khẽ run lên, cậu khóc... Sau một lúc im lặng, hấn chỉ mở miệng nói đúng năm chữ:

- Đừng để mọi người biết...

CẠCH...!

Cánh cửa phòng mở ra, hấn lững thững bước ra ngoài trước, chạy nhanh ra xe, mặc cho hai người kia đuổi theo, gọi tên hấn liên tục...

Hấn chưa nghe được câu nói yêu hấn của nó cơ mà...

×YiYuo×

Đã in dấu dếp

P/s: Yi biết là Yi rất ác mà :3 mọi người tối ảm. Tí nữa ngẫu ngon. Oyasuminasai...

☐Chuyên mục quảng cáo☐

Bí mật tình yêu Thiên Sứ (long-fic) ~ một fiction mới của bạn Yi đọp gái *áo tưởng-ing* mọi người ủng hộ nhie ^^

~*Lưu ý: mọi người chỉ tìm được em này khi đăng nhập trang wattpad và tìm Google tìm không ra đâu ấy *cười*

BRVT, 01/04/2015

Bạn đang đọc truyện *Love School* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Kết thúc ???

Không phải dạng vừa đâu

10 phẩy và nghi vấn đã rớt =D

Cơ mà dạo này lượt view tăng khủng khiếp =...= khó hiểu dễ sợ !!!

Enjoy

~Z////////////////////////Loading////////////////////////////////Z

Đêm về...

Một đêm đông lạnh lẽo... Nó ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, cứ nâng tách trà lên, chần chờ một lát rồi lại đặt xuống, đưa mắt nhìn ra cửa, bồn chồn không yên.

Diệu Chi cũng đi qua đi lại liên tục trước mặt nó. Tâm trạng của nhỏ cũng không hơn gì. Cũng lo lắng không yên.

Và Phương Đan cũng không hơn hai người kia là mấy!

Chỉ riêng Trâm Anh là nhón nhơ đọc sách. Không quan tâm đến mọi chuyện xung quanh. Điều đó cũng dễ hiểu. Vì ngay lúc này đây, Mạnh Hoàng đang ngồi bên cạnh vuốt vuốt mái tóc dài mượt của cô.

Và ngay lúc này đây. Có ba người vẫn chưa chịu về làm ba cô nàng kia lo lắng...

Tiếng động cơ xe vang lên mỗi lúc một gần, nó đang chuẩn bị nhâm nhi một ít trà thì vội đặt ngay lên bàn, chạy thẳng ra bên ngoài, kéo theo cả Diệu Chi, và nhỏ kéo thêm cả Phương Đan.

...

- Anh... Sao giờ mới về? - Diệu Chi véo tai Tuấn Kiệt, cao giọng hỏi.

- A...a...a...đau anh. Ủ thì,...

- Thì sao? - nhỏ ném cho Kiệt một ánh nhìn tóe lửa.

Bỗng dưng khi nhìn ánh mắt đáng sợ của Diệu Chi, Tuấn Kiệt lại buột miệng nói ra một loạt:

- Ổ thì... Anh và anh Phong dẫn Thiên Du vào bệnh viện kiểm tra sức khỏe...

- Thiên Du ? Bệnh viện? - Diệu Chi buột miệng hét âm lên.

Nó vô cùng ngạc nhiên khi nghe Chi hét lên. Rồi vội vàng chạy ra xe lôi cô hấn vào.

- Đây, anh bị gì, hà ??? - nó gắt lên.

Khi hấn chưa kịp trả lời thì Phong đã bước đến, xoa xoa đầu nó, nói nhẹ nhàng:

- Nó bị nhức đầu bình thường thôi em ạ. Không sao đâu !

- Vâng anh... - nó trả lời Phong rồi quay sang hấn - sau này anh có làm sao thì phải nói em biết. Cầm giấu.

- Em lo cho anh ? - hấn [giả vờ] hí hửng đáp lời nó.

Nó thì ném cho hắn một cái nhìn tóe lửa rồi kéo Diệu Chi vào trong nhà. Phương Đan thì thờ phào nhẹ nhõm, vẫy tay tạm biệt Phong để vào nhà trước.

Không lâu sau, khi trên sân chỉ ba người con trai, thì lại có một khoảng lặng vô hình nào đấy bao phủ khắp không gian.

Lặng. Lặng. Và buồn.

Bờ vai hắn khẽ run run. Có lẽ hắn đã quá cố gắng kiềm chế nỗi buồn từ nãy đến bây giờ. Một bàn tay rắn chắc vỗ nhẹ lên vai phải hắn, kèm theo tiếng nói trầm ấm:

- Sẽ không sao đâu, em trai...

Lại một bàn tay khác vỗ vỗ vai trái hắn.

- Mà sẽ không sao. Chắc chắn. Mà đâu có dễ chết đến thế...

Lại là sự im lặng. Im lặng vì buồn. Sự im lặng buồn, là một thứ mà không ai muốn nó xuất hiện...

- Thiên Du, sao mày không nói ọi người ?

- Tao không muốn họ lo lắng. Với lại, tao vẫn cần thời gian quyết định có nên phẫu thuật hay không. Hoặc là tao sẽ cố gắng giấu, và sinh hoạt một cách bình thường.

- Đồ ngốc !!!

//Loading//

Thời gian cứ chậm chậm trôi như thế. Từng ngày từng giờ, hắn đều phải cố gắng chịu đựng những cơn đau đầu... Nhưng tuyệt nhiên, chuyện của hắn, vẫn nằm yên ắng trong vòng bí mật.

Mặc dù đôi lúc hắn biến mất một cách vô cớ, có thể đi một mình, hoặc với Tuấn Kiệt, hoặc với Thiên Phong, trong vài ngày, thì mọi người vẫn không nghi ngờ gì. Lí do đơn giản, chỉ là vì hắn viện cớ đi công việc ở Black Wings...

Nhưng đâu phải chuyện gì cũng có thể giấu mãi mãi...

Dù sớm hay muộn, chắc chắn sẽ được đưa ra ngoài ánh sáng..

...

RẦM....!

Cánh cửa phòng hắn bay ra khỏi bản lề dưới bàn chân của nó [tác giả lại chém :v]. Nó bước nhanh đến chỗ hắn đang ngồi ghi chép cái gì đó, giật phăng cây bút hắn đang cầm trên tay, cao giọng hỏi:

- Thiên Du, anh muốn giấu mọi người đến bao giờ hả ?

Hắn vô cùng ngạc nhiên, nhưng cũng cố gắng giữ bình tĩnh, nhẹ nhàng lấy cây bút lại từ tay nó, hỏi lại:

- Băng Băng, em đang nói cái gì thế ?

- Đừng giả vờ không hiểu, em biết tất cả rồi...

//_1tiếng_trước_//

Lúc Tuấn Kiệt và Diệu Chi đang ngồi ăn chung với nhau, nói chuyện vô cùng tình cảm ở cafe L.O.V.E, thì nó ào ào chạy vào, “mượn” Tuấn Kiệt vài phút rồi lôi cậu ra cửa.

Nó đẩy Tuấn Kiệt dựa lưng vào tường, đứng trước mặt cậu, tức giận hỏi:

- Tuấn Kiệt, nói tớ nghe, chuyện gì đang xảy ra?

- Chuyện...chuyện gì ??? - cậu lắp bắp trả lời nó.

- Trần Thiên Du, rốt cuộc là bị bệnh gì? Tại sao ngày nào cũng vào bệnh viện? Mà tại sao lại nói dối là đi công việc? Hả?

Tuấn Kiệt khẽ thở dài, đành phải nói ra tất cả sự thật cho nó biết.

- Tớ mong cậu có thể khuyên thằng điên đấy đi phẫu thuật. Nó sợ sẽ không thành công, thời gian sống sẽ bị thu lại, nó không muốn mọi người lo lắng.

- Để tờ thư khuyên anh ấy... - nó khề đáp rồi quay lưng đi, nói đúng hơn là chạy...

////////////////////////////////////_Hiện_tại_////////////////////////////////////

- Anh, đi phẫu thuật đi, xin anh đấy. - nó lay vai hắn, cố gắng thuyết phục.

- Đừng nói nữa, anh không đồng ý đâu. - hắn gạt tay nó đi, đứng dậy, quay lưng lại với nó.

- Anh...nhưng mà...

- Đừng nói nữa... Đã nói là anh không..

Câu nói của hắn bị ngắt đi giữa chừng. Hắn cảm thấy đầu hắn nhức kinh khủng. Cây bút trên tay rơi xuống đất, hờ hững. Hắn cảm thấy người hắn nhẹ hẫng đi khi ngã xuống, cảm thấy được vòng tay của nó siết chặt lấy hắn...

Trước khi mất đi hoàn toàn ý thức. Thì hắn vẫn còn nghe được mang máng tiếng của nó, gọi tên hắn, nhiều lần...

×YiYuo×

Đã in dấu dép

P/s: Yi ngủ đây ~ mọi người có tin đây là tập cuối không? Cho Yi ý kiến cái nào !!! Ahihi, thế nhé, bái bai, Yi ngủ đã !!!

Chuyên mục quảng cáo

Aizooo, trưa nắng lại lên con đồi quảng cáo...

1. Bí mật tình yêu Thiên Sứ ~ _YiYuo_DLB_

Ta là ta nói ta quyết tâm pr bé này :v hi vọng mọi người sẽ ủng hộ bé ấy khi Love School kết thúc :v ai đã thích giọng văn của Yi thì hãy ủng hộ bé này nhé

2. Trà sữa tình yêu ~ boolxc69

Cái này ta đây tự nguyện pr :33 mấy bạn rảnh thì vào xem, khá thú vị đấy !!!

Bái bai !!!!

06/04/2015

Bạn đang đọc truyện *Love School* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Thiên Du, tỉnh dậy đi...

Tung bông ~ Tung hoa ~ Thế quái nào vừa đủ điểm=))) Yi đạt giải rồi mọi người ạ :33

Enjoy

~////////////////////////////////////Loading////////////////////////////////////~

Ngoài trời, mưa đang rơi...

Từng cơn gió lạnh buốt cứ vô tình lướt qua, không mấy may chú ý đến những cơn người mang trong mình cảm xúc lo lắng đến cực độ...

Ca phẫu thuật của hắn kéo dài rất lâu, làm mọi người cứ bồn chồn mãi không yên. Nó cứ ngồi khóc nức lên không chịu nín, mặc cho Diệu Chi, Phương Đan và Trâm Anh cứ vỗ về nó an ủi... Cả Mạnh Hoàng lẫn Thiên Phong cũng không giữ được bình tĩnh, đứng ngồi không yên...

- Trần Thiên Du, tao cảm mày, mày không được có chuyện gì... - Tuấn Kiệt nói, gần như là hét lên, tay thì liên tục đập vào tường.

Thật sự, cậu không thể mất một người bạn thân như thế được...

- Anh, bình tĩnh, xin anh... - Diệu Chi chạy nhanh tới ôm chặt lấy Tuấn Kiệt, nước mắt nhỏ rơi ướt đầm cả lưng áo cậu...

Ngay khi hắn được đưa vào bệnh viện, cả bọn đã quyết định đề nghị phẫu thuật mà không cần phải qua ý kiến của hắn. Tình trạng của hắn, đã nguy hiểm lắm rồi...

Những người trong đội đặc biệt của Black Wings cũng có mặt ở đây, cảm xúc hỗn độn, mỗi người mang một tâm trạng khác nhau...

Mỗi một giây phút trôi qua đối với bọn nó lâu hơn bao giờ hết. Đã lâu lắm rồi, vậy mà ánh đèn đỏ trước phòng phẫu thuật vẫn chưa tắt. Lòng ai cũng thấp thỏm không yên, thật sự, họ không dám nghĩ đến điều mà bản thân lo sợ nhất. Không dám nghĩ đến...

TING...

Ánh đèn phòng cấp cứu tắt ngấm. Cánh cửa dần mở ra, vị bác sĩ trung niên vừa bước ra thì nó vẫn là người chạy đến đầu tiên...

- Bác sĩ...anh ấy...

- Tin vui là ca phẫu thuật thành công nhưng... Do phẫu thuật chậm hơn qui định, nên thời gian tỉnh lại chúng tôi không thể xác định cụ thể. Có thể là 1 tháng, 1 năm hay lâu hơn. Xin lỗi... Cậu ấy sẽ được chuyển sang phòng chăm sóc đặc biệt.

Rồi các y bác sĩ rời đi, họ là những y bác sĩ giỏi nhất của bệnh viện, hi vọng mọi chuyện sẽ tốt đẹp...

//Loading//

Hắn nằm đó trông yên bình quá. Trong khi đó, mọi người lại khóc vì sự yên bình của hắn... Thật lạ nhỉ!

Chỉ một giây phút thôi, tất cả mọi người đều ước rằng đôi mắt lạnh lùng nhưng vẫn ấm áp kia sẽ mở ra nhìn họ...

Nhưng tại sao, đôi mắt hắn vẫn khép chặt như thể không còn bất kì liên hệ nào với thực tại nữa, có vẻ đối với hắn đó là khoảng trời bình yên. Bởi lẽ nét mặt đã hiện lên chút thanh thản, làn da nâu nhạt màu đi vì bệnh nhưng không vì thế mà mất đi nét mạnh mẽ. Tại sao hắn cứ mặc kệ mọi người lo lắng, sợ hãi mà cứ vô tâm ngủ say chẳng chịu hé mắt ra lấy một lần như thế ?

Nó cố gắng gạt đi những giọt nước mắt để nhìn hắn kĩ hơn. Sao hắn vẫn chưa tỉnh dậy nhìn nó? Hắn chưa theo đuổi nó thành công cơ mà! Nó cũng chưa nói lời yêu hắn, sao hắn không chịu tỉnh dậy để nghe nó nói chứ?

Nó ngồi xuống, nắm chặt lấy bàn tay hắn và siết nhẹ:

- Xin anh, tỉnh dậy đi anh... Em hứa, em hứa sẽ cười nhiều như anh muốn! Em sẽ không cãi lời anh nữa, không trêu tức anh nữa!... Đây, em yêu anh đấy, anh nghe không. Em thừa nhận rồi đấy, anh phải dậy ôm em chứ, anh...

Diệu Chi và Tuấn Kiệt đi đến đặt tay lên vai nó, lay nhẹ an ủi. Một lúc sau, Tuấn Kiệt khẽ lên tiếng:

- Du, có người nói mày là người tàn nhẫn, lạnh lùng. Nhưng đối với tao, mày vẫn là bạn tốt, mày luôn quan tâm đến mọi người. Mày có nhớ cái lần tao, mày, thằng Minh đi đánh nhau không? Lí do chỉ vì bọn nó xúc phạm thằng Minh đấy. Thế thì sao mọi người lại bảo mày lạnh lùng không quan tâm ai nhỉ? Rồi cái lần cả tao với mày cùng bị đánh vào viện đấy, chỉ vì mày cứu tao...

- Anh Du, anh nhất định phải tỉnh dậy nhanh nhanh đấy. Anh là Leader của bọn em mà. Anh đã giúp em rất nhiều, nhưng em chưa giúp anh được gì mà, sao anh cứ nằm đấy mãi thế... - Minh lên tiếng.

Ngay sau đó, những lời từ tận sâu trong lòng mọi người cũng được bộc lộ.

- Cậu có ánh mắt rất đẹp Thiên Du à, tớ bị ánh mắt của cậu hút hồn ngay từ lần đầu gặp mặt. Nếu tớ chưa có người yêu chắc chắn đã của cậu rồi. Cậu cứ lạnh lùng như thế làm gì, rõ ràng cậu rất quan tâm mọi người mà... Nhưng đầu tiên là phải tỉnh dậy đi đã, đừng để con Băng phải chờ lâu chứ... - Diệu Chi nói, lời nói như đùa nhưng ngữ điệu lại không vui vẻ một chút nào cả.

- Tụi tao không có mày như rần mất đầu vậy! Thế nên dậy mau, mày muốn nhìn thứ do mình gây dựng phát triển tan rã hả? - Mạnh Hoàng buồn bã lên tiếng

- Tớ cũng đã sát cánh cùng cậu rất lâu, nhiều trận u đầu mẻ trán cả đám phải nhập viện đấy. Trong tớ, cậu là người bạn tốt nhất Du à... - Trâm Anh cũng cố gắng kìm nén cơn tức lại, lên tiếng.

Nãy giờ, có một người vẫn im lặng, Thiên Phong, bây giờ mới lên tiếng...

- Thiên Du, em đã hứa với ba sẽ lãnh đạo thật tốt Black Wings mà, nên em phải mau chóng tỉnh dậy đi chứ. Em không mau tỉnh dậy là anh không xem em là em trai, là leader nữa đấy. Thiên Du, tỉnh dậy đi...

Mọi người cứ thay phiên nhau trút hết cảm xúc trong lòng. Ai cũng mong hắn có thể tỉnh dậy thật nhanh, ai cũng mong hắn mở mắt ra nhìn mọi người.

Nhưng sao, mi mắt hấn, vẫn khép mãi như thế...

+YiYuo+

Đã in dấu dếp

P/s: huwoaaaaaaa, buồn ngủ quá đê :3 cơ mà fiction gần end rồi mọi người ạ :33

~ Chuyên mục quảng cáo

~ Cũng như những ngày qua :33 mong mọi người sẽ ủng hộ Bí mật tình yêu Thiên Sứ như mọi người đã ủng hộ Love School :v Link ở dưới, nhưng tốt nhất nên tìm bằng thanh tìm kiếm của Wattpad :33

~ .wattpad /story/34637987-b%C3%AD-m%E1%BA%ADt-t%C3%ACnh-y%C3%AAu-th%C3%AAn-s%E1%BB%A9

~BRVT, 10/04/2015

Bạn đang đọc truyện *Love School* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Yêu

Trước khi đọc truyện xin mấy babe lưu ý =)))

Nếu đọc bằng máy tính mở thêm 1 tab bật nhạc bài From My Heart nghe kèm.

Nếu đọc bằng mobile cố gắng out ra tải bài From My Heart để vừa đọc vừa nghe :v

Chọn bài của Kang Tea Oh ấy nhé !!! Cho cảm xúc nó thăng hoa :33

Enjoy

~Z////////////////////////Loading////////////////////////////////Z

221 ngày... 221 ngày nó không được thấy nụ cười, không được nghe giọng nói lạnh lùng nhưng ấm áp của hấn... 221 ngày nó không cảm nhận được cái xoa đầu từ một bàn tay, không cảm nhận được cái ôm từ một người mà nó yêu thương..

Nó bây giờ đã là một cô thiếu nữ tuổi 18, là học sinh khóa thứ ba của Black Star. Những người kia cũng thế. Diệu Chi, Tuấn Kiệt, Trâm Anh, Mạnh Hoàng, Phương Đan và Thiên Phong nữa. Ai cũng đã bước vào khóa thứ ba. Chỉ có hấn, vẫn còn ở cuối khóa thứ hai.

Sải từng bước chân trên hành lang của bệnh viện, nó bước thật nhanh đến phòng của hấn.

CÁCH...!

Cánh cửa phòng được mở ra. Nhẹ nhàng cắm nhánh hoa vào bình, mở cánh cửa sổ ra cho ánh nắng sớm tràn vào trong căn phòng toàn một màu trắng.

Nó nở một nụ cười, ngồi xuống bên giường và nắm lấy bàn tay của người con trai đang nhắm mắt yên bình như ngủ kia.

- Anh này, nắng hôm nay đẹp nhỉ ? Mà sao anh ngủ hoài thế nhờ ? 221 ngày rồi đấy ! Haizzz, nhớ giọng nói của anh chết mất thôi ! - nó trêu, rồi lại thờ dài, dùng tay vuốt mái tóc nâu của hấn.

Đưa ánh mắt băng quơ ra ngoài cửa sổ. Ánh nhìn vô định không chú tâm đến một vật thể nào. Nó lên tiếng :

- Mai em không đến đây với anh được rồi. Có lẽ là tối mai em mới có thể tới. Đây, đừng giận em đấy nhé !

Nhẹ nhàng đặt một nụ hôn phớt lên môi hấn. Nó khẽ cười. Rồi lại dùng tay vuốt mái tóc của hấn.

Nắm tay hấn. Vuốt tóc hấn. Và hôn nhẹ lên môi hấn. Dường như đã là thói quen của nó rồi !

Đâu đó, trong WC, có hai người đang loay hoay cầu trời nó ra khỏi phòng mau mau để tiếp tục hành động...

////////////////////////Loading////////////////////////////////////

Nhà ăn trường Black Star... 18h30p...

Nó dựa hẳn lưng vào ghế, vươn vai mệt mỏi, ngáp ngắn ngáp dài. Lí do cũng vì Thiên Phong và Phương Đan tập bóng rổ cho nó cả buổi chiều. Nó muốn khi hẳn tỉnh dậy, khỏe lại, nó sẽ có thể chơi bóng rổ với hẳn. Ít nhất thì nó cũng cao được 1m65 rồi !!!

- Hey, nhỏ Chi với thằng Kiệt đâu rồi nhì ? Sao tớ nghi ngờ có chuyện gì đó quá ! - nó nhìn Phương Đan, hỏi.

Phương Đan đang uống nước sau khi nghe nó hỏi thì suýt sặc, im im mặc kệ nó và uống hết ly nước cam.

- Hơ hơ, chắc hai người đó có việc bận ấy mà ! - Trâm Anh cười cười đáp lại thay cho Phương Đan. Trong lòng thờ phào nhẹ nhõm.

- Ủ ừ, không có gì đâu em ! - Mạnh Hoàng gật đầu đồng tình với Trâm Anh.

- Yup !!! Không có chuyện gì cả em gái ạ ! - Phong xoa xoa đầu nó, cười bí ẩn.

Nó quay sang nhìn Phương Đan một lần nữa, làm Phương Đan lặng lẽ kéo ghế đứng dậy chạy đến khu đồ ăn để (giả vờ) mua đồ ăn tiếp.

- Em vào bệnh viện với anh Thiên Du đây, tạm biệt mọi người ! - nó đứng dậy, chỉnh lại váy cho đứng nếp rồi đi thẳng.

Tiếng giày (converse) vang lên từng nhịp đều trên nền gạch mát lạnh...

////////////////////////Loading////////////////////////////////////

CÁCH...!

Cánh cửa phòng bệnh mở ra vang lên âm thanh khô khốc.

Nó từ từ bước vào, tay nâng niu bó hoa trên tay, lên tiếng :

- Thiên Du này... Anh còn không chịu...

Chưa nói hết câu, bó hoa trên tay nó đã rơi xuống sàn. Nó đơ người nhìn cảnh tượng trước mặt. Hẳn...biến mất rồi. Trên giường, không có ai cả, chuyện này là như thế nào ?

- Thiên Du...anh tỉnh rồi phải không? - nó vừa đi tìm khắp phòng, vừa hỏi - Thiên Du, anh đâu rồi ? Thiên Du...

Chợt nó trông thấy một thứ gì đó trên bàn. Một tờ giấy !

“Sân thượng bệnh viện...”

Nét chữ này. Rất quen. Nó vội vàng chạy nhanh đến thang máy, nhưng do chờ quá lâu nên nó quyết định dùng cầu thang bộ. Nhưng...

Khi vừa đặt chân đến cầu thang bộ, nó thấy những vòng tròn, những hình trái tim, hình đôi cánh đang phát sáng được đặt dọc theo cầu thang. Nó cứ bước từng bước một lên sân thượng.

Từng cơn gió nhẹ khẽ lướt qua...

[Lời tác giả: tốt nhất là nghe lại từ đầu bài From My Heart khi đọc đoạn này !!! Hãy tin Yì, sẽ hay hơn khi nghe bài ấy và đọc đó ^^~]

Tiếng đàn ? Là tiếng đàn ư ?

Khi bàn chân nó vừa đặt lên sân thượng. Thì nó nghe tiếng hát. Mọi thứ trước mặt. Bóng người đó. Nó nhớ, nhớ lắm...

너만 모르면 되는 거야 이렇게 아픈 내 맘

Neoman moreumyeon doeneun geoya ireoke apeun nae mam

아마 너에겐 짐일 거야 모든걸 안다면

Ama neoegen jimil geoya modeungeol andamyeon

하루는 전부 말했었던 너의 앞에서

Haruneun jeonbu malhalpeonhaesseoss eo neoui apeseo

니가 행복하면 할수록 (from my heart)

Niga haengbokhamyeon halsurok (from my heart)

무너지는 내 모습

Muneojineun nae moseup

Nước mắt của nó bắt đầu rơi... Đưa tay gạt vội những giọt nước mắt nơi khóe mi, để nó có thể nhìn thấy người trước mặt nó rõ ràng hơn...

My love is for you, always for you

이제 널 위해서 할 일은

Ije neol wihaeseo hal ireun

내가 죽을 만큼 버티면 되는 거니 (i'll be missing you)

Naega jugeul mankeum beotimyeon doeneun geoni (i'll be missing you)

오늘처럼 막 눈물 나면

Oneulcheoreom mak nunmul namyeon

힘없이 쓰는 그 말

Himeobsi sseuneun geu mal

사랑한다고, from (the) deepest of my heart

Saranghandago, from (the) deepest of my heart

Hắn đang hát, hát tặng nó thật sao ? Hắn đang nhìn nó, và cười. Nụ cười này, đã lâu rồi nó không được thấy...

제법 잘하고 있는 건지 거짓말 하는 건지 (i wanna no)

Jebeop jalhago inneun geonji geojitmal haneungeonji (i wanna no)

좋아 보인단 너의 말에 한시름 놓곤 해

Joha boindan neoui mare hansireum nokon hae

죽어도 나는 아닌 게 맞냐고 물을 뻔했어

Jugeodo naneun anin ge matnyago mureul ppeonhaesseo

나의 착각인지 몰라도

Naui chakgaginja mollado

슬픈 니 얼굴 보며

Seulpeun ni eolgul bomyeo

My love is for you, always for you

이제 널 위해서 할 일은

Ije neol wihaeseo hal ireun

내가 죽을 만큼 버티면 되는 거니 (i'll be missing you)

Naega jugeul mankeum beotimyeon doeneun geoni (i'll be missing you)

오늘처럼 막 눈물 나면

Oneulcheoreom mak nunmul namyeon

힘없이 쓰는 그 말

Himeobsi sseuneun geu mal

saranghandago, from (the) deepest of my heart

Saranghandago, from (the) deepest of my heart

Từng cơn gió khẽ khàng lướt qua, mang theo hương vị lạnh lạnh, nhưng đâu đó tồn tại hương vị ấm áp bên trong... Nó cười, hần cười. Ánh mắt giao nhau, đầy nhớ nhung, đầy yêu thương.

어딘가에서 너로 인해 어떻게든 내가 산단 거

Eodingaeseo neoro inhae eotteokedeun naega sandan geo

이미 그걸로 넌 소중한 사람 인걸 (i'll be missing you)

Imi geugeollo neon sojunghan saram ingeol (i'll be missing you)

가깝진 않게, 멀진 않게 내가 여기 있을게

Gakkapjin anke, meoljin anke naega yeogi isseulge

I can promise you, from (the) deepest of my heart

오늘 하루도 넌 웃고 있기를

Oneul harudo neon utgo itgireur

[From My Heart - Kang Tea Oh]

Khi bài hát đã kết thúc, hần ngừng hát, đứng lên, rời khỏi chiếc đàn rồi bước đến chỗ nó.

- Anh..

Nó chạy tới ôm thật chặt lấy hần. Nức nở. Nó khóc, ướt cả vai áo của hần.

Hần vuốt ve những sợi tóc mượt mà của nó, dỗ dành.

- Băng Băng à... Anh - yêu - em. Làm người yêu anh nhé ! - hần thì thào vào tai nó.

- Không ! - nó vội buông hần ta, quay mặt sang hướng khác, gạt đi tất cả những giọt nước mắt còn lại.

- Tại sao ? - hần hỏi. Hụt hẫng, là cảm giác của hần lúc này.

Nó quay mặt lại, đặt lên môi hần một nụ hôn nhẹ, nở một nụ cười, lên tiếng :

- Người em yêu là Trần Thiên Du mạnh mẽ và cao ngạo khi trước, chứ không phải là Trần Thiên Du mới bệnh tình dậy như thế này. Vì thế anh phải mau khỏe lại, và mạnh mẽ như trước.

- Okay, anh hứa !

Hần cười rồi ôm chặt lấy nó. Sau đó buông tay, quay mặt ra không gian bên ngoài, hét lớn :

- Hạ Băng Băng, anh yêu em !!!

- Trần Thiên Du, em cũng yêu anh !!!

//Loading//

Ngay lúc đó, có một số con người đang lên lút ở cầu thang..

- Ai chà, không uống công tố huấn luyện ba ngày nay. - Tuấn Kiệt nói.

- Hơ hơ, tình dậy cũng không nói cho Băng Băng biết, còn muốn gây bất ngờ đồ !!! Sến súa nhì ??? - Diệu Chi nhìn lên sân thượng, cười một mình như tự kỉ.

Phuong Đan nhìn nó và hần trên sân thượng rồi mỉm cười. Bỗng, Đan quay sang nhìn Thiên Phong. Và vô tình, ánh mắt họ chạm nhau..

- Còn một cặp nữa, hay là tụi mình ghép luôn nhì ? - Mạnh Hoàng nói rồi nhìn Thiên Phong đầy ảm ý.

- Okay anh yêu !!! - Trâm Anh đồng tình, bước tới khoác vai Phương Đan.

- MẤY NGƯỜI CHO TÔI XIN ĐI !!!!

Giữa không gian tĩnh mịch, tiếng hét đồng thanh vang lên. Thu hút cả sự chú ý của nó và hân. Khi quay mặt lại, thì những người kia đã vội vã xách dép chạy nhanh xuống lầu

Dưới bầu trời trong đầy sao, có hai người đang nhìn nhau cười. Niềm vui lan tỏa. Vượt qua bao sóng gió. Cuối cùng cũng đến được với nhau.

Đêm nay, sao thật sáng....

-----End-----

×YiYuo×

Đã in dấu dép

P/s: Love School đến đây là kết thúc bản chính :33Yi đang phân vân có nên viết Ngoại truyện hay không =...=

Cảm ơn m.n đã bên Yi trong suốt tgian qua :* mong mọi người sẽ ủng hộ Bí mật tình yêu Thiên Sứ như ủng hộ Love School :*

BRVT, 15/04/2015

Bạn đang đọc truyện *Love School* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Quéo quèo, đây là chuyên mục tự kỉ thường niên của bạn trẻ viết truyện đọt gái có bút danh là YiYuo =]]]] *áo tưởng-ing*

Xin lỗi tất cả những bạn mừng hụt vì làm tường đây là [Ngoại truyện I], nhưng Yi cũng không biết nó có thể được xem là Ngoại truyện đặc biệt hay không nữa *cười tuki*

Cái chuyên mục tuki hôm nay xin dành riêng cho bài hát From My Heart được Yi đưa vào chapter cuối cùng của Love School

~Có một số bạn thắc mắc rằng tại sao Yi lại chọn bài hát này cho chapter 35 ! Một số bạn lại chia sẻ với Yi rằng khi nghe bài hát thì thật sự có cảm xúc hơn với chapter 35 !

~ Bây giờ Yi xin phép tự kỉ chia sẻ với mọi người

~Yi tiếp cận với bài From My Heart vào một đêm xuân :) khi mà Yi đang ngồi luyện bộ phim Forever Young :v Yi rất thích bài hát này, và cả ý nghĩa của nó nữa. Và Yi đã download về điện thoại *cười*

Lúc Yi bắt đầu lên ý tưởng cho chapter 35, vô tình Yi lại bật bài hát này. Và Yi bắt đầu suy nghĩ.

Yi nghĩ tới nhân vật Thiên Du ở Love School, rồi lại nghĩ tới nhân vật Junsu trong phim Forever Young... Hai anh main này có rất nhiều điểm giống nhau, Yi nhận ra thế sau một lúc phân tích *cảm thấy siêng*

Hai anh đều đẹp trai (đương nhiên !!!). Đôi lúc lạnh lùng một cách đáng sợ. Khi tức giận thì quá là...ba chấm ! Và hai anh main này đôi lúc rất trẻ con, moe ừ chịu nổi *nứt trái tim*

Quan trọng nhất chính là bài hát anh Junsu trong phim tặng nhân vật Linh (main nữ), nó đủ yêu thương, đủ sâu lắng. Nó nói lên rất rõ tình cảm của người con trai dành cho người con gái mình yêu. Và đó là lí do Yi chọn From My Heart làm bài hát tỏ tình chính thức cho Thiên Du và Băng Băng =]]

Mong mọi người sẽ có những giây phút thư giãn khi nghe bài hát này và đọc fiction của Yi :33

Arigatou minna !!!

Bạn đang đọc truyện *Love School* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Oazzh, Yi trở lại rồi nè :v tính đề 2 tuần sau mới viết nhưng không nhớ để mấy bạn chờ lâu =]]]

Enjoy

~////////////////////////Loading//~

CỐC...CỐC...

- Ừm... Đứa nào đấy ? Muốn chết à ? Mới sáng sớm mà phá là sao ???

Phuong Đan nằm trườn chần đến kín mặt, lăn qua lăn lại trên giường. Nghe tiếng cửa quá dai dẳng thì ngồi bật dậy, ném mạnh cái gối ra cửa, gào lên...

- Anh Thiên Phong nè ! Em nghĩ sao mà nói bây giờ còn sớm ? Với lại anh còn yêu đời, chưa muốn chết đâu em

Hai chữ Thiên Phong “chậm rãi” lọt vào tai Phuong Đan với tốc độ ánh sáng. Vội nhào đi làm VSCN, chải đầu chải tóc gọn gàng, sẵn tiện son môi một lớp son hồng nhạt. Rồi Phuong Đan chạy ra mở cửa, gãi đầu cười bối rối :

- Ha, ahahah...em...em xin lỗi. Em không biết là anh nên...

- Không sao. À, hôm nay em rảnh chứ ? Đi...với anh được không ?

- Ừm...dạ được...

Phuong Đan gật đầu rồi mỉm cười làm Thiên Phong của bối rối cười theo. Sau khi Phuong Đan đã vào phòng chuẩn bị, anh chạy nhanh về phòng, đóng sầm cửa lại, đưa tay lên ngực, nơi trái tim đang gõ trống inh ỏi. Mặt đỏ ửng lên. Nụ cười của Phuong Đan...đẹp thật !

~ Tại một nơi nào đó

~~ Này, có chắc là thành công không thế ? - nó khều khều hấn,hỏi.

Hấn ngồi ung dung bấm game với Tuấn Kiệt, đáp gọn :

- Chắc chắn, anh với Tuấn Kiệt đã chi kĩ càn cho anh Phong rồi !

Diệu Chi chống cằm lên bàn nhìn anh chàng người yêu của mình đang bấm game khi thế với hấn, miệng lẩm bẩm hờn trách vì Tuấn Kiệt cứ gặp game với hấn là bỏ luôn nhờ qua một bên... “Shiet, bỏ rơi bà à ? Hay lắm ! Cứ chờ đấy, tên đáng ghét...”

- Mọi người, Phuong Đan xuống... - Trâm Anh hô lên đủ cho những người ở đây nghe thấy.

~ Về lại nhân vật chính hôm nay nào

~~ Mọi người đông đủ quá nhi ? - Phuong Đan tươi cười hỏi.

Cả đám ngơ ra vài giây. Phuong Đan...

Thật đẹp...

...Đẹp thật

Bộ váy trắng tinh khôi, đôi giày búp bê màu xanh lam. Mái tóc đen bồng bênh được thả hờ hững. Đôi môi hồng nhạt. Phuong Đan hôm nay như một thiên sứ giáng trần. Chắc, thế này làm sao mà Thiên Phong chịu nổi nhỉ ?

- Đan này, hôm nay em đi đâu à ? - Trâm Anh (giả vờ) ngơ ngác hỏi.

- Vâng chị ! Em...đi với anh Phong... - Phuong Đan lên tiếng.

Hơ hơ, nhìn Phuong Đan ngại thật xinh nha ! Hai má đỏ ửng lên, kèm thêm nước da trắng. Trông cô nàng cứ như búp bê vậy !

- A, Thiên Phong ! - Mạnh Hoàng đứng dậy chạy tới hướng cầu thang, khoác vai Thiên Phong.

Cả đám lại có dịp ngó ra tập 2. Thiên Phong...đẹp trai cực !!!

Với chiếc áo sơ-mi trắng, thắt cà-vạt hồ hững. Trông cứ như đồ học sinh ấy ! Quần jeans đen và đôi giày ba-ta trắng.

- Mạnh Hoàng...tăng động thể ! Đang đi cầu thang đấy, khoác vai bất ngờ thế hai thằng lộn cổ xuống dưới luôn bây giờ ! - Phong đập vai Hoàng, nói.

- Ồ ờ. Biết biết !

Thiên Phong bước xuống, đội cái mũ lưỡi trai lên đầu, rồi đội luôn cái còn lại cho Phương Đan.

“Bạo” quá nhò ! Mũ cặp đấy ! Bx - Ox đấy ! Nón hip-hop đấy !

- Mình đi thôi !

- Ồ...dạ. Tạm biệt mọi người nhé !

Bóng hai người kia dần khuất hẳn. Những người còn lại nở một nụ cười “gian tà”, chuẩn bị đầy đủ “đồ nghề” cần thiết rồi cuốn gói theo dõi hai người kia...

- Lên đường nào !

- Yahhhh, album ảnh của ta lại tăng thêm rồi !!!

//Loading//

Thiên Phong đưa cây kem mát lạnh cho Phương Đan, cười cười...

- Đây, em ăn đi...

- Anh Phong, em đang thắc mắc đây có phải là hẹn hò không ? - Phương Đan nháy mắt tinh nghịch, trêu.

- Anh nghĩ là thế !!! - Phong đáp.

Phương Đan đỏ mặt, quay đi hướng khác. Chợt, mắt cô nàng chạm phải chiếc tàu lượn siêu tốc đang chạy băng băng trên cao.

- Em muốn đi không ? - Thiên Phong hỏi.

Phương Đan quay lại, mắt sáng rỡ, cầm tay Thiên Phong lắc qua lắc lại...

- Có... Em muốn đi !!!

Thiên Phong cốc đầu Phương Đan một cái rồi cầm tay cô nàng dẫn đi mua vé.

~ Bụi cây gần chỗ mua vé

~~ Ê, bọn mình cũng phải lên hả ? - Diệu Chi khẽ hỏi.

- Đương nhiên ! Lên mà theo dõi hai người đó chứ ! Sao em ngốc thế ? - Tuấn Kiệt cốc đầu Diệu Chi một cái rồi đau. Cười gian tà.

Đội hai người kia vừa rời đi, nó, hần, Diệu Chi và Tuấn Kiệt lon ton chạy vào mua vé. Còn Trâm Anh và Mạnh Hoàng phải ở lại...giữ đồ.

Ồ, giữ đồ, nghề nghiệp mới !!!

~ Tàu lượn siêu tốc

~Hờ hờ, ai sáng tạo ra được cái cấu trúc đường ray tàu lượn này chắc đầu óc cũng...thánh dữ lắm !!!

Đường tàu đi gần như là một vòng khu vui chơi. Qua vườn hoa. Qua hang tối. Qua vườn ánh sáng. Vân vân và mây mây...

Phương Đan há hức bước lên tàu, ngồi cạnh Thiên Phong.

Đoàn tàu từ từ khởi động. Lao vút đi với tốc độ cực nhanh...

Đến đoạn rẽ vào vườn ánh sáng, thì mọi thứ tối sầm đi, rồi dần dần le lói những đốm sáng nhỏ như những ngôi sao đủ màu sắc.

Bất chợt, Thiên Phong quay sang hôn lên môi Phương Đan. Phương Đan tròn xoe mắt, không thể tin được chuyện đang xảy ra.

Tàu chạy vụt ra khỏi vườn ánh sáng, bắt đầu đón lấy những tia nắng vàng tự nhiên !!! Thiên Phong thả môi của Phương Đan ra, quay mặt ra phía trước,

hét lên :

- Anh-yêu-em Phuong Đan à ! Anh Yêu Em...m...m...

- Em cũng yêu anh, Thiên Phong..

Bàn tay Phong siết chặt lấy tay Phuong Đan. Niềm hạnh phúc từ từ len lỏi qua từng mạch máu, tiến đến trái tim của hai người.

Phuong Đan nhìn Phong rồi nở một nụ cười. Nụ cười như mặt trời đầu hè. Rực rỡ, trong veo...

×YiYuo×

Đã in dấu dếp

Chuyên mục quảng cáo

_Bello minna !!!

_Mọi người ơi, mọi người dành chút thời gian đọc fiction mới của Yi nhé !!!

_Fiction Vỡ

_Một fiction mà Yi đặt khá nhiều niềm tin :v hi vọng Vỡ cũng sẽ thành công như Love School =]]]

26/04/2015

Bạn đang đọc truyện *Love School* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Hắc hắc, ai tưởng có ngoại truyện giờ tay ~ đây chỉ là chap xả...stress thôi nhor

~Z////////////////Loading////////////////Z

Diễn viên tham gia:

_Phóng viên (PV)

_Nhân vật chính:

+ Hạ Băng Băng (BB)

+ Trần Thiên Du (TD)

_Làm nền:

+ YiYuo ~.~ (Yi)

+ Phuong Đan (PD)

+ Trần Thiên Phong (TP)

♥ Bắt đầu ♥

PV:E hèm! Xin chào tất cả các bạn! Mình tên Lá Thị Cải làm việc cho tòa soạn báo đặc biệt của Love School =)) sau một thời gian dài...ăn dật thì mình quay về rồi đây ~ Yo ! Nhân vật chính hôm nay là bạn Hạ Băng Băng...

BB: *vẫy tay*

PV: ...và bạn Trần Thiên Du !!!

TD:*đưa lưng vô ghế, nhìn*

PV:Hôm nay trời đẹp nhờ !Tớ xin hỏi 2 bạn trẻ vài câu, nhá...!

_ Câu 1: Thiên Du, hãy nói vài đặc điểm về người yêu của cậu !

TD:cần thiết phải nói à ?

TP: *nhún vai* tớ nghĩ cậu nên hỏi Băng Băng trước !

PV:*im bật* *quay sang Băng Băng*

_ Câu 2: Băng Băng, hãy nói vài từ nhận xét Thiên Du đi nào

~BB: đẹp trai ~ đáng yêu ~ lạnh lùng với người ngoài ~ biết quan tâm

~PV:vậy tui là người ngoài à ? *túi thân*

Yi: đứng rồi cung *nhịp chân cười nguy hiểm*

TD: *bất ngờ lên tiếng* Băng Băng luôn hoàn hảo như thế

~BB: *nhào tới ôm* yêu anh nhất !!!

PV: *che mặt*

Yi: *cười đều* *lôi điện thoại nhắn tin cho người yêu*

~_ Câu 3: Hai bạn có hận bạn Yi vì cho hai bạn trải qua nhiều trắc trở quá không ?

BB: không *cười*

TD: có *đập bàn*

Yi: *cắt điện thoại* *ngơ ngạc* sao vậy ? Trắc trở càng nhiều tình cảm càng đậm mà !!!

TD: *gào lên* nhưng nàng ngược ta ghê gớm quá nàng biết không ???

Yi: *vậy ship che mặt cười bại hoại*

PĐ: *đập tay với tác giả*

_ Câu 4: Hai người có dự định gì cho tương lai nhỉ ?

TD:cô cần phải biết à ? *lườm*

TP:*nói nhỏ* tốt nhất đừng hỏi chuyện riêng tư nha phóng viên trẻ !

PV:*gật đầu*

_ Câu 5: A, hai bạn nghĩ sao khi con tác giả so sánh hai bạn với lửa và băng ?

BB: *che mặt* cũng bình thường. Tớ quá năng động *cười tự sướng*, anh ấy lại lạnh lùng, thế thôi !!!

PĐ:Côn-gát lửa băng đánh răng cũng tốt mà !!!

Yi:*đạp* mày biến đi Đan. Nghĩ sao so sánh con nhà người ta với kem đánh răng *lắc đầu*

•★•★•★•★•★•

_ Xin chào tất cả các bạn !!! Ahihi, Yi đập con phóng viên xiu rồi giành micrô nói chuyện đây

~_ Hờ hờ, các bạn có ai còn mong có thêm ngoại truyện không ạ ? Mà khoan, nếu muốn Yi có hứng viết thì ủng hộ Yi nhiều nhiều nha

~_ Let's search Google with words : Vỡ - YiYuo - Wattpad

~_ Tìm gg với từ khóa như vậy để ủng hộ fic Vỡ của Yi nha

~_ Wattpad-er thì tìm trực tiếp trên thanh tìm kiếm là ok !!!

_Bái bai ♥

Bạn đang đọc truyện *Love School* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Hắc hắc, Yi thi xong rồi m.n ạ =D khỏe ghê

~Enjoy

♥

~~Trong khi Phương Đan và Thiên Phong đang tay trong tay hạnh phúc, thì phía sau họ vài toa chính là biệt - đội - theo - dõi gồm những con người có máu khôn - nạn - kinh - niên.

- Yahhhh ~ thật là đã quá đi !!! - nó hét lên vui sướng.

- Hờ, nếu em thích anh có thể dẫn em đi chơi thường xuyên ! - hấn đáp.

Mà khoan, chẳng hiểu sao hấn đang ngồi trên tàu lượn siêu tốc mà cả gương mặt lẫn lời nói đều điềm tĩnh đến lạ. Tinh thần thép à ???

- Ày, anh hứa nhé ! Dẫn em đi thường xuyên nhé !

- Biết rồi thưa cô nương ! - hấn nói rồi cốc đầu nó một cái rõ đau.

Phía sau lưng của hai con người đang hí hửng cho lần đi chơi tiếp theo là hai con người đang nhìn nhau cười đầy ẩn ý ! Ngoài máu khôn-nạn-kinh-niên thì đầu có vẫn tồn tại máu thần-kinh-khó-đoán trong cơ thể của những trai xinh gái đẹp này!

Tên ten

♥

~~~ Diệu Chi này, đến chỗ kia nhận ảnh đi ! - Tuấn Kiệt nắm tay Chi, toan kéo đi.

Nó ngo ngác nhìn hai người họ, rồi nắm áo Diệu Chi kéo lại, từ từ lên tiếng, hỏi :

- Đây, hai người đi đâu mà không rủ bọn này theo đây ?

- Lấy ảnh ! - Diệu Chi cười lém lỉnh, nói.

- Ảnh ???

- Ở đoạn vòng kia kia... - Tuấn Kiệt nói rồi chỉ lên một đoạn vòng của tàu lượn - ...có gắn máy chụp hình tự động, cho nên bây giờ bọn tớ sang tìm ảnh mang về.

Nó gật gật đầu tỏ ý đã hiểu, buông tay ra khỏi áo Chi. Rồi nó quay sang nắm tay hấn kéo đi một mạch đến chỗ lấy ảnh. Ủ thì muốn có tấm hình làm kỉ niệm ấy mà !!!

...

Hận..

Thật hận...

Thật rất hận...

Hình của Tuấn Kiệt và Diệu Chi thì đẹp lung linh miễn bàn vì hai người họ đã biết mà tạo dáng trước. Tuấn Kiệt và Diệu Chi vừa...môi chạm môi vừa giơ tay lên tạo kiểu V-sign. Trông vừa lãng mạn vừa đáng yêu hết sức $\geq \leq$

Còn hình của nó và hấn thì...

Hấn vẫn đẹp trai lung linh như thường, còn nó thì chu môi phồng má giận dữ nhìn hấn. Hai tay thì đặt lên trên đầu.

Sờ dĩ như thế là vì máy ảnh tự động chụp ngay lúc hấn vừa cốc đầu nó đấy ! Nó đưa tay lên xoa đầu mình mà !

Khỏi phải nói hấn hí hửng thế nào, còn đòi đi phóng to lồng vào khung để treo tường nữa.

Thật...ba chấm !

Nó thì đương nhiên là phản đối kịch liệt rồi.

...

- Hey, theo dõi vừa thôi nhé !

Một ai đó vỗ mạnh vai hấn, kèm theo giọng nói quen thuộc sắc mùi thuốc súng. Người đó là một bạn “giai” cực kì đẹp trai, bạn ấy tên...Thiên Phong.

- Anh...anh hai...

Và một ai đó xoa xoa đầu nó, cất giọng :

- Bạn thân, học hỏi thêm khóa học theo dõi đã nhé ! Lộ...quá lộ...

Người đó là một bạn gái cực kì đẹp gái, bạn ấy tên...Phuong Đan.

- Phuong...Phuong Đan...

Nó và hấn đưa mắt sang chỗ Tuấn Kiệt và Diệu Chi đang xoa đầu kịch liệt (lí do là vì bị cốc đầu đấy!) rồi quay sang nhìn nhau, cười khỏ.

Lí do bị phát hiện chính là do...ảnh chụp góc rộng đoàn tàu. Và Phuong Đan x Thiên Phong đã phát hiện ra 4 người kia ngồi sau họ vài toa và đang chăm chú nhìn.

Nhỏ.

Quá nhỏ.

Quá sức nhỏ.

Chuyện xảy ra tiếp theo mời mấy bạn tự liên tưởng. Thật sự không muốn nghĩ đến, đáng sợ

~~~ Anh, sao mấy đứa kia lâu quay lại thế nhỉ ? - Trâm Anh vừa quay sang hướng tàu lượn, vừa hỏi.

- Anh đâu biết... - Mạnh Hoàng hồ hững đáp lại, tay thì liên tục...bắn đảo Prite Kings.

Trâm Anh quay sang lờm Mạnh Hoàng, cô ghét nhất ai nói chuyện với cô mà trả lời hồ hững. Mạnh Hoàng chợt cảm thấy nhiệt độ xung quanh mình đang tăng...đột ngột. Tăng khủng khiếp. Anh vội cắt điện thoại, khóc thầm khi nghĩ đến việc lát sau mở lên đảo của anh đã bị...attack một cách vô lương tâm, vô nhân đạo, vô...vô...vô gì tự nghĩ ._.

- Chắc bọn nó bị phát hiện rồi...

- Sao anh nghĩ thế ? - Trâm Anh tròn mắt hỏi.

- Vì...anh nghĩ như thế ! - Mạnh Hoàng nói rồi cười.

~...

Chưa bao giờ Trâm Anh thấy bất lực với từ ngữ như lúc này. Người yêu cô...đúng là biết cách làm cô...điều đúng. Để trả thù việc Mạnh Hoàng dám trêu mình, Trâm Anh âm thầm quay lưng đi hướng khác, mở trò chơi Prite Kings và attack đảo của Mạnh Hoàng một cách không thương tiếc ! Spins nhiều là dùng cho những lúc thế này đây !

Chuyện gì xảy ra tiếp theo tớ không dám kể nữa :3 có thể đảo của Trâm Anh sẽ lị tàn trong vài tiếng tới khi Mạnh Hoàng đi chơi với cô về và mở điện thoại, đăng nhập vào trò chơi. Thế nhé ! Người đọc tự tìm hiểu kết quả !

×YiYuo×

Đã in dấu dếp

P/s : bạn nào đọc những truyện kia của Yi rồi chắc hẳn sẽ nhận ra ngôn ngữ ở Love School (và Tớ nói cái này nhé ! Tớ thích cậu !) trẻ con hơn hẳn nhỉ ? Tớ đã nghĩ sẽ thay đổi ngôn ngữ ở Love School trong phần ngoại truyện nhưng lại...giữ nguyên :))) tớ muốn truyện của tớ thật nhiều màu sắc ^^ tớ không muốn giữ mãi 1 màu :)))

[Chương trình quảng cáo]

_ [Tập truyện] Tình đầu là tình để nhớ...

_ Vỡ

~> hai fiction Yi đang tập trung thực hiện. Hi vọng mấy bạn sẽ ủng hộ !

* Search Gu gõ - kun với từ khóa :

+ Vỡ [Update] - YiYuo - Wattpad

+ [Tập truyện] Tình đầu là tình để nhớ... - Lee Summer - Wattpad

* Lưu ý : Lee Summer là bút danh Yi dành cho truyện ngắn!

Yêu ♥

BRVT, 19/05/2015

Bạn đang đọc truyện *Love School* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Konbanwa minna =]]]

Hôm nay trời đẹp, Yi thông báo ọi người một tin :)

Love School ♥ xin được phép end tại đây ^^~

Chặng đường gồm 35 chap chính thức, 3 special chap, 2 phần giới thiệu GTNV, 1 phần Information và 2 ngoại truyện “>

Thời đại huy hoàng xin được phép kết thúc !

Hi vọng mọi người sẽ luôn sát cánh bên Yi ^^

♥ Một số tác phẩm Yi đang viết (và mong mọi người đọc ủng hộ) :

1. Vỡ [Update] - YiYuo

_ Đây là fiction Yi chính thức tập trung viết một cách nghiêm túc :v mọi người đọc, vote và cmt để Yi lên tinh thần nhé !

_ Yêu mọi người nè ♥

2. [Tập truyện] Tình đầu là tình để nhớ... - YiYuo

_ Đây là tập truyện ngắn Yi đang thực hiện :3 cũng mong mọi người đọc ủng hộ nha ^^

_ Cơ mà cái này thì có vẻ Yi lâu cập nhật ! Hi hi

~

Bạn đang đọc truyện *Love School* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

